

Thái Giám

Contents

Thái Giám	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	20
12. Chương 12	21
13. Chương 13	23
14. Chương 14	25
15. Chương 15	27
16. Chương 16	29
17. Chương 17	31
18. Chương 18	33
19. Chương 19	35
20. Chương 20	36
21. Chương 21	38
22. Chương 22	40
23. Chương 23	42
24. Chương 24	44
25. Chương 25	45
26. Chương 26	47
27. Chương 27	50
28. Chương 28	52
29. Chương 29	53
30. Chương 30	55
31. Chương 31	57
32. Chương 32	58
33. Chương 33	60
34. Chương 34	61
35. Chương 35	63
36. Chương 36	64
37. Chương 37	65
38. Chương 38	67
39. Chương 39	69
40. Chương 40	71
41. Chương 41	72

42. Chương 42	74
43. Chương 43	76
44. Chương 44	78
45. Chương 45	79
46. Chương 46	81
47. Chương 47: Đại Kết Cục	83
48. Chương 48: Phiên Ngoại _____ Lời Đồn (thượng)	84

Thái Giám

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ cổ trang cung đình văn, Hoàng đế cường công, thông minh, nhược thụ, công sủng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thai-giam>

1. Chương 1

Gió xuân lướt nhẹ qua mặt nước, mang theo hương hoa thoang thoảng. Trong đình nghỉ giữa hồ đặt bộ bàn ghế tinh xảo, chìm trong sự bao phủ của ánh nắng rực rỡ, không có từ nào có thể diễn tả hết sự hoa mỹ của nó. Một thiếu niên đang tựa vào trên chiếc ghế phía nam, ngũ quan xuất chúng, đôi long mày nhíu lại là nét tuyệt nhất, trong cặp mắt khép hờ đôi lúc lại tỏa ra chút hờ hững, rồi lại biến mất ngay tức thì. Khóe miệng nở nụ cười lười biếng cong lại thành một độ cong hoàn mỹ nhất thế gian. Bên dưới lớp y phục lộng lẫy không thể che giấu được dáng người cân đối. Không nghi ngờ gì nữa, đây là thiếu niên vô song chỉ dựa vào ngoại hình cũng có thể làm khuynh đảo hầu hết cả nam nhi lẫn nữ tử trên thế gian này, hướng hồ hấn còn nằm trong tay quyền sinh sát của chúng sinh khắp thiên hạ, hấn nắm giữ mọi nguồn cội sức mạnh trên thế gian- quyền thế, tiền tài, đất đai, mỹ mạo. Không sai, hấn- Hạ Vô Ưu chính là người được trời đất ban cho mọi ưu ái như thế.

“Hoàng thượng, trời đã không còn sớm nữa, người cũng nên về cung để dùng bữa rồi”. Tổng quản thái giám Y Đức ở bên cạnh cẩn thận nhắc một tiếng, lo sợ dùng khóe mắt quan sát sắc mặt của chủ nhân, không nghe tiếng hoàng thượng đáp lại, điều này làm cho hấn càng bất an hơn.

“Trẫm không đói”. Thời gian trôi qua khoảng một tuần trà, coi như Hạ Vô Ưu còn xót lại chút lương tâm, không đành lòng để tâm phúc hầu hạ hấn từ bé đến lớn bị hù chết, mới nói mấy chữ.

Y Đức lặng lẽ dùng ống tay áo lau mồ hôi lạnh, nâng mắt thấy một tiểu thái giám khom lưng cúi đầu đi về phía này, trong khay ngọc bích được nâng lên qua đầu đặt mấy chục mộc bài tinh xảo, hấn hoảng hốt, âm

thầm kêu khổ thấu trời: mấy tên tiểu tử không hiểu chuyện này, sao sớm thế này đã mang bài tử tới, rốt cuộc là vị nương nương nào trong hậu cung nôn nóng không chịu nổi, trời còn chưa tối đã để cho tên nhóc này đến thí mạng rồi.

Chỉ tiếc là muốn ngăn cản cũng đã muộn, tiểu thái giám kia quỳ trên mặt đất, cung kính dâng lên khay ngọc bích trước mặt Hạ Vô Ưu, nhỏ giọng nói: “ Xin hoàng thượng chọn nương nương thị tẩm, chúng nô tài phụng chỉ tuyên triệu”.

Hạ Vô Ưu nheo mắt, đến ngón tay cũng chẳng động lấy một cái, chỉ lạnh nhạt hỏi một câu: “ Người... vẫn chưa tìm được sao?”

Mồ hôi Y Đức chảy thẳng từ mặt vào trong cổ áo, “phịch” một tiếng quỳ xuống nói: “Nô tài vô dụng, xin hoàng thượng xử phạt”. Tên tiểu thái giám đang nâng cái khay kia cũng bị dọa đến ngây ngẩn, quỳ trên đất mà cả người run rẩy, ngay cả cái khay trên tay dường như cũng không cầm chắc được.

Trong mắt hiện lên ánh lửa giận, nhưng thoáng cái vụt tắt, Hạ Vô Ưu từ từ đứng dậy, lạnh lùng liếc tiểu thái giám kia một cái, thong thả nói: “Trẫm còn chưa muốn giết người, cho nên giữ cho chắc thử trong tay người, đừng để trẫm có lý do giết người”. Nói xong bước chân nhẹ nhàng rời đi. Tiếng hô vang của Y Đức truyền đến từ phía sau: “Hoàng thượng khởi giá hồi cung”

Màn đêm buông xuống, nơi nơi trong hậu cung đã châm đèn, điểm xuyết cho không gian kiến trúc khổng lồ biến thành một ngọn hải đăng, chỉ có điều giữa hải dương sâu không thấy đáy đang cuộn trào một đợt sóng ngầm mãnh liệt, tin tức hoàng thượng không lâm hạnh phi tần nào, không biết lại sẽ khiến bao nhiêu mỹ nữ chìm trong hai loại cảm xúc hối tiếc và hả hê mà thức suốt đêm thâu.

Hoàng thượng đang tìm một người, cụ thể hơn là hoàng thượng đang tìm một thái giám. Trong cung từ các phi tần cho tới nô tài đều biết điều này. Các nàng cũng đều biết, hoàng thượng vốn cho rằng mình ra lệnh một tiếng là có thể khiến thái giám được ân sủng kia sẽ chủ động đến trước mặt, lại vì mấy ngày liên tiếp đều không có tin tức về tiểu thái giám mà thấy mất hết thể diện. Tuy rằng chẳng thể thấy được gì từ gương mặt chẳng để lộ chút hỉ nộ ái ố nào, nhưng dùng đầu gối nghĩ cũng biết, tâm trạng hoàng thượng lúc này chắc hẳn sẽ chẳng vui vẻ gì, mà phi tần nào có thể được tuyên triệu lúc này, tự nhiên chính là người hoàng thượng vừa ý nhất, cũng có được địa vị vững chắc và tài sản có thể khoa khoang hơn trong hậu cung. Chỉ tiếc là, dù tính toán hay ho thế nào, Hạ Vô Ưu lại không chịu phối hợp, những nữ nhân đang tranh giành nhau này cũng chỉ có thể thở dài một tiếng mà thôi.

Trong ngự thư phòng, từng ngọn đèn lần lượt được tắt sáng, ánh sáng chan hòa làm hiện rõ gương mặt lạnh lùng của Hạ Vô Ưu, tuy rằng nằm ở trên giường nhưng lại tựa như đã thú bất cứ lúc nào cũng có thể ăn thịt người. Các cung nữ thái giám đều biết điều mà không phát ra bất kỳ âm thanh nào, lặng lẽ buông tầng tầng lớp lớp màn trướng, rồi nhẹ nhàng lui ra ngoài. “Chưa tìm được, vậy mà vẫn chưa tìm được”. Chỉ còn lại một mình, Hạ Vô Ưu cuối cùng đã tháo xuống lớp mặt nạ của hoàng đế, phần nộ không thể đè nén được nữa khẽ gầm nhẹ, cả gương mặt lại tràn ngập tình dục. Hắn nhắm mắt lại, chìm trong kí ức của đêm hôm đó: cơ thể yếu ớt giãy dụa muốn chạy trốn ấy, tiếng rên rỉ vẫn cố nhịn trong miệng, thỉnh thoảng mới vang lên trong miệng, tiếng khóc cầu xin nhẹ nhàng trầm thấp ấy, dung mạo mơ hồ dưới ánh trăng không quá sáng... “Bịch” một tiếng ,giống như hòn bay phách lạc, đầu óc đột nhiên ngẩn ngơ. Trên cái đùi rắn chắc, có một luồng nhiệt nhẹ nhàng chảy qua.

Hạ Vô Ưu không dám tin nhìn chất nhầy trên tay và trên đùi, không tin nổi một người luôn biết tự kiềm chế như mình vậy mà chỉ vì một đoạn hồi ức mà bất tỉnh. Hắn bỗng nhiên nổi giận, cầm một cái gối ôm lên, trong chớp mắt xé nát vụn, rồi thì thầm bẩm: “Đừng để trẫm tìm thấy người, người trốn thật kỹ cho trẫm, nhất định đừng để trẫm tìm thấy, nếu không trẫm sẽ cho người hối hận vì đã sinh ra trên đời này, trẫm sẽ mỗi tối đè người trên cái long sàng này hành hạ người tàn nhẫn, trẫm muốn người ban ngày cũng không có sức để ra ngoài, trẫm cho người trốn, cho người trốn, cho người trốn....”

2. Chương 2

Trong Thường Xuân các, các mỹ nữ giống như tiên giáng trần đang ngồi quanh bàn đá, phe phẩy chiếc quạt tròn, điệu bộ vạn phần phong tình, hàng trăm loài hoa tươi trong đình viện cũng phải buồn bã vì thua kém sắc đẹp với các nàng.

“ Tỷ tỷ hoa ở đây nở thật là đẹp nha, bọn muội hâm mộ muốn chết đi được, quả nhiên đất của phượng hoàng thật tốt, những loài hoa cổ xung quanh mọc lên so với nơi khác cũng diễm lệ hơn nhiều”. Tuy trong lời khen là thanh âm thập phần mềm mại, đáng yêu nhưng cũng biểu lộ một chút không cam lòng.

Tình phi nhẹ nhàng cười: “Muội muội thật biết nói giỡn, cái gì mà đất của phượng hoàng tốt chứ, trong cung ngoại trừ Nhu Tình viện của hoàng hậu nương nương còn có nơi nào xứng đáng là đất của phượng hoàng sao?” Nói là nói như thế nhưng trên khuôn mặt xinh đẹp, diễm lệ của Tình phi cũng không thể che giấu biểu cảm tươi cười tự đắc, cũng khó trách, hoàng thượng không có lập hậu, cũng không có lập Hoàng quý phi, Hòa quý phi, trong hậu cung tự nhiên Tình Thực phi được vi tôn, nếu nói người có thể cạnh tranh với nàng cũng chỉ có Mai Trang phi và Tuyết Trữ phi.

Bây giờ hai bên trái phải chúng quý phi cũng tuân ra những lời nịnh hót như nước thủy triều. Ai cũng không chú ý tới, phía sau bụi hoa rực rỡ trong đình viện có một thái giám trẻ tuổi toàn thân phục sức màu tím, ở một góc vườn đang ngồi chồm hổm, tỉ mỉ chăm sóc cho từng gốc hoa. Rõ ràng là các loài hoa cổ có thể xanh tươi đến tận bây giờ cùng với việc đất phượng hoàng tốt không có bất kì quan hệ nào, mà hoàn toàn do sự chăm sóc cẩn thận của vị thái giám này.

Đề tài nói chuyện của nữ nhân trong hậu cung cuối cùng đều xoay chung quanh hoàng thượng, các nàng nói hết chuyện này sang chuyện khác, xong vẫn đề cập đến vấn đề lớn nhất trong cung hiện nay, Nguyệt quý phi không khỏi tò mò, thẳng thắn hỏi Tình Thực phi: “Nương nương, hoàng thượng muốn tìm tiểu thái giám kia, không biết người đã tìm được chưa?”

Tình Thực phi uống một ngụm trà, rồi mới chậm rãi buông bát trà xuống, cười yếu ớt nói: “Hiện nay về việc ấy, vẫn là chưa tìm được. Nhưng tính tình của hoàng thượng các tỷ muội không phải là không biết, đừng nói đến việc tìm một người trong hậu cung, dù cho toàn bộ Đại Phong quốc, hoàng thượng nếu muốn tìm người, ai cò thể có khả năng thoát được chứ? Như ta đã nói, tiểu thái giám kia nếu thức thời nên sớm lui bước mà xuất hiện, bằng không tính mệnh không giữ được mà ngay cả chúng ta cũng bị hắn làm cho liên lụy, mấy ngày gần đây, các người có từng nghe qua hoàng thượng chọn bất kì bài tử của ai chăng?”

Những vị nữ tử lập tức thở dài đứng lên. Phía sau bụi hoa đầy sức sống thân hình của thái giám tựa hồ như run lên, len lén liếc mắt nhìn các vị phi tần, lại cúi đầu lặng im một lúc, rồi lặng lẽ mang công cụ ly

khai, phía sau các vị quý phi đã không còn chú ý đến trọng tâm của câu chuyện nữa, lại phát ra tiếng cười dễ nghe như âm thanh của chuông bạc.

Vị thái giám trẻ tuổi thuận theo đường nhỏ về căn phòng nhỏ nơi ở của mình, nghĩ thầm hôm nay cần loại bỏ những bông sấp tàn cho nên nán lại hơi muộn, hoàng thượng có thể đã bãi triều, biết đâu lại tình cờ gặp người ở đâu đó chứ không phải chuyện chơi. Đang cúi đầu vội vã rời đi, bỗng nhiên đi đến ngã rẽ lại va phải một thái giám khác, chỉ nghe một tiếng ôi, hai người đều ngã nhào xuống đất. Người thái giám kia liền quát lớn: "Người không có mắt a, đi lại không cẩn thận va phải ta, nếu làm ta chậm trễ việc của hoàng thượng người có mấy cái mạng để đền đây?" Đến lúc thấy vị thái giám trẻ là Tiêu Ngữ ngẩng đầu lên, không khỏi cười trừ nói: "Được rồi, người sao không nói gì? Lúc này người sao lại cúi thấp đầu bước đi, làm chuyện gì trái với lòng sợ bị người bắt gặp a."

Bị nói trúng tâm vị thái giám trẻ tuổi vội vàng nói: "Dạ, vì nô tài nhớ trong phòng không có mở cửa sổ, sợ kín gió, vội vã trở về, đã mạo phạm đến Liễu Xuân công công. Thấy công công thần sắc vội vã mạo phạm nô tài hỏi không biết cấp trên có hạ lệnh gì chăng?"

Xuân công công đang lúc cấp bách, vừa nghe những lời này, không khỏi nghĩ đến nỗi khổ tâm trong lòng mà than thở nói: "Sao lại không có chuyện được chứ, cơn tức giận của thiên tử không cách nào tiêu tan. Nói cho người biết, hoàng thượng đang phát hỏa, bởi vì hoàn toàn không tìm được vị công công mà người muốn tìm, cũng may là Y công công quản lý việc này chứ là người khác thì không biết liệu đầu có còn nguyên trên cổ không, hôm nay Y công công cũng là không còn biện pháp nào khác mà kiểm tra, đe dọa bọn ta trắng trợn, bắt một nhóm thanh niên trẻ tuổi đi, Người nói coi ngay cả học phái Tật gia* cũng không rõ, hoàng thượng kia người cao quý thể nào a, sao lại không ngừng nhớ nhung một thái giám như vậy? nói đi nói lại, không biết chừng trong cơn tức giận, hoàng thượng lại đem tất cả thái giám của người đuổi đi".

Xuân công công vốn là vô tâm nói như vậy, xong lại vội vã rời đi, vì thế cũng không có chú ý tới Tiêu Ngữ mồ hôi lạnh chảy đầm đìa, ướt đầm cả bộ y phục, hắt một thoáng ngẩn ngơ, rồi lại hấp tấp cúi đầu, nhanh như chớp chạy theo con đường nhỏ về căn phòng của mình, đi thẳng đến ngồi trên giường, thở dốc không ngừng, đôi bàn tay cũng run liên tục, cứ thế ngay cả dụng cụ chăm sóc hoa cũng không cầm nổi, "leng keng" một tiếng đánh rơi trên mặt đất.

*** Học phái Tật gia là học phái thời Tiên Tần, dung hợp các học thuyết thành một**

3. Chương 3

Hết nửa ngày, hô hấp mới trở lại bình thường, Tiêu Ngữ si ngốc nhìn những dụng cụ chăm sóc hoa được đặt ở góc tường, tâm trí rơi vào hồi tưởng về cái đêm hắt suốt đời không thể quên, cái đêm kinh khủng nhất, thống khổ nhất, khuất nhục nhất đời hắn.

Ánh trăng mờ mờ, cũng bởi hữu phong hữu vân, vào đêm hai mươi hai tháng sáu một nửa mặt trăng luôn luôn bị che khuất, ánh sáng nhàn nhạt yếu ớt ôm trọn nhân gian, bao phủ cái nơi phẳng phất cảnh mông lung như trong mơ..

Tiêu Ngữ mặc một chiếc áo trắng muốt đơn giản, dọc đường hết nhìn đông nhìn tây cuối cùng đã đến Ngự hoa viên, xác định rõ ràng xung quanh không có người, vội vã đặt cái túi trong tay lên thành của bồn hoa, mỗi một loài hoa ở đây đều là những loài hoa nổi tiếng đặc biệt bắt đồng nhan sắc, tìm được một gốc cây hoa nở to bằng cái bát lớn, rồi mới mở túi lấy ra hai cái hũ lớn, một cái đựng đầy nước sạch bên trong, một cái đầy bùn đất, trước tiên hẩn lấy cây hoa để cần chu vi đào một cái rãnh hình tròn, rồi đem chỗ đất đựng trong hũ đổ vào rãnh, nhằm tái hiện lại nguyên bản đất ban đầu bao phủ ở cây hoa, cẩn thận không để lại chút vết tích nào, lúc này mới lại dùng nước trong rửa sạch tay, cẩn thận trên mỗi một cành hoa lại vẩy vài giọt, làm xong mọi việc cũng đã nửa canh giờ.

Bận rộn một hồi, Tiêu Ngữ lười nhác đứng lên kéo lỏng thắt lưng. Nguyên lại những loại hoa nổi tiếng đặc biệt này đều do các nước ngoài tiến cống. Nhất thiết phải được nuôi dưỡng trong đất trung tính không được quá nhiều a-xít cũng không được chứa quá nhiều kiềm, mỗi ngày ban đêm phải vẩy lên cánh hoa nước sạch thì chúng mới có thể sống. Tiêu Ngữ có kỹ thuật chăm sóc hoa rất chuyên nghiệp, mắt thấy những loài hoa do chính mình mang đến trồng ở vườn sau vẫn chưa nở rộ, liền hiểu được thái giám trông coi ngự hoa viên không biết cách chăm sóc hoa, hết lần này đến lần khác cố chấp, Tiêu Ngữ nhiều lần hướng hẩn nêu ý kiến cũng không được quan tâm, thấy cứ một ngày qua đi, những bông hoa này lại lộ ra sự khô héo, yêu hoa đến mức si mê Tiêu Ngữ không cách nào có thể ngồi yên mà nhìn, nhân lúc đêm khuya thanh vắng lặng lẽ ra ngự hoa viên chăm sóc cho những loài hoa quý này.

Xong xuôi đầu đó, nhìn những cánh hoa đang dần nở ra, trong lòng nhịn không được vui sướng nhưng kiềm chế chịu đựng, nhẹ nhàng chạm vào chóp mũi nhỏ bé ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt, như si như mê, hẩn một chút cũng không phát giác phía sau có một ánh nhìn tràn nóng bỏng không cách nào di chuyển khỏi người hẩn.

Nhìn đông ngó tây lần thứ hai rồi đứng lên, Tiêu Ngữ hài lòng cười nhẹ một tiếng, đang chuẩn bị rời đi, không ngờ bỗng nhiên bị một vòng tay mạnh mẽ siết chặt, bên tai chỉ nghe thanh một loại thanh âm tà mị: "Nói cho trẫm biết, đêm khuya xâm nhập ngự hoa viên đáng tội gì?"

Tiêu Ngữ sợ đến hồn bay phách lạc, Tiêu Ngữ không ngờ tới vào thời điểm này, tại nơi này lại có thể gặp mặt hoàng đế. Vội vàng thoát khỏi cái siết tay, nhào người về phía trước quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu nói: "Nô tài kinh động thánh giá, tội đáng muôn chết, tội đáng muôn chết..."

Hạ Vô Ưu nhìn người phía dưới sợ đến mức thân mình liên tục run rẩy, một loại cảm giác mãnh liệt nắm giữ trong tay sinh tử đột nhiên xuất hiện, kèm theo là một cảm giác càng sâu sắc hơn – mong muốn chinh phục, hẩn dường như nghe thấy âm thanh rên rỉ đứt quãng cùng tiếng khóc nhỏ của người có thân hình cân đối uyển chuyển hầu hạ dưới thân hẩn, người có địa vị thấp, thân thể cũng dung tục, mười ngón tay thon dài mạnh mẽ nắm lấy cổ của người trước mặt, ánh trăng mờ mịt như trong mơ, thấy không rõ lắm hình dáng của hẩn, chỉ là mơ hồ có khả năng nhận ra, người nọ mặt mũi thanh tú sợ hãi cúi thấp đầu.

Hạ Vô Ưu thật lâu sau nở nụ cười, người nọ chưa kịp phòng bị đã bị đẩy ngã trên thảm cỏ mềm mại, thân thể hẩn lập tức nằm đè lên trên, thấp giọng cười nói: "Ngày đẹp cảnh đẹp như thế này, giết người chẳng hóa là phá hỏng cả phong cảnh sao chi bằng... người dùng cách khác để tạ tội với trẫm" Đang nói cũng không quên dùng đầu ngón tay linh hoạt thâm nhập vào trong bộ y phục được làm từ lụa trắng, không biết là do quá xấu hổ hay sợ hãi mà da thịt dần dần nóng lên co giãn làm tăng thêm vài phần hương vị kích thích, hương vị mà Hạ Vô Ưu thích nhất.

"Hoàng thượng, đừng ..." Thanh âm hoàn toàn do bị dọa mà run rẩy, tay chân bị giữ chặt nhưng không

dám giầy dựa vì lo ngại thân phận Hạ Vô Ưu, chỉ có thể dùng lời nói để thức tỉnh lại dục vọng của bậc đế vương: “Hoàng thượng, nô tài ... thân phận đê tiện ... các nương nương ...”

Các đầu ngón tay đưa lên môi của người nọ: “Đây ... không phải việc người nên quan tâm, cái miệng nhỏ nhắn này, chỉ cần phát ra âm thanh trầm muốn nghe là tốt rồi”. Chân tay giầy dựa căn bản đối với Hạ Vô Ưu không có tác dụng gì. Quần áo trên người là quần áo lụa trắng mặc trong hè cho mát để dẫu bị tuột xuống vai, lộ ra phần ngực, dưới ánh trăng âm đạm, do sợ hãi mà nụ hoa đứng thẳng lên khiến cho thiếu niên đế vương cảm thấy hứng thú, lấy ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn hai nụ hoa, miệng lộ ra hai thanh âm sợ hãi, thân mình lùi ra sau nhưng lại không thể thoát khỏi thân mình tuyệt mỹ phía trên. Một lúc sau, sa khô đã bị tuột xuống dưới chân. Một thứ gì đó cứng mà nóng đã yên vị trước nơi bí mật đầy thẹn thùng của người nọ.

Vô cùng tuyệt vọng, Tiêu Ngữ hiểu được mệnh lệnh của hoàng đế là không thể cãi lời, hơn nữa mệnh lệnh của Hạ Vô Ưu cũng là vị hoàng đế cao quý của Đại Phong Quốc lại càng không thể cãi lời, đừng nói đến một cung nô thấp kém, mà cả tướng quân, tể tướng, chỉ cần hoàng thượng muốn, bọn họ cũng phải dâng thân thể của mình, mặc dù nhục nhã hơn cái chết, Hạ Vô Ưu nếu có bản lĩnh thì sẽ được thỏa mãn dục vọng sau khi hấn chết (không chắc lắm tự suy luận theo logic cái chỗ này hic nó bị khó hiểu ý --). Thế nhưng, hấn không cam lòng, hấn sợ đau, hấn chưa muốn chết. Hấn lại càng không cam lòng đã không được coi làm một nam nhân chân chính, hấn vẫn luôn cố gắng lừa mình dối người nhưng cuối cùng lại bị hủy hết trong tay nam nhân này.

4. Chương 4

“Phốc” một tiếng, hậu đình hình như có một vật cứng như thép nóng rực mạnh mẽ tiến nhập, cái cảm giác đau nhức ấy cả đời này Tiêu Ngữ nhất định khắc cốt ghi tâm, hết lần này tới lần khác tiếng kêu thảm thiết đều bị đế vương dùng môi của mình không cho âm thanh phát ra ngoài, Tiêu Ngữ đau xót nước mắt theo đó mà tuôn trào, thế nhưng Hạ Vô Ưu đâu có thêm để ý đến cảm nhận của một cung

nô thấp kém, hấn chỉ biết tại đây thân thể ở phía dưới vì đau đớn mà không ngừng giầy dựa lại càng cảm thấy thích thú, chỉ biết rằng dững đạo khô khốc chật hẹp hiện tại đã trở nên dễ dàng tiến vào hơn do được máu tươi bôi trơn, không từ ngữ nào có thể diễn tả sự cuốn hút ấy, hấn đột nhiên điên cuồng, lưỡi dao sắc bén mãnh liệt tàn bạo di chuyển, tinh tế thưởng thức hương vị của người ở dưới thân bởi vì đau nhức mà phát ra những tiếng rên rỉ yếu ớt nhỏ bé, làm cho hấn dục vọng sôi sục đến đỉnh điểm của khoái cảm, mà bất luận phi tử nào cũng không mang lại cho hấn được.

Dưới ánh trăng mờ mịt, trong không khí hương hoa lưu động dường như ngày một nhiều hơn, nhưng so ra lại kém hương khí nhàn nhạt ngây ngất của thân thể trần trụi bên dưới, đó là mùi vị không thể nói rõ được, tựa hồ là được tinh luyện bằng tất cả các mùi hương để tạo ra một mùi hoàn mỹ nhất, những dấu vết nhột nhột trên người làm cho hấn tỏa ra sự cảm dỗ người khác.

“Người tên gọi là gì?” Nhiệt dịch nóng hổi hòa cùng máu tươi tại tràng bích, hấn thoải mái mở rộng tứ chi, hiện ra một biểu tình nhu hòa, một môi hồng người dưới thân còn đang im lặng tiếng nức nở không rõ ràng: “Trả lời trẫm, trẫm lập tức phong người làm quý nhân, sau này sẽ có thêm nhiều cơ hội để hầu hạ trẫm”

“Hoàng thượng... Nô tài... Nô tài chỉ là một tiểu thái giám a... Hơn nữa tuổi cũng đã lớn... Cần bản...” Thân thể người phía dưới tựa hồ như thoáng chốc run rẩy, có lẽ không thể nào che giấu được sự không vui. Tuy nhiên cho tới bây giờ Hạ Vô Ưu mới biết được hắn đã làm chuyện ngu xuẩn ngu thế nào, nhưng tại thời khắc đó, hắn thật sự tưởng rằng làm vậy là đúng.

“Người chỉ cần nói cho trẫm biết tên của người, tất cả cái khác đều do trẫm định đoạt” Thận phận thấp kém? Tuổi tác lớn? Hừ, chỉ cần hắn- Hạ Vô Ưu muốn, ai có lá gan to như vậy để đưa ra nghi vấn.

“Nô tài ... là... Bắp...” một câu nói chỉ gồm ba từ, Tiêu Ngữ biết những lời này nói ra sẽ mắc tội khi quân phạm thượng, hắn ngây thơ mong muốn có thể vượt qua đêm nay, đợi hoàng thượng rời đi hắn sẽ quay trở lại căn phòng nhỏ của mình, hậu cung ba nghìn mỹ nữ hoàng thượng sẽ mau chóng quên hắn, cho dù muốn tìm, chỉ cần đợi sau hai ngày không tìm được, dựa theo tính cách hoàng thượng sẽ đem toàn bộ chuyện này loại bỏ khỏi bộ nhớ, khi đó bản thân cũng được yên ổn.

“Bắp, thật là một cái tên kỳ quái” Ngón tay giống như mảnh xà di chuyển trên gương mặt, cảm giác được phân thân trong huyết động chưa được rút ra lần thứ hai lại đứng thẳng lên, Tiêu Ngữ tâm can sợ hãi, không chịu được cầu xin:” Hoàng thượng... Hôm nay tạm tha cho nô tài, trên cỏ có thể có rắn.... A..A..A..A... Hoàng thượng..”Cực hình lần thứ hai lại bắt đầu, phụ họa theo đó là tiếng cười khoa trương của Hạ Vô Ưu:” Không thể nào, bây giờ làm xong trẫm sẽ cho người đến Cẩm Tú các hảo hảo thương yêu người đến khi trời sáng”

Tiêu Ngữ chỉ vì câu nói này mà lần thứ hai lại hồn bay phách lạc, nếu như đến Cẩm Tú các sẽ không bao giờ có cơ hội trốn thoát. Chẳng lẽ ông trời lại nhần tâm để một người sợ đau hơn sợ chết như hắn hằng đêm lại phải tiếp nhận sự giày vò như thế này, đến lúc nhiệt dịch Hạ Vô Ưu bắn ra lần thứ hai cũng là lúc có âm thanh hoảng hốt khê gọi:” hoàng thượng, hoàng thượng a, người ở nơi nào vậy? Người đừng có dọa nô tài a... Ôi phạt tử của ta ơi...”

Hạ Vô Ưu không kiên nhẫn “Hanh” một tiếng, nhưng cuối cùng tâm không cam tình không muốn theo trên người Tiêu Ngữ bò lên, sửa sang lại y phục một cách qua loa, len lén dung ánh mắt hướng thái giám trên mặt đất cười nói:” Đừng lo, trẫm sẽ tuân thủ lời hứa, người nghỉ ngơi một chút đi, trẫm phải đi sắp xếp một số việc”. Hắn nói xong liền tự nhiên rời đi.

Đợi đến lúc xác định được vị chủ tử tàn bạo vô tình hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, Tiêu Ngữ cố chịu đựng sự đau nhức đang lan ra toàn thân chắt vật bò dậy, không quên thu hồi những công cụ rơi bên bồn hoa, nhanh chóng nhìn quanh tứ phía, xác thực không còn lưu lại một chút manh mối nào, lúc này mới lao đảo đi về chỗ ở của mình. Hiện tại hắn không khỏi cảm tạ trời đất sinh ra hắn vốn cứng cỏi, nếu như vừa rồi vì sự giày vò ấy mà ngất đi thì sẽ không còn cơ hội để chạy trốn.

Thở hắt ra một hơi thật dài, suy nghĩ một lúc rồi lấy lại tinh thần, Tiêu Ngữ ảo não cúi gục đầu xuống, hắn thật không ngờ Hạ Vô Ưu lại đối một người mặt còn chưa thấy rõ như vậy cố chấp, vẫn tưởng rằng sóng gió nhanh chóng qua đi, thế nhưng ngày hôm nay sau khi nghe xong lời Xuân công công, hắn nhận thấy trận sóng gió lần này càng ngày càng mãnh liệt.

Những bất an trong lòng ngày càng tăng thêm, Tiêu Ngữ quả thật không nắm bắt được tâm ý của người khác làm thế nào xử lý đây? Tự thú thì không có khả năng, bản thân đã phạm tội khi quân, lúc này đến tự thú, Hạ Vô Ưu nhất định làm nhục hắn cho đến chết, thân là kẻ hầu, hắn quá hiểu rõ sự tàn bạo lạnh

lung của chủ tử. Thế nhưng không tự thú, hắn cũng khó lòng trốn thoát khỏi hoàng cung, bởi vì việc này mà trong cung lẫn ngoài thành đều canh gác nghiêm ngặt, đi ra ngoài làm việc đều là kẻ hầu thân cận và nội giám của hoàng thượng, bản thân muốn ra ngoài nói không chừng lại là tự chui đầu vào lưới. Đường lúc bản thân không chú ý, ngoài cửa chợt vang lên tiếng cười lạnh:” Thế nào, người đến bây giờ còn không nghĩ đến việc tự thú, còn nghĩ lưới trời lồng lộng có thể giúp người trốn thoát sao?” Một câu nói mà giống như sét đánh ngang tai, hại Tiêu Ngữ sợ đến tim gan suýt nữa thì nhảy vọt ra ngoài, cố gắng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy ở cửa là một thân thể cao lớn che khuất cả ánh mặt trời giữa trưa, thấy không rõ diện mạo, chỉ nghe thấy tiếng cười nham hiểm không có chút hảo ý.

5. Chương 5

Người nọ chậm rãi tiến vào làm cho ánh mặt trời chiếu rọi vào gian phòng. Tiêu Ngữ lúc này nhìn rõ mặt mới nhận ra chính là thái giám quản lý ngự hoa viên mà nhiều lần hắn đề xuất ý kiến về việc chăm sóc các loài hoa đặc biệt nhưng không được chú ý, đề phòng đứng đây, tỉ mỉ đánh giá xem người trước mặt rốt cuộc chỉ là lời nói xuông hay thật sự biết rõ nội tình, miệng lại thốt ra những lời nói mạnh mẽ như để tự trấn an bản thân:” Người nói lời này là có ý gì?”

Lý Thượng thoáng cười nhạt, khinh thường nói:” Còn giả bộ, tuy rằng ta cũng không hiểu rõ hình dạng của người như thế này sao lại có thể mê hoặc hoàng thượng nhưng mới lúc này Y công công đến cho ta biết hoàng thượng là ở ngự hoa viên đã sủng hạnh kẻ nô tài có gan ngất trời kia, ha ha, hoàng thượng chỉ nghĩ ngờ những thái giám cai quản ngự hoa viên, mà ta chỉ mới nghe xong đã hiểu ra mọi chuyện, kẻ đó nhất định là người”. Hắn cầm lấy chén trà trên bàn uống cạn sạch, giống như chồn nhìn thấy gà con tiếp cận Tiêu Ngữ:” Người nói xem, ai có thể làm cho những bông hoa đã héo rũ lại khôi phục được sức sống đây? Mấy ngày nay ta đã làm theo những phương pháp chăm sóc hoa mà người nói, hiệu quả quả nhiên không tồi, ha ha, đương nhiên nếu người cương quyết phủ nhận ta cũng không có bằng chứng, nhưng ta thiết nghĩ hoàng thượng cũng không ngại gặp mặt người kẻ nô tài đáng bị tình nghi nhất a, người nói xem có đúng không Tiêu Ngữ? Nếu người thật sự muốn...”

“Không cần nói nữa, rốt cuộc người muốn cái gì” Tiêu Ngữ quay người ra sau, không muốn để cho Lý Thượng thấy sắc mặt đã trắng bệch của mình, biết nói ra điều này là hắn có ý đồ, bằng không hắn đã sớm đi mật báo để lĩnh thưởng, tuyệt nhiên sẽ không có ý đến đây.

“Làm thái giám như chúng ta thì còn có thể đòi hỏi gì?” Lý thượng trong ánh mắt tươi cười lộ ra sự tham lam giáo hoạt nói:” ta đơn giản cũng chỉ là thích vàng bạc, Y công công nói hoàng thượng sẽ ban thưởng ngân phiếu trị giá hai mươi lạng, người... dù sao cũng nên trả ta cái giá cao hơn thế một chút đúng không?”

“Hai mươi lạng?” Tiêu Ngữ quay đầu lại, đôi mắt đẹp mở to, hắn khổ cực tích góp được cũng chỉ có hai mươi lăm lạng bạc, tính chuẩn bị năm nay sẽ gửi về cho người nhà, để cho họ dùng làm lễ thành gia cho đệ đệ.

“Nếu người không muốn, ta đành phải đi lĩnh một phần thưởng khác, tuy rằng ít một chút, ai, chỉ tiếc chúng ta là phận thái giám thấp bé, không có khả năng cùng chủ tử bàn điều kiện, bằng không đừng nói hai mươi lạng bạc, cho dù là hai mươi lạng vàng ta nghĩ hoàng thượng cũng sẽ không quan tâm”. Lý Thượng quay người định đi ra ngoài, không ngờ tới nghe được âm thanh nhỏ từ phía sau truyền lại:” Khoan đã, người... ta làm sao tin tưởng người nhận bạc xong sẽ không đến gặp Y công công mật báo?”

Lý Thương lặng yên một chút rồi ung dung nói: “ Xin lỗi, ta không có khả năng cho người xem bất kì chứng cứ nào, người chỉ có thể lựa chọn tin tưởng, dù sao tin ta người cũng có thể nắm trong tay phân nửa cơ hội không bị phát hiện”. Lại lặng yên một lúc, hần mới lạnh nhạt thêm một câu: “ Ta rất hiểu, chúng ta là cùng một loại người thân phận thấp kém, nếu một ngày người bị hoàng thượng tìm ra, ta cũng rất thông cảm cho người, đến lúc đó người có chuyện gì cũng đừng liên lụy đến ta, ta thật cũng không muốn nhìn người bị làm nhục đến chết rồi bị vứt xác cho chó ăn.”

Một túi bạc hiện ra trước mặt Lý Thương, hần lộ ra vẻ mặt tươi cười thỏa mãn nói tiếp: “ Được rồi Tiêu Ngữ, giao dịch đã thành công, nhận bạc rồi đối với bề trên ta cũng không có nhiều lời, người nghìn vạn lần nên cố gắng che giấu, bảo trọng”. Hần nói xong, đắc ý huyết sáo rời đi, còn lại một mình Tiêu Ngữ ngồi phịch xuống ghế, nhìn ra ánh mặt trời chói lòa không nghĩ đến trong hoàng cung rộng lớn hần lại có thể lâm vào tình thế hoàng đường như vậy.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

“Y Đức người nói xem vì sao trẫm không thể nào quên được hần?” Trong ngự thư phòng, hoàng thượng đã phê xong tấu chương mệt mỏi nằm trên chiếc giường nhỏ mềm mại, nhìn ngắm chiếc cốc dạ quang, giống như không để ý mà nói chuyện phiếm cùng thái giám tâm phúc.

“ Nô tài tội đáng muôn chết, nô tài đã kiểm tra tất cả các thái giám trong cung, hoàng thượng...” trong lúc đó vị đế vương xua tay ngắt lời thỉnh tội, Hạ Vô Ưu từ từ ngồi thẳng dậy: “ Không phải người không có năng lực, mà là hần quá thông minh, trốn quá kĩ, hần biết trong hoàng cung có hàng vạn thái giám, trẫm không thể mang tất cả đi giết nên hần mới cương quyết trốn tránh không chịu ra. Người cứ tìm thế này cũng không phải là biện pháp tốt, dù sao ngoài trẫm cũng không ai biết hần hình dạng lớn bé thế nào, cho dù là trẫm cũng chỉ có ấn tượng mờ mịt dưới ánh trăng, huống hồ gì tên của hần...” Đế vương tay nắm chặt lại, trong tay có tiếng vỡ vụn của chiếc cốc dạ quang, chỉ một lát sau, một nhúm bột trắng theo khe hở tay Hạ Vô Ưu rơi xuống, lúc này hần mới oán giận nói tiếp: “ Tên của hần dĩ nhiên cũng là giả, hần ngay từ đầu đã đã có suy nghĩ trốn tránh trẫm”. Cầm lấy bình rượu trên bàn ném thẳng vào bức tường đối diện, lửa giận dồn nén cuối cùng cũng phun trào: “ Hảo, trẫm sẽ xem người trốn được bao lâu. Y Đức truyền chỉ xuống dưới, từ hôm nay trở đi dừng tất cả mọi việc tìm kiếm, trẫm cũng không phải không có hần không được.”

Y Đức cẩn thận lên tiếng: “Rõ”, trong lòng hiểu rõ: Nếu như nói ban đầu Hạ Vô Ưu chỉ là tìm thấy sự mới mẻ ở nô tài kia thì đến bây giờ chuyện này với hần đã như một cái nút thắt, như cái gai nhọn trong lòng, ngày nào còn chưa tìm được thái giám kia thì hoàng cung cũng không có một ngày yên ổn, chẳng biết có bao nhiêu nô tài trở thành kẻ để chủ tử điên cuồng trút giận (tks nàng minhdu nhá bị yêu nàng ý ôm hôn thăm thiết). Hần trong lòng lo lắng nhưng không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là tìm chuyện khác để nói, dè dặt hỏi: “ Chủ tử, còn khoảng một tháng nữa là đến trung thu, không biết chủ tử có tính toán...”

6. Chương 6

“Trẫm còn phải tính toán cái gì nữa? Cứ như năm trước mà làm. Đi đi, đừng có lấy những việc này làm phiền trẫm, người thỉnh thoảng cũng nên tự suy nghĩ nên làm thế nào chứ, còn về người kia người phải tự biết âm thầm điều tra tin tức. Hiểu chứ? Đừng có lại không làm được gì nữa nếu không đừng mong trẫm

tha cho người”. Hạ Vô Ưu không kiên nhẫn phát tay, Y Đức hiểu rõ vội vã lui xuống.

Bản thân... chung quy vì sao vẫn có cái gì đó không thoải mái? Phiền não để tay lên trán, Hạ Vô Ưu vẫn không minh bạch: “ Theo trẫm có cái gì không tốt? Được phong làm quý nhân chẳng phải là hơn làm một hoạn quan thấp hèn sao? Vì cái gì lại muốn chạy trốn? Vì cái gì bất chấp cả việc phạm tội khi quân vẫn muốn trốn tránh trẫm, người khác muốn còn không được người có biết không?” Lời chửi mắng lại giống như thì thảo tự nói với mình, trong cuộc đời Hạ Vô Ưu chưa bao giờ phải nếm trải qua cảm giác thất bại, đến bây giờ hắn mới hiểu được cảm giác bất lực là như thế nào, quả thật như lời mọi người nói, người đứng đầu cả một quốc gia, rốt cuộc cũng không thể vì một người mà mất thời gian tìm kiếm một người trong hàng vạn thái giám. Bất luận hắn không kiêng dè cái gì cũng không thể nào quên đi thể chế triều đình.

Suy nghĩ thế nào cũng không tìm ra cách làm sao để tìm ra kẻ dấn dõn không biết hưởng phúc kia, Hạ Vô Ưu tức giận tột độ, hắn biết bản thân đã đến lúc từ bỏ. Bất quá chỉ là một kẻ thái giám dè tiện, chỉ có điều Hạ Vô Ưu vì hành động của hắn mà phần uất nên mới cho tìm hắn ráo riết để trị tội mà thôi. Trong lòng lý giải như vậy nhưng chỉ có hắn hiểu rõ, trên thực tế, cũng không chỉ đơn giản như vậy, tuy chỉ là một nô tài thấp hèn nhưng lại làm cho hắn si mê thân thể ấy mà đối với bất luận phi tử nào cũng mất đi hứng thú.

Mạnh mẽ đánh một quyền lên bàn rằm một cái, Hạ Vô Ưu cực kỳ phần nộ gần từng tiếng: “Trẫm sẽ tìm được người, nhất định sẽ tìm được người, công khai tìm không được thì âm thầm điều tra nghe ngóng, nửa năm cũng tốt, một năm cũng được không thì là hai năm, ba năm, không quên, trẫm tuyệt đối không quên, người... trẫm sẽ chờ”.

Còn ở tẩm cung Thường Tình các, Tình phi đang trang điểm, nàng thỏa mãn nhìn dung nhan khuynh quốc khuynh thành của nữ nhi trung nguyên hiện lên trong chiếc gương đồng trên bàn, búi tóc lại càng tăng thêm vẻ hoa lệ mê người, tỏa ra một khí chất cực kì quý phái. Hai bên trái phải đều là cung nữ, Tiểu Lan thấy nàng vui vẻ vội vã nhân cơ hội cười nói: “ Nương nương phong thái tao nhã, cho dù là hoàng thượng lúc này nhìn thấy cũng không ngừng say mê”. Nàng vừa nói xong, Tình phi đã thu lại dáng vẻ tươi cười, thần nhiên nói: “ Hoàng thượng? Hắn còn quan tâm đến bản cung sao? Lẽ nào người lại không hẳn biết hắn đã bao nhiêu ngày rồi không có đến đây?”

Tiểu Lan vội vã thoải mái nói: “ Nương nương người đừng nói vậy, hoàng thượng mấy ngày nay không hề một lần ghé qua nơi này nhưng cũng không có nghe gì về việc hoàng thượng ghé đến chỗ của quý phi khác, nói không chừng là do chính sự bận rộn, nương nương còn không hiểu rõ hoàng thượng sao? Tuy nói tính tình người khá tùy tiện nhưng với việc quốc gia đại sự người lại rất quan tâm. Lúc này đây gần đến Trung thu lại chọn Thường Tình các của chúng ta làm nơi tổ chức yến tiệc dưới tán cây Nguyệt Quế ở hậu viên, hoàng thượng a, người luôn luôn để hình ảnh nương nương trong lòng”

Mấy câu nói đó quả thực hợp với ý của Tình phi, nàng chậm rãi đứng lên, đột nhiên nói: “ Truyền đạt ý chỉ của bản cung cho kẻ chăm sóc hậu viên biết, hoàng thượng năm nay tâm tình không được tốt, hẳn nhất định phải thường xuyên hảo hao chăm sóc, làm cho hoa cỏ của chúng ta ở đây thêm tươi một chút, nhất là những cây Nguyệt Quế đã có một vài bông hoa, phải đặc biệt chăm sóc. Nếu hoàng thượng cùng các vị nương nương khác đều thấy thích thú bản cung nhất định sẽ trọng thưởng cho hắn”. Nàng nói xong, lập tức có thái giám đi truyền lệnh.

Trung thu năm nay hoàng thượng lại muốn tổ chức ở Thường Tình các. Nghe xong lệnh của Tình phi, Tiều Ngừ ngừng làm việc, đưa tay lên xoa nhẹ cái đầu đau nhức.

Kỳ thực hoàng thượng hai năm nay đều tổ chức yến tiệc đón Trung thu dưới tán những cây Nguyệt Quế ở Thường Tinh các, hần từng nói qua thích ngắm hoa quế dưới ánh trăng sáng, hoa ở đây so với nơi khác đều đẹp hơn. Mà chính hần cũng từng cười vì chuyện đó mà cảm thấy một chút thỏa mãn. Thế nhưng hôm nay, hần chỉ hận chính mình, tại sao lại chăm sóc hoa quế trở nên đẹp như vậy. Năm nay hoàng thượng còn muốn ở chỗ này tổ chức yến tiệc, hàng năm cứ vào thời gian này, từ trên xuống dưới Thường Tinh các đều lần tránh không được, toàn bộ đều phải đến chỗ Nguyệt Quế hầu hạ, nói thế cũng chỉ là rót rượu mang điểm tâm, tuy rằng hầu hạ phía trước không tới phiên hần nhưng cũng là ở trước mặt hoàng thượng, con mắt hần tinh tường như vậy, hần khôn khéo giả hoạt như vậy, lỡ bản thân làm hần để ý tới theo đó mà nhận ra hần chính là tiểu tiểu thái giám kháng chỉ mắc tội khi quân phạm thượng như vậy hần làm sao còn đường sống.

Suy đi nghĩ lại, hần lại thấy hoàng thượng hần là cũng chẳng có lý do gì lại quan tâm chuyện cung nữ thái giám, huống hồ gì còn có ca vũ cùng pháo hoa hấp dẫn hần, thế nào cũng không để ý đến kẻ hầu người hạ, hần là sẽ không có vấn đề gì, chỉ cần đứng ở chỗ xa xa, hần cũng không nghĩ hoàng thượng có thể đi đến chỗ hần trong khi bị vây xung quanh giữa các vị quý phi, suy nghĩ một lát liền thấy yên lòng.

Lúc này Tiêu Ngữ cũng không biết được số phận con người đôi khi lại không thể nắm giữ được trong tay mình, người tính không bằng trời tính, cho dù có hao tổn hết tâm trí, suy đi nghĩ lại chu đáo, cái gì đến cũng sẽ đến, số phận là số phận, bởi vậy thế nhân thường kêu than tạo hóa trêu người, và cũng vì vậy mà cuộc đời hần sau một tháng nữa khi đón lễ Trung thu cũng sẽ phải tiếp nhận sự trêu người của tạo hóa, đón nhận bước ngoặt lớn trong đời hần.

7. Chương 7

Nháy mắt đã đến Trung thu, từ chủ tử của Thường Tinh các lần bọn nô tài đều hết sức vui mừng, đây chính là vinh dự cực kỳ to lớn a, người khác cho dù có đồ kị như nào cũng không thể có được vinh dự này. Đến khi mặt trăng dần dần lộ ra trên bầu trời thì dưới tán cây Nguyệt Quế đã ngồi đầy người, Hạ Vô Ưu giờ đang ngồi trên vị trí của chủ tọa, cách xa vài bước hai bên trái phải là Mai phi cùng Tinh phi, Tuyết phi cùng năm vị phi tần khác ngồi ở phía dưới, trước mắt các nàng là chiếc bàn bày biện đầy trái cây cùng điểm tâm.

Ở phía dưới đại sảnh một chút nữa tất nhiên là các vị quý nhân, ngồi xung quanh một chiếc bàn tròn thật lớn, đó là vị trí của những người địa vị thấp hơn, trừ khi hoàng thượng đặc biệt tuyên triệu bằng không các nàng cũng không có cơ hội tham gia yến hội như thế này.

Khoảnh khắc ánh trăng dừng lại giữa bầu trời, Hạ Vô Ưu lệnh tất cả mọi người thổi tắt đèn, trong nháy mắt khắp nơi đều được bao phủ bởi ánh sáng rực rỡ tao nhã của ánh trăng. Hóa quế trước đó đã nở khá nhiều nay vì gió thổi qua mà đều lay động dưới ánh trăng, tỏa ra mùi hương thơm ngát dễ chịu làm cho tất cả mọi người đều tán thưởng.

Hạ Vô Ưu vô cùng buồn chán uống một ngụm rượu hoa quế, ánh mắt lướt qua bộ trang phục hết sức hài hòa của Tinh phi, lòng thầm nghĩ đêm nay chỉ bằng lưu lại đây, vì tên thái giám chết tiệt không biết hưởng phúc đã mất tung mất tích kia mà hần đã khác thường lắm rồi, lâu nay hần không thể nào tin được kẻ vì một người cố chấp không chịu bỏ lại là hần, nếu như...nếu như hôm nay Tinh phi có thể hầu hạ hần thoải mái biết đâu hần lại có thể quên đi kẻ kia, đúng vậy, hần sao lại có thể quên, hần là Hạ Vô Ưu a,

hắn đường đường là người đứng đầu của Đại Phong quốc lại nhớ mãi không quên một tiểu thái giám, nếu truyền ra ngoài không biết có bao nhiêu người cười nhạo. Mẹ nó, chuyện này đã làm cho hắn cực kỳ mất thể diện, hắn không muốn lại tiếp tục bị như vậy nữa, tuy rằng từ bỏ không phải là tính cách của hắn, thế nhưng cứ như vậy quên đi coi như thỉnh thoảng hắn cũng làm được người tốt.

Hắn vô thức đưa chén rượu lên uống từng ngụm, hoàn toàn rơi vào những suy nghĩ của bản thân: nói làm bầm, nên như thế, nếu như một ngày trong tương lai hắn tìm được kẻ nô tài kia thì sẽ không dễ dàng làm việc tốt như vậy... làm bầm rên rĩ một hồi... trong lòng nghĩ đến cảnh dùng phương thức tàn khốc nhất dày dọ giày vò kẻ kia, trong đầu dường như đã khắc ghi hình ảnh tưởng tượng đặt người kia ở trên giường liên tục làm đi làm lại nhiều lần, khắp gian phòng là tiếng khóc than rên rĩ, hắn ở trên người kia linh hoạt chuyển động bên trong bắp đùi nhàn nhạt hương hoa làm say lòng người.

Hương hoa! Hạ Vô Ưu bỗng nhiên ngồi thẳng dậy, tuy rằng hắn chỉ nghĩ thấy một lần nhưng lại làm cho hắn không thể nào quên được, cứ thế nhiều ngày từ lúc đó tới nay, những đêm xuân trường hắn không muốn bất kì phi tần nào bồi tẩm, chỉ là cảnh đêm hôm đó cứ mãi ám ảnh hắn không buông tha, mỗi lần nghĩ đến lại làm cho chỗ đó của hắn nóng rực, hắn hồi tưởng lại đêm đó không chỉ cảm nhận được thân thể kia mà theo đó còn có tiếng than nhẹ cùng da thịt trơn mịn phẳng phất hương hoa.

Đôi mắt sắc bén nhanh chóng mở to, toàn thân Hạ Vô Ưu như căng cứng hẳn lúc này giống con báo khỏe mạnh tìm thấy con mồi của mình, hắn mặt không biến sắc rất nhanh liếc qua tất cả mọi người xung quanh, nhìn thấy hai thái giám đang ở trước mặt rót rượu cho Tình phi cùng Mai phi đã chuẩn bị ly khai. Với đôi mắt của loài báo săn mồi hắn lập tức ngừng lại trên người thái giám ở cạnh Tình phi, trong nháy mắt nhiệt huyết sôi sùng sục, Hạ Vô Ưu cảm thấy toàn thân nóng như lửa đốt, nếu nói bình thường khả năng kiểm chế bản thân là hoàn mỹ thì giờ đây hắn lại đang bị cảm giác kinh hãi điên cuồng thiêu đốt.

Cùng lúc đó vừa rót thêm rượu xong Tiêu Ngũ nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi thật dài, một mặt trong lòng lại thầm nói: thật là, lần sau kiên quyết không không vì có lòng tốt giúp kẻ đang đau bụng kia rót rượu thay nữa, tuy rằng cũng bởi chủ tử đặc ý kêu hắn qua lĩnh thưởng, thế nhưng hắn cũng nên tìm một lý do để từ chối mới đúng, chờ việc này qua đi tái đến lĩnh thưởng cũng không muộn, làm vậy cũng không phải là quá ngỗ nghịch, thế nào thì tội cũng không đáng chết. Nghĩ lại lúc này ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, trái tim cũng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cũng may đã nhanh chóng dùng khoe mắt liếc nhanh hoàng đế ngồi ở phía trên, kết quả phát hiện hình như hắn dường như đang ngắm người. Cho dù là ngắm người thì cảm giác áp bách ấy cũng làm cho hắn không dám ngừng cước bộ, có thể là do chính mình bị chột dạ. Cái loại cảm giác dọa người này thật sự không thể chịu đựng được.

Nghĩ lập tức trở lại trong đám nô tài, đến lúc đó chỉ cần trốn thật kĩ sẽ vượt qua chuyện này an toàn. Tiêu Ngũ cuối cùng cũng có dũng khí nâng tay áo lau đi mồ hôi lạnh trên trán: sắp đến nơi rồi, hắn thành công rồi, hắn không làm gì để cho hoàng thượng chú ý, đúng vậy hoàng thượng sao có thể chú ý đến một tiểu thái giám chứ huống hồ gì hắn lại luôn cúi thấp đầu. cho dù có ngẩng đầu hoàng thượng cũng không thể nào nhận ra hắn, ánh trăng của đêm đó căn bản là không rõ ràng, hắn thấy không rõ diện mạo của hoàng thượng nói vậy hoàng thượng cũng không thể thấy rõ hắn hình dạng thế nào.

Cứ như vậy Tiêu Ngũ cuối cùng cũng bắt đầu bình tĩnh lại, đứng thẳng người, bên khoe miệng lộ ra vẻ tươi cười, mồ hôi lạnh trên người tựa hồ cũng giảm không ít, hắn nhẹ nhàng bước về phía trước vài bước, nghĩ đến nhanh chóng trở về chỗ của cung nữ thái giám, đúng lúc này, từ xa xa truyền đến thanh âm lạnh lùng uy nghiêm của người ngồi phía trên: “Nô tài vừa rót thêm rượu cho Tình phi đứng lại ngay cho trầm”.

Bị quên mất chả tìm thấy ở đâu cả. thôi cứ viết ra đây nhé

Đêm xuân trưởng: theo mình hiểu là đếm ý ý ý

còn Bồi tằm: là hầu hạ vua làm việc ý ý

Chương này không có beta mà mình cũng chỉ vừa mới edit xong nên chắc chắn còn có nhiều lỗi mọi người góp ý nhiệt tình nha

8. Chương 8

Vốn tưởng rằng nghe được mệnh lệnh của mình tên nô tài kia sẽ sợ đến mức lập tức phủ phục trên mặt đất nhưng trong nháy mắt lại cảm thấy sững sờ, hắn thậm chí không dừng bước ngược lại còn đi nhanh hơn, mắt thấy hắn sắp nhập vào giữa một đám cung nữ thái giám đông đúc, Hạ Vô Ưu không thể khống chế sự cuồng nộ trong lòng nữa, một chưởng đánh qua, tiếng gió mạnh mẽ gào thét bên tai Tiêu Ngữ, rồi mới “phanh” một tiếng nổ lớn, bụi bay mù mịt giữa không trung, cách Tiêu Ngữ khoảng một bước chân vô hình xuất hiện một vòng tròn không lớn không nhỏ, vô tình cách ly Tiêu Ngữ khỏi những người gần đó.

Tiếng ca vũ ngưng lại, tiếng cười nói cũng ngừng hẳn, chúng phi tần quý nhân vừa kêu lên sợ hãi giờ cũng đều chỉ biết lấy tay che miệng chờ đợi, chỉ cần nhìn bằng mắt thường cũng đủ thấy hoàng thượng lúc này tâm tình vô cùng khó chịu, kẻ có dũng khí chọc giận hắn chẳng khác nào tự đi tìm đường chết.

Sau một lượt nhìn đông ngó tây, tất cả không hện mà cùng nhìn về hướng thái giám thân thể run lẩy bẩy chẳng hiểu vì sao lại quỳ trên mặt đất. Việc sống trong nội cung đã khiến các nàng ngay lập tức phát huy được trí tưởng tượng vô cùng phong phú: Rốt cuộc có chuyện gì có chuyện gì vậy, có phải hay không thái giám kia rót rượu không cẩn thận đã làm đổ lên người hoàng thượng, hay là trong lúc làm việc hắn đã làm gì chọc tức hoàng thượng, ai, nhìn xem hoàng thượng phần nộ như kia chỉ sợ hắn không có khả năng giữ nổi mạng nữa.

Hạ Vô Ưu quả thực rất phần nộ, thậm chí đến mức cuồng nộ, hắn thế nào cũng không hiểu, kẻ thái giám tự xưng là “Bấp” kia vẫn còn dám vọng tưởng đến chuyện chạy trốn hắn. Hắn chậm rãi đứng dậy, lạnh lùng nói: “Hảo, cuối cùng ngươi cũng biết là trẫm kêu ngươi đứng không? Lại đây”. Hai chữ cuối cùng phát ra cực kỳ lãnh khốc, làm cho mọi người đều thoáng sợ hãi.

Tiêu Ngữ đã không còn cảm giác, trái tim đập liên hồi, trong đầu hắn lúc này là một mảng tối tăm, thân thể cứng đờ quỳ dưới đất bỏ lại chỗ chiếc bàn phía trước, hắn cúi đầu trong lòng vẫn ôm ấp niềm hy vọng cuối cùng, nhẹ giọng nói: “Nô tài... Nô tài tội đáng muôn chết, nô tài vốn nghĩ muốn nhanh một chút trở về ăn cái gì đó, không... không nghĩ đến người hoàng thượng gọi lại là nô tài”.

Âm thanh ôn nhu quen thuộc làm tâm tình không tốt gần hai tháng nay của Hạ Vô Ưu trong nháy mắt đã trở nên yên bình, khóe miệng dường như không đổi nhưng thậm chí lại phát hiện ý cười, khiến hắn cũng không rõ rốt cuộc bản thân bị làm sao, hắn đáng lý phải ra sức giáo huấn kẻ nô tài hỗn trưởng kia

một phen, sau đó lại tiếp tục hung hăng làm nhục hắn suốt đêm, ngày hôm sau ném hắn cùng thương tích đầy mình cho lũ cầm quân hoặc thị vệ như loài lang sói để cho bọn chúng thương hắn đến khi hắn tắt thở mới dừng lại, không phải hắn muốn vậy sao? Chỉ có làm như vậy mới là hình phạt thích đáng cho kẻ dám bất kính với hắn, thế mới có thể cho hắn lấy lại chút uy phong của kẻ bề trên. Thế nhưng hắn cũng chỉ là tưởng tượng trong đầu mà thôi, rốt cuộc hắn không có làm bất kỳ cái gì như dự định, tâm tình của hắn trước đó chưa từng tốt, cứ thế nhìn thân thể đang quỳ dưới đất run rẩy, bắt đầu ngẩng cao đầu đứng lên.

“Bây giờ người chỉ cần nói cho trăm biết, người thực ra tên gọi là gì? Nói mau, trăm thật muốn biết chủ tử của người như thế nào lại có khả năng biết được tên thật của người a, Bắp”. Hắn cố tình kéo dài thanh âm song mới nhìn sang Tình phi cùng bên cạnh là tổng quản thái giám nhân thần vô cùng kinh ngạc, hắn cười hắc hắc, lớn tiếng nói: “Chẳng lẽ các người vẫn không hiểu? Tên nô tài này chính là kẻ trăm sai Y Đức tìm khắp hoàng cung mà không thấy a”.

Những lời này nói ra thật sự có sức ảnh hưởng kinh người, nhìn phía dưới bắt đầu bùng nổ những thanh âm xôn xao bàn tán chính là đã hiểu rõ mọi chuyện. Tiêu Ngữ tuy là vẫn cúi đầu nhưng trong khoảnh khắc đã hoàn toàn rơi vào tuyệt vọng, hoàng thượng... hắn thật sự nhận ra, hắn... Hắn thực sự nhận ra mình sao? Hắn làm sao nhận ra được, hết thật rồi... Lừa người, không hắn chắc chắn không nói dối, làm thế nào làm thế nào bây giờ? Hay liệu mình đánh cuộc một phen... không đánh cuộc cũng không được a.

“Khởi bẩm... Khởi bẩm bệ hạ, nô tài... nô tài không biết...” Không đợi hắn nói hết câu chợt nghe phía trên truyền đến tiếng cười nhạo đầy hứng thú: “Trước tiên đừng có vội thanh minh, ngẩng đầu lên, hôm nay vừa lúc ánh trăng sáng, tuy rằng so với đêm hôm đó sáng không bằng nhưng trăm tin rằng nhân lực của trăm vẫn có thể nhìn rõ, ngẩng đầu lên để cho trăm nhìn”. Trước mặt mọi người hắn nói về chuyện đêm hôm ấy cùng một cung nô thấp hèn không mấy may có ý giấu diếm hắn là Hạ Vô Ưu căn không hề coi liêm sỉ là gì, những người phía dưới dù không đồng tình nhưng cũng chẳng ai dám nhíu mày lấy một cái.

Tuy rằng trời đã vào thu nhưng bộ y phục thái giám xanh sẫm của Tiêu Ngữ lại thấm đầy mồ hôi, cảm giác tuyệt vọng một lần nữa lại ập đến, hàng loạt những ánh mắt như những mũi tên gắt gao nhìn chằm chằm vào lưng hắn, hắn cuối cùng không còn nghĩ đến việc phản kháng nữa, thở dài phó mặc mọi sự cho số phận: cho dù phải chết chỉ cần không chết quá khó coi là được.

Bình tĩnh thả lỏng đầu, ánh mắt hướng về đôi con người thần tình phức tạp pha trộn cả vui mừng phần nộ và chờ mong. Tiêu Ngữ cuối cùng cũng được nhìn rõ mặt người đó, tấm tắc, cho dù ánh trăng trên cao có liên tục tỏa sáng mấy ngày so ra đều kém dung mạo xuất sắc kia, sao lại sinh ra hung ác giả hoạt như loài lang sói chứ. Đẳng nào cũng chết, trong lòng cho dù có chút bất kính cũng có gì ghê gớm đâu.

Không sai, là hắn, chính là hắn, Hạ Vô Ưu kích động vội đứng lên, nhìn người ấy bình tĩnh không chút dao động nhưng bên trong con người kia lại nhân nhậ lộ ra sự bi thương, nhất thời một luồng nhiệt lưu chạy dọc theo đan điền qua khắp cơ thể, chén rượu trong tay hắn một tiếng vỡ vụn, một tia đau thương truyền đến, đánh thức thần trí suýt nữa đã bị đốt thành tro tàn, hắn lần thứ 2 thông thả ngồi xuống, hít một hơi thật sâu, rồi mới dùng thanh âm trầm thấp nói từng chữ: “Y Đức cho người đưa hắn đến Cẩm Tú các, đợi trăm cùng các ái phi khác thưởng trăng xong sẽ đến đó xử hắn tội khi quân phạm thượng.”

Xin lỗi nhé cai vụ tên giả ý lúc đầu mình cũng có suy nghĩ để là Ngô nhưng cuối cùng vẫn quyết định là Bắp nghe nó tởm tởm ý

với lại mình thích bấp hơn là tên ngô nên ai thích tên Ngô hơn thì cũng đừng ném đá vào mặt mình

9. Chương 9

Lời này nói ra tuy là muốn trị tội nhưng mọi người đều ngầm hiểu trong đó có ý tứ, lập tức có mấy vị quý nhân âm thầm hung hăng liếc xéo Tiêu Ngữ, lòng thầm hận: đều là tại vì tên nô tài người làm cho hoàng thượng bất an, liên lụy đến bọn ta cũng phải chịu đựng sự lạnh nhạt, hừ, chờ xem đêm nay hoàng thượng chơi đùa người chán rồi nhất định sẽ đuổi người đi hoặc ban thưởng cho người cái chết, mới có thể giải tỏa hết nỗi oán hận trong lòng. Những vị phi tần này phải chịu đựng sự cô đơn lạnh lẽo theo năm tháng khi ở trong cung, trong lòng thực sự phẫn nộ, hơn nữa ngày qua ngày lại cùng với người khác cạnh tranh sự sủng ái của hoàng thượng, trở thành một con người hai mặt, khẩu Phật tâm xà đều dựa vào những thủ đoạn để sinh tồn bởi vậy lòng dạ độc địa không gì sánh được.

Mặc dù đã sớm dự đoán được kết cục nhưng Tiêu Ngữ vẫn là nhịn không được cả người thoáng run rẩy. Hạ Vô Ưu thấy hắn đã theo chân thái giám dẫn đường rời đi, đôi mắt dường như đã có quyết định, hắn bỗng nhiên hiểu rõ, thâm nghĩ tên nô tài này quả thật rất thông minh, e rằng đã biết rõ tính khí của hắn, chỉ cố gắng chịu đựng sự lăng nhục khinh miệt, sớm đã suy nghĩ việc tự kết thúc. Liền mỉm cười cầm một chiếc bánh quế hoa lên cao giọng nói: “ Y Đức người mau phái người đi điều tra một chút thân thế của tên nô tài lúc này, hắn phạm tội khi quân đáng lý phải chu di cửu tộc nhưng trời xanh quả thật có lòng tốt, một ngày đẹp như thế này nếu hắn có thái độ nhận tội tốt trăm cũng sẽ nghĩ đến việc tha tội cho hắn, dù sao cũng là con dân của trẫm a”. Hắn giả bộ nói xong, Tiêu Ngữ trong lòng không ngừng phỉ nhổ hắn hơn mười lượt.

Hừ, tất cả đều là con dân của hắn. Nhịn không được lửa giận phùng phùng, Tiêu Ngữ ngẩng đầu liếc Hạ Vô Ưu một cái nhưng lại phát hiện mọi người xung quanh đều đang hứng thú nhìn chằm chằm mình, không khỏi lại hoảng sợ, vội vã thu lại lửa giận trong mắt vô tình lộ ra, cúi đầu rời đi.

Mà Hạ Vô Ưu dường như cảm thấy đang chơi đùa cùng một người trong một trò chơi hết sức hứng thú, đợi Tiêu Ngữ đi được vài bước hắn mới lại không nhanh không chậm ung dung nói: “Chờ một chút, Bắp, người còn không nói cho trẫm biết tên thật của người, tất nhiên trẫm chỉ là muốn... biết tên thật của người thôi”. Bánh quế hoa được đưa vào trong miệng, vị ngọt ngập tràn, giống như liên tục chảy đến nơi sâu nhất trong cõi lòng, làm hoàng đế quả thật là được hưởng thụ nhiều nhất thú vui a.

“ Khởi bẩm hoàng thượng, cái tên tùy tiện được đặt của nô tài là Tiêu Ngữ”. Tiêu Ngữ quay người lại, cung kính quỳ xuống, cúi đầu ngoan ngoãn trả lời. Hắn phi thường hiểu rõ, mọi việc đã đến nước này, bản thân càng không khuất nhục, càng phẫn nộ thì lại càng làm cho dục vọng muốn chinh phục của Hạ Vô Ưu tăng cao. Chỉ bằng cố gắng làm cho bản thân trở nên thấp hèn, khuất nhục có thể làm cho hắn mất hết hứng thú, cũng có thể sẽ là ban thưởng tử, còn hơn là chịu đựng sự yêu thương sai trái này, ít nhất cái chết chỉ là trong nháy mắt còn chuyện này có thể kéo dài đến nửa đời người, tính toán như thế nào đều thấy chọn cái chết có lợi hơn một chút.

Trong nhân gian vẫn có câu “ Bàn khởi thạch đầu tạp liễu tự kỷ đích cước” (1) có thể dùng để hình dung hành động của Tiêu Ngữ lúc này. Hắn ngẩng đầu lên, thấy nhân thần Hạ Vô Ưu đột nhiên lóe sáng, hắn tự nhiên biết mình đã đánh giá quá thấp trí tuệ của đối phương.

“Tiêu Ngữ, tên rất hay a, ân, không tệ, so với tên Bắp quả thật êm tai hơn nhiều. Lui xuống đi”. Hạ Vô Ưu vẫn đậm phong thanh (2) cười châm biếm nói, nhìn theo nội thị dẫn Tiêu Ngữ rời đi, hắn còn có thể ngồi lại một lúc, miễn cưỡng uống vài chén rượu, cùng những phi tần nói chuyện một hồi, liền đứng dậy nói: “Trẫm cảm thấy hơi mệt, phải đi nghỉ ngơi trước, các ái phi không cần câu nệ, dù sao cũng khó có dịp tụ họp đông đủ như này, các người cứ tự nhiên chơi đùa thoải mái tiếp, chỉ cần không quá sơ suất trong lễ nghi là được rồi”. Nói xong vội vã cùng Y Đức rời đi.

Thân ảnh hắn vừa biến mất, dưới tán cây Nguyệt Quế là một cảnh tượng nhộn nhạo với những âm thanh oán hận, Tình phi cầm phần đem chén rượu ném xuống mặt đất, lạnh lùng nói: “ Một tên nô tài có vẻ mặt như thế, vậy mà lại được hưởng phúc, sớm biết như vậy sẽ không lệnh hắn qua đây lĩnh thưởng xuất hiện trước mặt hoàng thượng”. Cho dù hận thì cũng như vậy, chuyện đã xảy ra rồi có hối cũng không kịp.

Lại nói đến Hạ Vô Ưu, dọc theo đường đi dường như là lướt (đây là anh ý dùng khinh công -.-) trên những cây cỏ bình thường, may mà Y Đức cùng hắn lớn lên, cùng nhau học văn tập võ, lúc này mới có thể theo kịp hắn, từ phía sau nhìn dáng vẻ hăng hái của chủ tử, hắn cũng không khỏi thấy vui mừng, thầm nghĩ Tiêu Ngữ a. người đã hi sinh rồi thì tiếp tục hi sinh a, ít nhất cũng là giúp chúng ta mấy vạn người được bình an a, như vậy cũng là vô cùng đáng giá không phải sao? Nghĩ đi nghĩ lại, vạn nhất hoàng thượng tâm tư khó dò, đột nhiên nổi giận với Tiêu Ngữ, dùng xong lại đem hắn đi giết thì chính mình cũng sẽ âm thầm nghĩ một biện pháp để bảo toàn cho hắn cái mạng, thiện hạ rộng lớn, để hắn trốn đi không bao giờ quay lại nữa, hoàng thượng luôn tin tưởng mình cứu hắn một mạng hắn là việc không khó. Ai, đều là những người đồng cảnh ngộ a, ngẫm lại thì nô tài kia cũng là vô tội nhưng phải chịu kiếp nạn này, Y Đức thập phần thương xót. Đồng thời cũng bắt đầu suy nghĩ cách làm thế nào để cứu người, chỉ có một điều hắn căn bản không nghĩ tới đó chính là Hạ Vô Ưu sẽ không giết Tiêu Ngữ.

“ Tiêu Ngữ, trẫm đến rồi đây”. Tâm tình hào hứng, khẩu khí cũng ôn nhu, Hạ Vô Ưu đã hoàn toàn quên những phương pháp tàn nhẫn đã khổ cực suy nghĩ dưới tán cây Nguyệt Quế, hắn cố gắng giữ nguyên nét mặt nghiêm trang, đáng tiếc chân mày khóe mắt đều là ý cười đã tiết lộ hết tâm ý thật sự của hắn.

Thái giám trông coi Cẩm Tú các vội vàng lui ra ngoài, thấy ngoài cửa là Y Đức, một thái giám liền nói: “Y công công, xem ra chiêu lật mềm buộc chặt (3) cũng thật hữu dụng a, hoàng thượng đã tìm ra nô tài kia sau bao nhiêu ngày, ta cho rằng hoàng thượng cũng không đến mức tốt như vậy, nhưng ngài nhìn xem, thật là kẻ sách hay, ta đã bao lâu rồi không biết hoàng thượng còn có nét mặt trẻ con như vậy a”.

Y Đức hừ một tiếng nói: “Cái gì mà lật mềm buộc chặt, ta thấy Tiêu Ngữ kia là thất sự muốn trốn hoàng thượng, cẩn thận hắn nghe người nói vậy sẽ tố cáo người tội phỉ báng người khác”. Hắn nói xong các thái giám đều cười châm biếm, thái giám lúc trước lại nói: “ Dù sao cũng là đêm dài buồn chán, Y công công hay là chúng ta đánh cuộc một ván, Ta nói hoàng thượng dùng xong Tiêu Ngữ sẽ đem hắn ném cho bọn thị vệ, người xem...”

Y Đức sắc mặt nghiêm túc: “ Các người lá gan cũng thật lớn, dám đem chuyện của hoàng thượng ra cá cược...” Dừng một chút lại nói tiếp: “ Bao nhiêu tiền một ván? Ta cá là hoàng thượng sẽ ban thưởng tử hân”.

Những thái giám khác dường như đã thành thói quen chia làm hai bên, cả đám đều cười nói kêu đặt tiền, Y Đức lại nói: “Nói tới nói lui, nếu hoàng thượng quả thật hạ thủ với hắn, ta sẽ cố gắng nghĩ cách cứu giúp hắn, ai, chúng ta đều là thái giám, cần phải đoàn kết thân thiết, giúp đỡ lẫn nhau. Các người thấy có đúng không?”

Các thái giám khác đều gật gật đầu, nếu Hạ Vô Ưu ở đó chắc chắn hắn sẽ hiểu được vì sao thái giám trong cung lại có thể sống một cuộc sống tiêu dao tự tại, bởi vì đoàn kết chính là sức mạnh, hướng chỉ người đứng đầu là thái giám thân cận của hắn— Thái giám tổng quản Y Đức a.

(1) cái này đoán là tự chân đá đổ bàn đá

(2) lãnh đạm nhưng mà dùng từ đấy nghe cho nó sang ;))

(3) giả vờ thả để thật ý mọi người có nhớ lần trc anh Ưu anh ý bảo đừng tất cả mọi việc tìm kiếm không chắc chính là cái kế sách ý đấy

10. Chương 10

Hạ Vô Ưu không hề biết mình đã trở thành một công cụ để cá cược, đợi tất cả mọi người ly khai liền tức tốc đi vào bên trong Cẩm Tú các- nơi này không có được che kín như nơi ở của những vị phi tử khác. Vốn tưởng rằng sẽ thấy Tiêu Ngữ ngồi ở trước bàn hoặc quỳ trên mặt đất, nhưng không ngờ phòng trong lại không có một bóng người, trống ngực đập kịch liệt, suy nghĩ đầu tiên của hắn chính là: Kẻ nô tài hỗn trưởng Tiêu Ngữ kia chẳng lẽ đã chạy trốn.

“ Hảo, thật quá hỗn trưởng, đến nước này rồi còn dám bỏ trốn, khê lắm lắm, có dũng khí, để trẫm xem bây giờ ngươi có thể trốn ở chỗ nào”. Vừa muốn gọi Y Đức vào, chợt nghe thấy một thanh âm quen thuộc phía sau tầng tầng lớp lớp sa liêm: “ Hoàng thượng, nô tài ở đây”.

Hạ Vô Ưu sửng sốt, nhanh chóng tiến lên vài bước vén mấy tầng sa liêm, chỉ thấy Tiêu Ngữ cả người nằm ở trên giường, quan sát kỹ lưỡng đôi mắt cái mũi và cái miệng, cho dù thế nào thì trong mắt quân vương cũng chỉ thấy một bộ dạng thảm thương. Hắn trong lòng không hiểu vì sao lại xuất hiện một loại cảm giác thỏa mãn, nô tài kia đã làm cho hắn mất ăn mất ngủ suốt hai tháng qua, cuối cùng cũng chịu ở chỗ hắn có thể nhìn thấy được, muốn trốn một lần nữa cũng không thể.

Chậm rãi ngồi xuống, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt thanh tú cũng có vài phần anh tuấn của người kia, Hạ Vô Ưu không khỏi cười nói: “ Cuối cùng trẫm đã có thể nhìn rõ ràng dáng vẻ của ngươi, lại đây, nói cho trẫm biết, ngươi nằm ở đây làm gì vậy?”

Tiêu Ngữ đôi mắt rũ xuống bộ dáng phục tùng nói: “ Chờ hoàng thượng trị tội a, nếu như phương thức trị tội của hoàng thượng không cần nô tài nằm ở chỗ này, nô tài vô cùng cảm kích”. Hắn nói xong liền đứng lên, Hạ Vô Ưu tức giận ngay lập tức lại đẩy hắn xuống, quát lớn: “ Đừng có ở trước mặt trẫm giả vờ khôn vặt, ngươi tưởng trẫm sẽ không làm gì ngươi sao, hừ, trị tội, không sai, ngươi cũng biết tội mình không thể tha”. Hắn nói xong liền xé rách bộ y phục trên người Tiêu Ngữ, rồi bỗng nhiên dừng lại.

Tiêu Ngữ nhìn theo nanh vuốt của loài lang sói rời khỏi người mình, còn tưởng rằng hoàng thượng đã thấy rõ tướng mạo tuổi tác của mình, đột nhiên không còn hứng thú, trong lòng không ngừng cảm thấy may mắn, lại nghe Hạ Vô Ưu thản nhiên nói: “ Tiêu Ngữ, lẽ nào ngươi muốn để trẫm giúp ngươi cởi áo sao?”

Sự vui mừng trước đó làm cho hấn lấy lại gương mặt bình tĩnh dần dần lại đỏ như con tôm bị luộc chín, Hạ Vô Ưu trong lòng lại xuất hiện một loại cảm vô cùng vui vẻ: ha hả, quả nhiên loại việc này không chỉ cần địa điểm thích hợp mà cũng phải có đủ thời gian chậm rãi thưởng thức, nhưng nghĩ lại việc lần trước ở nơi đó tuy chỉ cầu một lúc vui vẻ, cũng làm cho chính mình có vô vàn dư vị. Vừa nghĩ đến đây, chỗ vạt nhỏ kia cũng như có một luồng nhiệt mãnh liệt chảy qua.

Bàn tay từ từ tháo gỡ quần áo đến nửa ngày cũng không có tháo được cái đai lưng vướng víu, Hạ Vô Ưu biết Tiêu Ngữ cố ý kéo dài thời gian, hấn vốn định hảo hảo thưởng thức hình dạng lúng túng của Tiêu Ngữ nhưng đến lúc này cũng đành phải từ bỏ, một cái liền đem cởi bỏ long bào, đẩy Tiêu Ngữ còn chưa chuẩn bị kịp bỏ nhào lên giường, bàn tay đã thâm nhập vào trong vạt áo, rồi mới dùng sức kéo vạt áo sang hai bên, lộ ra bộ ngực cùng cái cổ trắng nõn, hấn vẫn chưa thấy thỏa mãn khê rên rí nói: “Bộ y phục này của thái giám thật vướng víu, cho dù có là đồ của mùa hè, từ ngày mai người sẽ mặc sa y, trẫm sẽ sai người chọn cho người vài món đồ tốt”. Vừa nói một bên cũng đã tìm thấy trong bộ ngực chưa thực sự rắn chắc đôi hồng nhĩ đã đứng thẳng, tàn bạo cắn một cái, bên tai còn nghe được tiếng kêu vì đau đớn của Tiêu Ngữ, thân thể cũng co rụt lại, hấn mới thoả mái cười nói: “ Hừ, ai cho người dám trốn trẫm, đây chính là tự làm tự chịu”. Trong khi nói chuyện đã đem y phục của người ở dưới thân cởi sạch sẽ từ lâu, hạ thể hấn căng lớn đau nhức, nhưng cũng cố gắng không khinh suất, đùa giỡn thưởng thức các loại biểu tình của Tiêu Ngữ, thuận tiện lật người Tiêu Ngữ ngược lại, thậm chí nói: sau này ngày còn dài, không phải lo hấn sẽ không phục vụ ở dưới thân trẫm.

Tiêu Ngữ không nói được lời nào yên lặng chịu đựng, trong lòng đối với chuyện sắp xảy đến tràn ngập sợ hãi, thế nhưng hấn một chút cũng phản kháng không được. Kỳ thực, Hạ Vô Ưu không có chuẩn bị bất cứ hình cụ nào cũng là nằm ngoài suy đoán của hấn rồi, hấn hiểu rõ chủ tử là người không hề có chút lương tâm đúng hơn là độc ác. Trong lòng thầm cầu khẩn, chỉ mong hoàng thượng có thể cảm thấy thoải mái trong một đêm này, làm cho hấn bớt chút đau đớn, nếu làm xong thì ban thưởng tử cũng đừng có để cho bọn thị vệ hành hạ lăng nhục, đó chính là kết cục tốt nhất. Ngay lúc đó, hai bên hông bị tách xa nhau, hấn không khỏi toàn thân căng thẳng, chỉ cảm thấy một cây cọc gỗ mạnh mẽ bị cắm vào hậu huyệt, một cơn đau đớn lập tức lan tỏa toàn thân. Hấn tuy rằng mím chặt môi nhưng cũng không nhịn được vì đau đớn mà hét lớn, hai tay nắm chặt vào cái nệm găm trước mặt, nhưng một chút tác dụng cũng không có, cây cọc gỗ ở chỗ hậu huyệt không ngừng đi sâu vào bên trong, hấn càng ngày càng đau nhức, càng ngày càng đau nhức, trước mắt là một khoảng không mơ hồ, đến khi trên cái nệm găm xuất hiện vết nước đọng, hấn mới giật mình nhận ra mình đã đau đến mức phải rơi lệ.

“ Thả lỏng ra, người cứ như vậy thì đau đớn là đúng rồi”. Hạ Vô Ưu nhẹ nhàng cắn lên vành tai Tiêu Ngữ, dụng ý là muốn phân tán sự chú ý của hấn, Tiêu Ngữ căng thẳng làm cho hấn cũng không vào được, dùng đạo chặt cứng ương ngạnh không thông cự tuyệt sự thâm nhập của hấn, làm cho những chỗ tiếp giáp nơi nào cũng đau, nhưng Tiêu Ngữ lại không giống với những luyện sủng khác của hấn, hấn là một thái giám, khả năng khoái hoạt trong chuyện ấy đã không còn, thực sự là không còn cách nào có thể phân tán sự chú ý để giúp hấn thả lỏng, chỉ có tìm kiếm chỗ mẫn cảm khác, Suy nghĩ một chút, bỗng nhiên có một chút yêu thương, trong lòng tự trách mình đã quá nôn nóng, lần sau nhất định phải chuẩn bị cao dùng để bôi trơn hậu đình.

Cảm nhận được Hạ Vô Ưu đã dừng lại cuộc tấn công mãnh liệt, Tiêu Ngữ cuối cùng cũng có thể thở hắt ra những âm thanh vẫn nghẹn ở trong lòng, nhất thời thả lỏng, cuối cùng lại bị con mãng xà hung ác đâm thẳng vào hậu đình, thoáng cái đã đi đến tận sâu bên trong, không hề phòng bị hấn thét lên một tiếng hét chói tai sau đó lại lập tức cắn vào tay mình: Không thể thốt ra, không thể, không thể khơi gợi thêm dục vọng trong hoàng thượng, trong đầu chỉ có duy nhất một suy nghĩ, hấn đau khổ chống đỡ, hấn không nghĩ rằng mình là như vậy, cho dù rơi nước mắt vẫn cố cắn răng kiên cường chống đỡ lại là mình, đã làm cho vị quân vương không gì có thể xâm nhập vào tận sâu đáy lòng lại xuất hiện một loại tâm tư đặc biệt.

11. Chương 11

“ Sao vậy? Đau đến phát khóc sao?” Hạ Vô Ưu đưa tay từ phía sau lên trước mặt hắn, thay hắn lau đi những giọt nước mắt vương đầy trên mặt, không biết vì cái gì, hắn từ trước đến nay là một vị đế vương lãnh khốc, hắn luôn thích những nữ tử phải có khuôn mặt đáng yêu dịu dàng ngoan ngoãn hơn thế nữa còn phải thông minh, mà khi hắn đã thích một nam nhân thì yêu cầu lại càng cao hơn, ngoài những điều trên nhưng phải có một phần ngạo khí, nếu có thể đầy đủ những điều như vậy thì mới có thể chinh phục, khơi gợi dục vọng trong hắn được. Thế nhưng đối với Tiêu Ngữ, dung mạo chỉ ở mức trung bình, dịu dàng đáng yêu ôn nhu ngoan ngoãn còn chưa nói tới, tuổi đời so với hắn còn có vẻ lớn hơn, còn như về trí tuệ, thật sự là cũng có một chút, hết lần này tới lần khác hắn không cách nào tìm được, có thể trốn tránh việc 2 người gặp mặt trong cung suốt hai tháng, còn về ngạo khí nửa phần cũng không có, chính mình còn chưa có chạm tới, hắn đã nước mắt ngấn nước mắt dài, nếu là luyện sủng khác như vậy thì đã sớm bị đưa tới lãnh cung nhưng suy nghĩ mãi không ra hắn vì sao lại cảm thấy tên thái giám này không hề hợp với sở thích của hắn, nhưng lại làm cho tâm hắn phát sinh một cổ yêu thương, thậm chí còn làm cho hắn liên tục bực bội gần như muốn nổ tung đến mức ngay cả huynh đệ cũng không quan tâm, khiến hắn chỉ biết ở bên trong huyết động âm áp chờ đợi, nghĩ ra đủ các loại công phu dạy dỗ lừa gạt người ở dưới thân giúp hắn chậm rãi thả lỏng.

Đáng tiếc Hạ Vô Ưu từ bé đến lớn mọi việc đều là hắn yêu cầu người khác làm cho hắn thoải mái, đây là lần đầu tiên hắn vì một người mà suy nghĩ đủ mọi cách làm sao để dụ dỗ người đó, đúng là dùng trên người một cung nô thấp hèn hắn không có chút gì cảm thấy không phù hợp, đến khi Tiêu Ngữ dần dần tiếng khóc đã bớt đi, hắn mới lại bắt đầu chuyển động, ai ngờ vừa khẽ động, lại làm cho toàn thân Tiêu Ngữ căng thẳng, cơ thể vừa mới thả lỏng một chút lập tức co rút lại, Hạ Vô Ưu chưa kịp chuẩn bị, chỉ cảm thấy hạ thể một trận dao động mạnh làm hắn thích thú đến phát run, đến lúc phục hồi tinh thần, một đường dịch thể cứ thế tuôn trào bên trong tràng bách nóng bỏng khô khốc của Tiêu Ngữ.

Thật... Thật quá mất mặt. Nếu Tiêu Ngữ lúc này không nằm úp sấp thì có thể thấy được nam nhân ở trên người mình, vị hoàng đế cao cao tại thượng một nửa khuôn mặt đã hóa đen. Sau khi phát tiết xong cả hai đều không nhúc nhích, vô cùng nhục nhã.... Vô cùng nhục nhã a, giống như phải chứng minh “ Tảo tiết” vừa rồi chỉ là một việc ngẫu nhiên, Hạ Vô Ưu cũng không cố làm gì khác nữa, hắn chỉ ở trong Tiêu Ngữ điên cuồng dồn sức rong ruổi, hắn cần phải chứng minh về phương diện này hắn thực sự là nam nhân, hắn không thể để Tiêu Ngữ xem thường hắn, về sau chuyện này mà truyền ra các cung nhân sẽ không ngừng cười nhạo hắn. Hắn thật sự có suy nghĩ vô cùng tiểu nhân, động tác càng lúc càng nhanh, càng ngày càng dụng lực, cũng may có dịch thể làm trơn, dù vậy ở hậu đình cũng có một vài tia máu rỉ ra.

Tiêu Ngữ hung hăng cắn chặt cánh tay, da thịt trắng nõn đã bị hắn cắn cho loang lổ toàn vết máu, nhưng vẫn chịu không được vì đau đớn mà phát ra những âm thanh rên rỉ, lại càng thêm kích thích sự hưng phấn trên người vị quân vương, quả thực hắn ngay lập tức đã như biến thành dã thú, khó khăn đau đớn chịu đựng một người gần một canh giờ, cuối cùng Hạ Vô Ưu cũng thấy thỏa mãn, hắn xoay người nằm qua một bên lật lại người Tiêu Ngữ tinh tế nhìn ngắm khuôn mặt phía trước, chỉ thấy đôi con ngươi hết sức trong sáng mơ mơ màng màng mở ra. Hắn trong lòng căng thẳng, thầm nghĩ bản thân sau khi mất hết lý trí lại không để ý hậu quả mà kịch liệt lao tới, Tiêu Ngữ không bị hôn mê đã có thể nói lên sự cứng cỏi hơn người.

Xem kỹ lưỡng một lần hậu đình đã sưng đỏ, nơi đó vẫn còn một đường máu hòa lẫn dịch thể trắng đục tinh tế chậm rãi chảy ra phía ngoài, lần thứ hai nhìn lại, trước mắt hiện lên rõ ràng cánh tay loang lổ máu, hắn thở dài, đem Tiêu Ngữ kéo vào trong ngực, trong lòng cũng không biết có cảm xúc gì, nhưng có thể khẳng định, cảm giác này hai mươi năm qua hắn chưa một lần cảm nhận được, cảm giác vô cùng thỏa mãn

lại hòa một chút đau xót, hần nhắm mắt suy nghĩ trong chốc lát, tự mình bế Tiêu Ngữ đến đại dục dũng đã được thay nước nóng hôi hổi.

Hai nô tài đang định giúp Tiêu Ngữ lau rửa, nhưng bỗng nhiên lại nghe được tiếng gầm nhẹ khàn khàn của hoàng thượng: “Cút xuống cho trẫm, không được tuyện triệu không được vào”. Lại thấy hai cánh tay đang kéo kéo lớp áo mỏng đáng vẻ yêu thương vô hạn, lộ rõ việc muốn bảo vệ vật sở hữu của mình, hai người vội vã lui ra, đi ra tới ngoài, trở về chỗ bọn thái giám cá cược thật sự rất náo nhiệt.

Qua một đêm xuân ngán ngủ, trời vừa tảng sáng, Hạ Vô Ưu liền nhanh chóng đứng dậy. Bên ngoài là cung nữ thái giám quen thuộc đang bê dụng cụ rửa mặt chuẩn bị hầu hạ, Y Đức thấy Tiêu Ngữ còn đang ngủ say, thầm tạ ơn trời, người vẫn có khả năng làm cho chủ tử giữ được bình tĩnh, lúc này không nhanh lên nịnh bợ hoàng thượng cầu hần tha cho người cái mạng còn chờ cái gì nữa, xong liền lặng lẽ đi đến đánh thức hần.

Chưa kịp đến bên giường, chợt nghe tiếng Hạ Vô Ưu trầm giọng nói: “Để cho hần ngủ một lúc, đợi hần tỉnh lại, truyền gọi một ngự y thật giỏi đến xem xét vết thương cho hần, kê một vài đơn thuốc trị vết thương ngoài da giúp hần chữa trị”. Vừa nói vừa chỉnh chang lại y phục xong xuôi, Y Đức tranh thủ tiến lên nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, vậy... vậy sau phải xử lý như thế nào? Có hay không để hần quay về chỗ Tình phi nương nương tiếp tục trồng hoa?”

“Để hần tiếp tục trồng hoa?” Hạ Vô Ưu bất mãn hừ một tiếng, nghe xong lòng Y Đức trầm xuống, hoàng thượng chắc chắn không dự định làm việc tốt a, nếu như thế cần gì phải trị thương cho hần... còn chưa có nghĩ xong, chợt nghe Hạ Vô Ưu trầm tư nói: “Nếu phút chốc đã được phong tước vị cao, các nữ nhân kia lòng dạ độc ác chắc chắn sẽ tức giận, ân, quên đi, trước hết cứ phong làm quý nhân, ban thưởng cho hần ở tại Giai Tú viên tại Sơn Thủy các, tùy lúc mà tuyện triệu”.

Y Đức trông mắt nhanh chóng mở lớn, phạm tội khi quân kháng chỉ, có thể sống sót đã là điều không thể ngờ tới, lại còn được phong làm quý nhân, cái này... cái này... Chẳng phải là mặt trời mọc ở hướng tây chứ? Mắt thấy hoàng thượng đã sửa sang xong không thềm để ý mình đi thẳng ra ngoài, hần vội vã nhìn Trương Kiều đồng dạng thái giám bên cạnh trừng lớn mắt nói: “Nghe thấy rồi chứ? Đợi một lát nữa tân quý nhân tỉnh, phải lập tức truyền chỉ biết không? Không được chậm trễ, chờ ta về chúng ta sẽ lại tính toán về ván cá cược”. Vừa nói xong liền đuổi theo Hạ Vô Ưu, hầu hạ hần lâm triều.

12. Chương 12

Từ giấc mộng mơ mơ màng màng tỉnh lại, Tiêu Ngữ vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy cảnh bản thân cực kỳ nhếch nhác bị ném trên mặt đất chờ tri tội, kinh ngạc khi thấy mình vẫn nằm trên chiếc giường lớn lộng lẫy đồng thời thấy rõ mọi thứ đều là thật, càng làm cho hần kinh ngạc, nơi hạ thể tuy có đau nhức nhưng không có cảm giác khó chịu dính bẩn, nhìn hai bên không một bóng người, hần mặt đỏ lên, cắn răng thâm nhập hạ thân, quả thật nơi nào cũng sạch sẽ căn bản không giống với khi hần lần đầu hầu hạ, phải trở về tẩy rửa đến nửa ngày, cuối cùng quyết định đứng lên, thân dưới lại chảy ra một bãi nhỏ thứ dơ bẩn.

Chuyện này là sao? Cho dù Tiêu Ngữ có thông minh đến đâu cũng không nghĩ ra lý do hoàng thượng “Đổi xử tử tể” với hần như vậy, hần sẽ không bởi vì sắp mang mình đi giết mà hảo tâm giúp mình tẩy rửa. Tiêu

Ngũ cổ gắng nén đau đớn bò dậy, quần áo hôm qua mặc đã sớm bị xé nát, cũng may đầu giường đã được để sẵn một bộ y phục màu xanh nhạt chỉnh tề, hắn cầm lấy chậm rãi mặc vào, mới vừa thắt xong đai lưng, ngoài cửa liền truyền đến thanh âm chói tai: “Tiêu Ngũ tiếp chỉ.”

Tiêu Ngũ ung dung quỳ xuống, thầm nghĩ đến việc hành quyết một thái giám cũng phải truyền chỉ hoàng thượng cũng thật rảnh a, nhưng nếu là ban thưởng tử, thì hắn có thể tránh được nguy cơ bị thị vệ cầm quân vũ nhục, suy cho cùng hoàng thượng sẽ không kiêu ngạo gì cả, cũng không có khả năng ở vị trí tôn nghiêm cao cao tại thượng lại vì một kẻ thấp hèn mà hạ thánh chỉ, hắn tò mò không biết mình sẽ chết kiểu nào, chặt ngang lưng, lăng trì, ngũ mã phanh thây, xử giao a, đến khi nghe thánh chỉ rồi thì sẽ biết a.

Bất quá chờ hắn nhớ tới việc chăm chú lắng nghe thì thái giám cũng đã truyền chỉ xong, hướng về phía Tiêu Ngũ cười nói: “Tân quý nhân, mau lĩnh chỉ tạ ân đi.”

Ai nói thuộc hạ của Y công công đều là hảo thái giám? Tiêu Ngũ trong lòng oán hận: ta sắp phải chết, mà hắn cười tươi như vậy, rõ ràng vui sướng khi thấy mình gặp họa, còn nói cái gì tân quý nhân, mình cuối cùng cũng sẽ chết vậy mà hắn còn châm chọc như vậy?

“Chuyện này... công công, lúc này ta còn chưa có nghe rõ, chẳng hay công công có thể nói cho ta biết hoàng thượng ban thưởng tử cho ta như thế nào?”

Ban thưởng tử? Thái giám tuyên chỉ có chút sững sốt, sau đó mới cẩn thận nhìn lại thánh chỉ trong tay, một đường gân xanh trên trán nổi lên, một phen nhìn chằm chằm Tiêu Ngũ, hắn cắn răng nói từng chữ: “Người thực sự là không có nghe cái gì sao? Đúng không? Trong khi ta đọc thánh chỉ, người một câu cũng không nghe sao? Hảo, tiểu tử ngươi có dũng khí, đầu tiên là khi quân, tiếp đến là kháng chỉ, hiện tại lại đại bất kính với ý chỉ của hoàng thượng, người không có nghe cái gì sao? Ta rộng lượng nói cho người biết, hoàng thượng phong người làm quý nhân, ban cho người ở Giai Tú viên, người nghe...” Còn chưa nói xong, ngay lập tức tỉnh ngộ nhìn người trước mặt đã trở thành quý nhân, không còn cùng mình là cung nô ngang bằng địa vị nữa.

Người này đã được hoàng thượng sủng hạnh, nếu để hoàng thượng biết được mình trước mặt hắn quát mắng, thái giám truyền chỉ không còn đủ can đảm để nghĩ đến chuyện tiếp theo nữa, “Phịch” một tiếng quỳ trên mặt đất, run rẩy nói: “Nô tài vô lễ, thỉnh quý nhân trị tội”. Nói xong không ngừng dập đầu xuống đất.

Tiêu Ngũ cả người đều ngây dại, nhìn thấy hành động của thái giám truyền chỉ, trong lòng lại không khỏi đau xót, đây chính là số phận của kẻ làm tôi tớ cho người khác, sống hay chết, cười cũng như khóc đều bị nắm giữ trong tay chủ tử, gắng chịu đựng cảm giác khó chịu nơi hậu đình tiến đến nâng thái giám kia đứng dậy, để xoa dịu hắn đành ôn nhu nói: “Công công không cần phải làm vậy, dù như thế nào ta và công công cũng cùng một loại người, kỳ thực, nếu như có thể không làm cái này quý nhân, ta tình nguyện quỳ xuống dập đầu trước người”. Nói xong câu đó, nhin không được lại cảm thấy đau xót, ngồi dưới đất khóc than nhìn người trước mặt lâm bẩm: “Vì sao lại như vậy? Cứ đem ta đi giết có phải tốt không, vậy là mọi chuyện kết thúc, cũng có thể thể hiện sự uy nghiêm của hoàng thượng, vì cái gì còn muốn lưu lại một kẻ ngang bướng khi quân kháng chỉ như ta, vì cái gì còn muốn ta chịu đựng sự thống khổ đau đớn như thế này, ta tình nguyện bị chặt đầu, bị chém ngang lưng, bị...”

Đáng tiếc oán giận cũng vô ích, Tiêu Ngũ vẫn phải làm quý nhân dọn đến Giai Tú viên, cho dù hắn vạn

phần không muốn, từng bước chậm chạp di chuyển, nhưng nửa canh giờ sau đã đến nơi sau này chính mình sẽ ở, đó là một gian nhà rất lớn mà rộng rãi, so với các vị quý nhân khác, gian nhà coi như là thượng đẳng. Thế nhưng Tiêu Ngữ lại tình nguyện trở lại căn phòng nhỏ đơn giản của mình, hẳn nhớ đến mọi thứ trong căn phòng ấy, xung quanh hẳn là những loại hạt giống hoa, các loại công cụ, rơi rớt tả khắp phòng đều là đất trồng hoa, còn có bồn hoa cho dù không phải đồ quý nhưng đều là một tay hẳn chăm sóc những bông hoa bên trong.

Đúng lúc ấy, thái giám tuyên chỉ bỗng nhiên dẫn theo một ít tiểu thái giám đi đến, trong lòng đều ôm những thứ ở căn phòng nhỏ của hắn. Kích động đứng lên, cũng không nghĩ đến việc sẽ làm động vết thương ở hậu đình, cắn răng chịu đựng đau đớn, chỉ nghe thái giám kia cười nói: “ Quý nhân... đây đều là những thứ trong phòng của người trước đây, ta thiết nghĩ người không nên vứt bỏ, liền sai người mang đến. Y công công cũng vừa an bài những hài tử này sau sẽ hầu hạ sinh hoạt ăn uống hàng ngày của người, nô tài là Duyên Hỉ. Còn có mấy người cung nữ, muốn gì cứ sai họ làm, không biết quý nhân còn có gì cần dặn không?”

Tiêu Ngữ nở nụ cười cảm kích, chợt nghiêm mặt nói: “Duyên Hỉ công công, sau này người cùng mọi người ở đây cứ gọi ta là Tiêu Ngữ, ta không thích xưng hô quý nhân hay nương nương gì cả. Ta tuy rằng ... đã không còn là một nam nhân, nhưng cũng tuyệt đối không muốn làm một nữ nhân, hoàng thượng đến chúng ta cứ giả vờ xưng hô, khi hoàng thượng không có ở đây chúng ta không cần phải phân biệt trên dưới, thực sự mà nói, ta cũng đâu có khác gì nô tài đâu? Hoàng thượng tuy trong chốc lát hồ đồ khai ân, không biết đến một lúc nào đó, hẳn nhớ tới đủ loại bất kính của ta liền đem ta vứt xuống mười tám tầng địa ngục cũng chưa biết a”.

Duyên Hỉ cười nói: “ Nếu nói như vậy, bọn nô tài cũng thật có vận mệnh tốt. Tiêu Ngữ, ta không gọi người quý nhân người cũng đừng gọi ta công công, chúng ta tuổi tác cũng tương đương, cứ xưng hô bằng tên...” Lời còn chưa nói xong, trong viện đã vang lên thanh âm mềm mại đáng yêu của ai đó: “ Ô, không biết là vị tân quý nhân nào lại được chuyển đến đây, cùng ở chung một nơi ít nhiều cũng muốn được tiếp kiến”. Tiếng nói ngừng lại, Tiêu Ngữ bất đắc dĩ thở dài, hẳn biết, tạo hóa trêu người, số phận đã đẩy hắn vào vòng xoáy tranh đoạt hắc ám nơi hậu cung, chỉ tiếc hắn ngoài việc đón nhận thì không có sự lựa chọn nào khác.

13. Chương 13

Vị quý nhân nương nương này một thân tiên diễm (1) được a hoàn nhẹ nhàng đỡ chầm chầm vào trong, đến khi nhìn rõ người mới được phong làm quý nhân lại chính là Tiêu Ngữ không khỏi há miệng kinh ngạc, trên mặt lộ ra biểu tình ngờ ngác làm cho vẻ tao nhã của nàng không còn sót lại một chút gì, Duyên Hỉ cùng các tiểu thái giám khác nhìn không được đều quay đầu ra sau cười trộm.

“Sao lại là người? Vì sao tân quý nhân lại là người? Người không phải đã bị xử tội chết rồi sao?” Vị quý nhân kia hét ầm lên, việc này không thể trách nàng thất thố, đêm qua Tân quý phi cùng các đại quý phi khác đã đều dự đoán được kết cục cho Tiêu Ngữ, mọi người đều cho rằng kết cục của Tiêu Ngữ chỉ có một chữ để diễn tả đó là chết, kết quả hôm nay lại thấy được hắn còn sống không những vậy còn rất khỏe mạnh, còn được phong làm quý nhân, dù đổi lại là ai khác đều không thể chịu được sự đả kích này.

Tiêu Ngữ không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh nói: “ Ta cũng muốn có thể được ban thưởng tử như lời nương nương nói, đáng tiếc hoàng thượng lại không làm ta như nguyện, nếu nương nương đồng ý giúp, Tiêu

Ngũ vô cùng cảm kích”. Hần nói ra đều là những lời thật lòng, có ai muốn mỗi ngày đến nửa đêm lại bị một tên bạo chúa biến thái giày vò, sau đó mang theo cả một cơ thể đau nhức đi vào giấc ngủ a.

Hết lần này tới lần khác vị La quý nhân này luôn luôn dùng suy nghĩ của một kẻ tiểu nhân, nghe Tiêu Ngũ nói như vậy, lại tưởng hần thị uy trước mình, cười lạnh một tiếng nói: “ Người đừng vội đắc ý, hoàng thượng cũng mới sủng hạnh ngươi một đêm, chỉ là cảm thấy mới mẻ mà thôi, ngươi cùng với các quý nhân như ta, một tháng luân phiên nhau cùng lắm chỉ được thị tẩm không quá một lần, đợi đến lượt chỉ sợ rằng hoàng thượng cũng sớm ném ngươi vào quên lãng rồi, cho dù được phong làm quý nhân, nhưng không có cách nào vươn lên cao, nô tài vẫn chỉ là nô tài, sớm muộn gì ngươi cũng bị trở lại như cũ thôi”. Nói xong phun ra một ngụm nước bọt, tức tối bỏ đi.

Duyên Hỉ cực kỳ tức giận, dù nói thế nào hần và Tiêu Ngũ đều là những người giống nhau, hần đương nhiên là đứng ở phía Tiêu Ngũ, huống hồ gì bây giờ Tiêu Ngũ còn là chủ tử của hần, liền nhìn theo bóng lưng La quý nhân đang rời đi “Phi” một tiếng nói: “ Một quý nhân không được sủng ái lại kiêu ngạo như vậy, các người giờ địa vị ngang nhau, dựa vào cái gì nàng ta lại có thể nhổ nước bọt vào người, Tiêu Ngũ, ngươi không cần phải vội, đợi ta bẩm báo lại chuyện này với Y công công, cùng nhau đến trước mặt hoàng thượng phân xử”. Nói xong nhìn về phía Tiêu Ngũ, nhưng chẳng hiểu vì cái gì Tiêu Ngũ lại như lọt vào cỏi thần tiên xa xăm chỉ là nhìn hần trong mắt hiện rõ một câu “ Trung can nghĩa đảm”(2).

Duyên Hỉ tức đến muốn thổ huyết, không ngờ Tiêu Ngũ liền kéo tay hần, thanh âm run rẩy kích động nói: “ Duyên Hỉ, vừa rồi nàng ta nói là có ý gì a? Ta chưa bao giờ phải hầu hạ người, không biết gì về quy củ triệu phi tần của hoàng thượng, lẽ nào như nàng nói, ta không cần phải hàng đêm đều đi thị tẩm?”

Duyên Hỉ khó hiểu nhìn hần: “ Đương nhiên không cần. Tiêu Ngũ, ngươi thực sự là trồng hoa đến loạn trí rồi, ngay đến Tình phi nương nương chủ tử của người cũng không có hàng đêm đều được thị tẩm a, năm ngoái hoàng thượng sủng ái nhất là Tuyết phi nương nương, người được vua trực tiếp phong làm phi, cùng lắm một tháng cũng chỉ được triệu ba bốn lần mà thôi, ai, nữ nhân cùng nam sủng của hoàng thượng nhiều như vậy, một tháng đến phiên một lần thì cũng tốt lắm rồi”. Cũng có thể bởi vì thân phận giống nhau, Duyên Hỉ đối với vị tân quý nhân này cũng không quá kiêng nể, lời nói cử chỉ đều cùng với Tiêu Ngũ giống như ngang hàng, tùy tiện không chú ý.

Tiêu Ngũ bỗng nhiên mỉm cười, tiếp đó liền cười to không ngừng, cười đến nỗi Duyên Hỉ trong lòng thấy sợ hãi, thâm nghĩ tên Tiêu Ngũ này có phải hay không giờ mới định thần lại, nhận ra mình được phong quý nhân, vui mừng đến phát khùng. Lại nghe Tiêu Ngũ nhẹ nhàng nói: “ Như thế thật là tốt, thì ra ta đã quá lo lắng rồi, tốt nhất là một tháng sau hoàng thượng quên ta, không, tốt nhất là hần cả đời cũng không nhớ đến ta”. Tâm tình tốt cũng làm cho hần nhớ tới việc chăm sóc hoa cỏ bảo bối của mình, tưới nước cho cây, bận bịu kinh khủng, những người khác nghĩ muốn giúp hần nhưng không được. Ngày cũng dần dần qua đi, tâm tình của mọi người đều thoải mái. Tiêu Ngũ không cần nói đến, ngay cả các thái giám cung nữ khác cũng vì thấy chủ tử hòa nhã dễ gần cũng không phải giống như các nô tài khác trong cung sau khi mặt trời lặn lại nơm nớp lo sợ mà thả lỏng tâm tình.

Đến giờ dùng bữa, cả một cái bàn lớn đặt đầy sơn hào hải vị, Tiêu Ngũ trước đây chỉ mới được nhìn qua đồ ăn của Tình phi, thỉnh thoảng nương nương cũng hảo tâm ban cho chúng nô tài một vài thứ, đều ăn một lần không thể nào quên được hương vị của nó, hôm nay hần cũng được ăn uống chu đáo, không khỏi thâm nghĩ: chỉ cần hoàng thượng lạnh nhạt với ta, thì những người trong hậu cung cũng không chia mũi nhọn vào ta, ta cũng không muốn phải chịu đựng sự thống khổ kia nữa, còn có thể ăn thật là nhiều thứ ngon, cùng bọn Duyên Hỉ chơi đùa đầu khẩu, còn có thêm nhiều thời gian rảnh chăm sóc hoa, rồi cả gian phòng vừa rộng vừa thoáng gió, còn có mấy gian phòng hướng về ánh mặt trời nữa, a a a, thật sự là cuộc

sống của thần tiên a.

Ngay sau đó liền bắt chuyện với đám nô tài ở trong phòng đang đứng xung quanh bàn ăn, những người đó lúc đầu còn e ngại, sau lại thấy Tiêu Ngữ nói êm qua hoàng thượng vừa cho triệu hần, tối nay nhất định sẽ không gọi, mọi người không cần phải quá coi trọng phép tắc, mọi người nghỉ một lúc thấy cũng có lý, liền không hề chú ý trên dưới, đều ngồi vào bàn cùng Tiêu Ngữ nói chuyện phiếm, cùng nhau ăn cơm uống rượu vui vẻ thoải mái. Ăn sạch sẽ bàn thức ăn mặt ai cũng thấy thỏa mãn.

Tiêu Ngữ đi đến bên cửa sổ nhìn chậu hoa Dạ Lai Hương, bên kia Duyên Hỉ và mọi người đã dọn xong bàn, chuẩn bị cùng nhau chơi xúc xắc. Tiêu Ngữ ngắm hoa xong, Duyên Hỉ dừng lại một chút, gọi hần đến, hần mỉm cười đang muốn đi đến, vừa ngẩng đầu lên, chợt thấy ngoài cửa sổ có một thái giám đang chậm rãi đi đến, còn chưa kịp phản ứng, thái giám kia đã dừng bên ngoài phòng, cao giọng nói: “Tuyên Tiêu quý phi của Giai Tú viên kiến giá thị tẩm, hoàng thượng đặc biệt truyền chỉ, không cần thay y phục, lập tức đi ngay, khâm thủ”.

Tiêu Ngữ sửng sốt một lát, “Rầm” một cái thân thể như vô lực rơi xuống đất, hồi lâu sau mới đứng lên nắm tay áo Duyên Hỉ, liên tục hỏi dồn: “Người ... hồi sáng người nói với ta như nào? Người...Người không phải nói một tháng sau mới có khả năng hoàng thượng triệu kiến ta sao? Vậy... Vậy chuyện này là như thế nào? Có phải hay không... Có phải hay không công công truyền nhầm người? Người... Người mau đi hỏi cho rõ ràng a”. Hần vừa kinh hoàng vừa sợ hãi, một bên cùng Duyên Hỉ nói chuyện, một bên thân thể lại tìm chỗ trốn sau đám thái giám, dường như làm vậy có thể né tránh việc Hạ Vô Ưu triệu, né tránh được sự thật đang hiển hiện trước mắt.

- (1) Tiên diễm: chỉ người đẹp nhưng mình để từ này cho nó hay
- (2) Trung can nghĩa đảm: chắc là chỉ người can đảm, có nghĩa khí

14. Chương 14

Duyên Hỉ cũng ngây ngẩn cả người, liên tục hai đêm liền triệu cùng một người thị tẩm, chuyện này với Hạ Vô Ưu là chưa bao giờ xảy ra. Nhìn vị chủ tử gần như đã rơi lệ đang dốc sức trốn ở phía sau cung nữ thái giám, vị chủ tử này cũng thật quá kỳ quái a, được sủng ái như vậy, người khác có nằm mơ cũng không được, Tiêu Ngữ lại rất xem thường, hần nào biết trong mắt Tiêu Ngữ chuyện thị tẩm này so với mắt đầu còn kinh khủng hơn rất nhiều.

“Duyên Hỉ, người mau mau đi hỏi a, có phải hay không là truyền sai người? Ta nghĩ nhất định là truyền sai rồi”. Tiêu Ngữ ôm hy vọng cuối cùng nhìn nô tài biểu tình hết sức hiếu kỳ, chưa đợi Duyên Hỉ hỏi, thái giám tuyên chỉ liền tươi cười nói: “Quý nhân thật biết nói đùa a, thánh chỉ ai dám truyền sai a, nếu hoàng thượng nhận thấy không phải người ngài yêu cầu, làm sao nô tài giữ được cái mạng nhỏ này? Thiên chân vạn xác hoàng thượng chọn chính là bài tử của người, quý nhân cũng nhanh theo nô tài đi, hoàng thượng là đang chờ người, không thể chậm trễ thêm nữa”.

Duyên Hỉ thở dài, bèn cười nói: “Ôn công công, điều này có gì đó không giống với thương ngày? Hoàng

thượng của chúng ta...” Còn chưa nói xong Ôn công công đã ngắt lời: “ Thường ngày? Hoàng thượng đặt ra luật lệ, phép tắc hần muốn tuân thủ thì tuân thủ, nếu hần không muốn, liệu có ai dám thách mắc không? Tính tình của hoàng thượng người còn không biết sao?” Nói xong liền thúc giục: “ Nhanh nhanh giúp chủ tử các người chỉnh trang lại một chút, nếu để hoàng thượng chờ quá lâu, ngay cả các người cũng không tránh khỏi bị trị tội”.

Duyên Hỉ gật đầu liền tiến đến kéo Tiêu Ngữ, rồi quay sang các cung nữ: “ Các người còn ngây ngốc đứng đó làm cái gì? Mau dẫn Tiêu Ngữ đi thay y phục, hôm nay hoàng thượng không phải đã ban thưởng mấy bộ y phục ‘ Nhuyễn Lan Hương’ sao? Tất cả đều là đồ thượng đẳng, cứ chọn đại một màu cũng được, nhanh mang một bộ đến đây để thay”. Mệnh lệnh vừa thoát ra khỏi miệng, khắp phòng giống như một trận hỗn loạn.

Ôn công công cười nói: “ Duyên Hỉ, người gan cũng lớn quá a, nơi này ai là chủ tử vậy? Ngay cả quý nhân người cũng dám ra lệnh, nếu là người khác trong cung, liệu đầu của người còn trên cổ không?”

Duyên Hỉ cũng cười nói: “ Công công, Tiêu Ngữ với chúng ta là người một nhà, là hần không cho chúng ta đối đãi với hần như chủ tử, địa vị cao cũng không bằng lúc nghèo hèn, hần không muốn cao cao tại thượng, chúng ta là nô tài cũng chỉ còn cách tuân mệnh, ngài nói nô tài ra lệnh cho hần, ngài tự mình nhìn xem, nếu như để hần tự lo có khi đến sáng mai mới có thể đến chỗ hoàng thượng đúng không? Đến lúc đó tất cả chúng ta đều là gặp chuyện xui xẻo”. Nói xong cả hai người đều là hiểu ý nhau cười. Khoảng nửa khắc sau, từ phía sau bình phong đã thấy một người đi ra, tóc chỉ được búi một chút bằng một cây trâm bạch ngọc đơn giản, xõa xuống trên vai trên lưng giống như một tấm lụa màu đen, lại càng làm cho người nọ thêm rực rỡ. Trang phục không đẹp đẽ, trên mặt không một chút son phấn, nhưng lại thập phần sạch sẽ, trên người được khoác một tấm áo choàng màu trắng, bọc lấy thân thể đều đặn, làm cho hần cả người càng thêm phiêu dật.

Ôn công công âm thầm gật đầu, thầm nghĩ thường ngày quả thật nhìn không ra, tiểu thái giám này lại có phong thái khí chất như vậy. Lại nghe Tiêu Ngữ căng thẳng hỏi Duyên Hỉ: “ Nhìn thế nào nhìn thế nào? Ta cố ý bảo các nàng để xõa mái tóc rối xuống, trên mặt cũng không có bôi những thứ kia lên, Ta... ta còn chưa kịp soi gương, các nàng đã vội đẩy ta ra, không soi thì không soi, đó là chuyện của nữ nhân thường làm, người giúp ta nhìn xem, có đúng hay không rất là hỗn độn rất là xấu xí a?”

Ôn công công sững sốt, lại nghe Duyên Hỉ nghiêm mặt nói: “Không sai, hoàng thượng mà thấy người nhất định là cực kỳ không có hứng thú, chắc chắn sẽ không bao giờ kêu người thị tẩm nữa, cho nên người mau mau đi đi”.

Ôn công công suýt nữa nhịn không nổi mà bật cười, thầm nghĩ người này thật thú vị. Một bên phân phó hai tiểu thái giám đi đến đỡ lấy Tiêu Ngữ, cả hai đều bị hần hất tay ra, liền nói: “ Thường ngày ta còn đi nhanh hơn bọn hần nữa”. Nói tới nói lui, hần dù như thế nào cũng không muốn đi nhanh như tốc độ thường ngày. Ba bước của hần bằng một bước chân của kẻ khác. Ôn công công nếu thúc giục nhanh, hần cũng bước mau chút, khi không giục thì hần liền đứng lên, nhìn dáng vẻ của hần, tựa hồ hận đến nỗi không thể giậm chân tại chỗ hoặc là đào tẩu.

Bọn nô tài đều cố gắng nhịn cười, khó khăn lắm mới đưa được vị quý nhân này đến Cẩm Tú các, chưa bước tới cửa đã nghe được hoàng thượng hét lên giận dữ: “ Y Đức, người phái người đi xem, Tiêu Ngữ cùng bọn nô tài kia có phải đã bị điều hầu tha đi mất rồi không? Bằng không sao đến tận bây giờ còn chưa thấy xuất hiện”. Y Đức hoảng sợ nhanh chóng nhận lệnh đi ra, vừa nhìn thấy bọn họ, liền thở ra một hơi thật dài, vỗ

ngực nói: “Ôi Phật Tổ của ta ơi, thật là, thiếu chút nữa làm ta ngộp thở đến chết, sau này ta thật sự cũng không dám ở bên cạnh hoàng thượng nữa”. Lại quay sang Ôn công công nói: “ Sao bây giờ mới tới? Sau này ta cho người ở bên hầu hạ hoàng thượng, cho người biết cảm giác một canh giờ không dám thở mạnh”.

Ôn công công trong lòng cảm thấy oan ức, nhưng thời điểm này rõ ràng không phải là lúc kể khổ, trước hết nên đưa Tiêu Ngữ nhanh chóng vào trong, rồi sau đó mới tìm Y Đức kể chuyện.

Tiêu Ngữ vào phòng, dùng sức nuốt mấy miếng nước bọt mới có thể bình tĩnh lại đôi chút, mới vừa định lộ ra hình dạng nhún nhường ngẩng đầu đối diện Hạ Vô Ưu, thành linh cả người bị hấn bễ lên, vành tai bị cắn mạnh một cái, còn chưa kịp hoàn hồn đã nghe thấy thanh âm chứa cả tức giận của hoàng thượng: “Người là ốc sên sao? Cho dù là ốc sên, bỏ một canh giờ cũng phải tới rồi chứ, hừ, dám cùng ta dở trò đùa giỡn, xem ta đêm nay phạt người như thế nào”.

“ Hoàng thượng, người nghe nô tài giải thích đã, người cũng phải cho nô tài cơ hội biện bạch... A... Chờ một chút, chúng ta... Chúng ta trước tiên nên ăn chút gì đã, ta... ta cảm thấy đói bụng...” Tiêu Ngữ nói năng lộn xộn khua tay múa chân, lại nghe “phịch” một tiếng, bản thân đã bị ném lên giường, bên tai truyền đến âm thanh nhiệt tình nói nhỏ của Hạ Vô Ưu: “ Trăm lúc trước đích thực có nghĩ tới việc cùng người ăn cái gì đó, cùng nhau trò chuyện, tạo một chút không khí lãng mạn, nhưng thật rất đáng tiếc, thời gian dùng làm những việc này thật là lãng phí hơn cùng người trên giường”. Hấn đắc ý cười ha hả, đến bây giờ dưới ánh sáng của nến hấn mới chú ý tới hấn trên người y phục đều là màu trắng thuần khiết, không khỏi cả người đều ngây ngẩn.

15. Chương 15

Tiêu Ngữ vừa thấy nhân thần hoàng thượng ngẩn ngơ, trong lòng không khỏi mọc lên một tia hy vọng, cười thầm nói: ha ha, thật tốt quá, chiều này quả nhiên hữu hiệu, ta đã nói mà, mỗi lần Tình phi nương nương thị tẩm đều đặc biệt chọn ra những bộ trang phục hoàn mỹ nhất, hôm nay ta mặc một bộ đồ chỉ toàn màu trắng yểu kiều, vốn có gương mặt không đẹp dĩ nhiên lại càng không có một chút sức quyến rũ, ân, tuy rằng nói... tuy rằng nói hai lần trước ta cũng không có chút mị lực nào, nhưng... nhưng tâm tình hoàng thượng cả hai lần hình như đều đang rất kích động, không có nhìn kỹ cũng là bình thường, hôm nay ta được phong quý nhân, nhưng vẫn mang một gương mặt tẻ nhạt như thế này, hấn đương nhiên sẽ không cảm thấy hứng thú.

Đang mải nghĩ, bỗng nhiên cả người cảm thấy lạnh lạnh, lấy lại tinh thần quay ra nhìn, chỉ thấy Hạ Vô Ưu đang dùng nhân thần sâu xa khó hiểu nhìn hấn, một mặt ôn nhu cởi bỏ dây buộc của áo choàng. Tiêu Ngữ kinh hãi vừa định lên tiếng, chợt nghe Hạ Vô Ưu ha hả cười nói: “ Thật sự lúc này trăm thấy trăm như đã nhạt được bảo bối vô giá vậy”. chỉ nói duy nhất một câu, liền giống như loài sói bỏ nhào đến, những kế hoạch Tiêu Ngữ tỉ mỉ vạch ra cuối cùng chỉ càng làm cho hấn bị sử dụng càng thêm triệt để.

XXXXXXXXXXXX

Sáng sớm ánh mặt trời nhẹ nhàng từng đợt tinh tế chiếu vào, bên trong lưu động hương thơm nhàn nhạt, ngoài cửa sổ vang lên tiếng chim hót vui vẻ, làm cho người đang trong lúc say ngủ giật mình tỉnh giấc. Tiêu Ngữ chậm rãi bò dậy, toàn thân đau nhức so với hai lần trước chỉ có hơn chứ không có kém, làm cho hấn

trong lòng chua xót không ngừng rơi lệ: Vì sao số phận của hần lại khổ như thế này?

“Tiêu Ngữ người tỉnh rồi”. Nghe thấy bên trong có tiếng động, Ôn công công vẻ mặt tươi cười cùng mấy cung nữ thái giám đột nhiên xuất hiện trước mặt hần, biết hần không thích người khác gọi là quý nhân, liền đơn giản mà gọi tên của hần.

Bọn họ xuất hiện, làm cho gương mặt Tiêu Ngữ ửng hồng, đến lúc nhìn thấy trên người đã được thay một bộ y phục sạch sẽ, hần không khỏi há miệng kinh ngạc, ảo não lên tiếng: “Ta... Ta ngủ say như vậy sao? Ngay cả khi các người... các người thay quần áo ta cũng không biết”.

Ôn công công hòa nhã đi đến giống như nịnh bợ nói: “Chúng ta? Chúng ta nào dám giúp người thay quần áo, việc này là do hoàng thượng đích thân làm a. Tiêu Ngữ, ta thật sự vẫn chưa hiểu rõ cuộc người có mệnh gì làm cho hoàng thượng cũng bị mê hoặc, ngay cả Tình Thực phi nương nương cũng chưa bao giờ được sủng ái như vậy, còn chưa nói đến chuyện hai buổi sáng rồi không bắt người dậy thu dọn rồi đi, còn cảnh cáo chúng ta không được đánh thức người, ha ha, đây là ân huệ trời ban a.”

“Không được đánh thức ta?”. Tiêu Ngữ tự mình nói xong hai mắt liền mở lớn, trở mình đứng dậy, từng trận đau nhức đang gào thét, hần cũng mặc kệ, tiện tay lấy bộ y phục cùng áo choàng gần như còn nguyên vẹn trên bình phong, tay chân luống cuống thay y phục, xong liền vội vàng chạy ra ngoài. Chưa kịp di chuyển, thì lại có một tiếng hô lớn: “Hoàng thượng giá lâm”. Ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Hạ Vô Ưu đang từ rất xa đi đến, nhìn lên thấy thân ảnh hần, cước bộ lại càng nhanh thêm vài phần, Tiêu Ngữ sợ đến phát run, liền vội vàng cúi đầu, đã nghĩ cứ làm bộ như không phát hiện mà dời đi.

Chỉ là không còn kịp nữa rồi, thanh âm của Hạ Vô Ưu truyền đến, dáng vẻ dường như rất vui: “Tiêu Ngữ a, trẫm còn đang thắc mắc không biết người đã dậy chưa, ai ngờ tới thật đúng lúc, ha ha, lại đây lại đây, cùng trẫm ăn một chút điểm tâm, rồi chúng ta cùng nhau chơi cờ vây, chớ có lãng phí thời gian”.

Tiêu Ngữ thật sự muốn ngồi xuống đất khóc lớn một hồi, lại sợ càng thu hút sự chú ý của hoàng thượng, suy nghĩ một lúc nhận thấy không thể làm khác hơn là cùng với Hạ Vô Ưu ở trong phòng, suy nghĩ nhiều lần, cuối cùng không giấu được khao khát trong lòng, cẩn thận nói: “Hoàng thượng đã qua một ngày đêm rồi, nô tài có phải hay không có thể trở về nơi ở của mình”.

Hạ Vô Ưu trên môi lộ ra một nụ cười狡 hoạt: “Người nói cái gì? Đã qua một ngày đêm rồi, đương nhiên là lại đến buổi tối, thời gian chọn bài tử tuyên chỉ cũng là được giảm bớt, chẳng phải là giúp cho Ôn Lục giảm bớt một lần đi nữa, người cũng có thể vì hần mà vui vẻ, bằng không cứ với cái tốc độ của người, ngày hôm nay chuyện hần bị trừng phạt là không thể tránh khỏi”. Nói xong nhìn mặt Tiêu Ngữ đã trắng bệch, hần nhin không được càng muốn trêu đùa, liền nghiêm trang nhìn hần nói: “Tiêu Ngữ a, người bây giờ đã là quý phi, ở trước mặt trẫm không cần tự xưng nô tài, phải nói là nô tì như thế nào thế nào...” Còn chưa nói xong, Tiêu Ngữ đã chạy ra cái sân nhỏ nôn khan một trận, may mà trải qua một đêm vận động dữ dội, cơm tối thì chỉ ăn vài ba món coi như là đã tiêu hóa hết, nôn một lúc cũng không có cái gì, bằng không thật sự là không may cho thái giám phải quét dọn cái sân này.

Thân thể Tiêu Ngữ tuy rằng đã không còn là nam nhân, nhưng thực sự bất đắc dĩ hần mới phải tiến cung làm thái giám, nội tâm hần không có một chút gì tính cách của nữ nhân, cho dù cả đời này cũng không có khả năng cùng nữ nhân, nhưng hần cũng chưa từng nghĩ tới chuyện cùng nam nhân, lúc này nghe Hạ Vô Ưu nói thế, thật sự từ nô tì này dùng để chỉ chính mình khiến hần trong lòng thấy kinh khủng, cho nên mới

có biểu hiện kịch liệt như vậy.

Hạ Vô Ưu tuy có vô số luyện sủng, kỳ thực cũng chẳng hề thích nam nhân tính như nữ nhân, lúc này nói như vậy chỉ là muốn đùa giỡn với Tiêu Ngữ, nhìn biểu hiện chân thực của nam nhân này, ngay lập tức vui vẻ, liền phân phó người bày biện điểm tâm, trong nháy mắt, cung nữ thái giám cứ đi tới đi lui như nước chảy, phút chốc đã bày biện tinh tế hàng trăm loại cháo khác nhau dùng để ăn sáng, hoa quả điểm tâm, ở giữa có những thứ bình thường Tiêu Ngữ cũng đã được nhìn thấy, còn những cái khác ngay cả tên cũng không thể nói được, trong lòng chỉ còn lại sự khen ngợi, Hạ Vô Ưu thấy hấn không kịp nhìn, ngẩng cổ lên không ngừng nhìn xung quanh, bộ dáng này làm hấn không nhịn được cười rộ lên, hảo tâm nói cho hấn cái gì ăn ngon, dùng cái gì để làm, cái gì ăn có ích. Tinh tế giải thích cho hấn hiểu, mãi hơn một canh giờ mới dùng bữa xong

16. Chương 16

Tiêu Ngữ không ngờ Hạ Vô Ưu không những học vấn cao thâm mà còn hiểu biết rất nhiều về đồ ăn, không khỏi thay đổi cách nhìn về hấn, nghĩ thầm hoàng thượng trị quốc tài giỏi, ngay cả những vấn đề linh tinh cũng hiểu rõ, quả thực thông tuệ hơn người, ai, người như vậy, hại ta tối hôm qua lộng xảo thành chuyên (1), hừ, đều tại Duyên Hỉ, hấn dám nói như thế, vậy mà bây giờ thì sao, hấn không phải là cố ý hại ta a, theo như hấn nói hấn đã hầu hạ bên hoàng thượng từ khi còn bé chẳng lẽ lại không biết hoàng thượng thích cái gì? Càng nghĩ càng thấy có lý, Tiêu Ngữ quyết định sau này trở về sẽ hảo hảo hỏi tội tên Duyên Hỉ chết tiệt, một chút cũng không chịu giúp, thấy khó khăn liền ngoảnh mặt đi, để mình hấn chống đỡ.

Hạ Vô Ưu thấy hấn như lạc vào cõi thần tiên xa xôi, cũng không gọi hấn, chờ dọn xong bàn ăn, sai người mang bàn cờ đến, hai người cùng nhau chơi. Tiêu Ngữ nhìn quân cờ, trong lòng liền nảy ra một biện pháp, bậc đế vương đều là thiên tử địa vị cao quý, tuyệt đối không thích người giỏi hơn mình, cho dù là phương diện nào đều như vậy, cho nên những người làm thần tử, cho dù thông minh hơn hấn cũng cố tạo ra bộ dáng kém cỏi hơn hấn một chút, hôm nay ta làm ngược lại, không bằng cứ đánh cho hấn thua, sao lại phải sợ hấn giận dữ cùng lắm là đem ta trở về như cũ chứ gì? Suy nghĩ xong, ngẩng đầu lên chợt thấy nhân thần Hạ Vô Ưu chứa đầy mong đợi, rung mình, thầm nghĩ không đúng, hoàng thượng đến nơi ở của mình thật sự là ngoài dự đoán của mọi người, lần này nghìn vạn lần không thể biến khéo thành vụng, chỉ bằng cứ dứt khoát làm ra bộ dạng ngốc nghếch vụng về như trâu bò, thử nghĩ xem Hạ Vô Ưu tài giỏi như vậy, sao có thể chịu đựng được chuyện bên người lại có một kẻ kém cỏi ngu si, không sai, cứ như vậy. Nghĩ đến đây, hấn lập tức vui vẻ đứng lên, chửi thầm tên Duyên hỉ chết tiệt, người không chịu cứu ta, ta sẽ tự giải thoát, hừ.

Những ý nghĩ trong đầu cứ xoay vòng vòng, nhưng trên mặt lại không có biểu hiện gì, hấn nghĩ đến những chỗ mấu chốt thật kỹ, lại tự khen mình vô cùng thông minh. Thế là hai người cùng nhau chơi cờ. Tiêu Ngữ luôn đi những nước cờ ngu ngốc, làm cho Hạ Vô Ưu cười trộm không ngớt, trong giây lát ba ván cờ đã trôi qua, Hạ Vô Ưu vẫn cứ trần trề hứng thú, hấn lại có chút không nhẫn nhịn được, nhìn thoáng qua vị hoàng đế đối diện với mình, nhưng suy nghĩ thế nào cũng không thể hiểu nổi tâm tư hấn, không còn cách nào khác đành mạnh mẽ loại bỏ dáng vẻ tươi cười, lắp bắp nói: “Hoàng thượng, nô tài ngu dốt, hoàng thượng mưu trí hơn người, nô tài thật sự chống đỡ không nổi, người xem... hoàng thượng dễ dàng đánh thắng, phải chăng cũng cảm thấy vô vị tẻ nhạt, chỉ bằng chúng ta... dừng lại ở đây đi”.

Hạ Vô Ưu còn đang sắp xếp bàn cờ, không thèm nhìn hấn mà chỉ liếc mắt, lãnh đạm nói: “Vô vị tẻ nhạt? Sẽ không a, nhìn người rõ ràng là tinh thông cờ vây nhưng lại ra sức giả vờ là một kẻ vô dụng, tài năng nhưng thể hiện ra lại là “ngu dốt”, trầm nghĩ rất là thú vị”. Hấn nói xong mới đưa mắt lên, lộ ra dáng vẻ

tươi cười giống như khích lệ: “Tiêu Ngữ, người đứng là luôn luôn làm cho trẫm vừa vui mừng vừa kinh ngạc, trẫm ở bên cạnh người, thật sự một chút cảm giác chán nản cũng không có a”.

Tiêu Ngữ suýt chút nữa bị một ngụm nước bọt làm nghẹn chết, trí tuệ của hoàng thượng quả nhiên cao hơn hẳn dự liệu, thế nhưng... thế nhưng như vậy không phải xấu xa sao, hẳn rõ ràng ngay từ đầu đã nhìn ra, cũng không lộ chút biểu cảm, cứ như vậy nửa ngày đùa giỡn với mình như đang chơi với một con khỉ, chắc chắn trong lòng hẳn đã cười đến mức nội thương rồi. Trong cơn giận dữ, mắt hẳn không khỏi hiện lên một tia tức giận, thế nhưng nếu thể hiện ra ngoài thì tên này nhất định sẽ nói cái gì mà “Lúc người tức giận nhìn thật khả ái”, chính vì vậy hẳn dốc sức làm ra bộ dáng bình tĩnh tự nhiên, nhàn nhạt nói: “Hoàng thượng thật biết đùa”. Kỳ thực trong lòng đã tức đến mức muốn thổ huyết

Bộ dáng bất lực quả nhiên thỏa mãn sở thích của Hạ Vô Ưu, hẳn thu dọn bàn cờ xong, lại ung dung cười nói: “Tiêu Ngữ người không muốn biết vì sao trẫm lại biết người tinh thông cờ vây à?” Hẳn biết Tiêu Ngữ sẽ không hỏi, liền tự mình trả lời: “Kỳ thực người ngay từ đầu đã để lộ sơ hở, mỗi khi trẫm đi một nước cờ hay, tuy rằng người biểu hiện bình tĩnh như không, nhưng trong mắt người dù sao vẫn lóe lên một tia sáng, rồi sau đó mới biểu lộ một tia thất vọng, có lẽ bởi vì không thể cùng trẫm hảo hảo đánh một ván cờ mà tiếc nuối, ha ha, Tiêu Ngữ, hỉ nộ bất hình vu sắc(2) những lời này người nên nhớ cho kỹ a”.

“Tạ ơn hoàng thượng chỉ giáo, Tiêu Ngữ sau này nhất định gắng học cách thắng thần một chút”. Tiêu Ngữ oán hận nói xong, liền quay mặt đi nơi khác, không hề để ý thấy sự khác thường của người trước mặt. Hẳn nghĩ nếu như mình thắng thần nói rõ trước mặt Hạ Vô Ưu, chắc chắn không thể thoát khỏi tội chết. Không bị hấn ở trên giường hành hạ đến chết thì cũng bị hấn nổi giận mà ăn tươi nuốt sống, có lẽ cái chết khiến người ta phải nôn mửa này xưa nay chưa từng có nhưng không phải là không có khả năng xảy ra. Hẳn vốn là một người thông minh, hẳn tự biết muốn làm Hạ Vô Ưu chán ghét cách tốt nhất chính là đối bất cứ chuyện gì cũng không phản ứng, thế nhưng, thế nhưng bảo hẳn ngay lập tức làm được việc này thực sự là quá khó, không thể làm gì khác hơn ngoài việc từ từ rèn luyện. Khẽ thở dài một cái, tạm thời bây giờ hẳn chỉ có cam chịu số phận thôi.

Cũng đã hơn mười ván cờ trôi qua, trên hành lang quanh co vội vã đi qua mọi người, đợi đến khi ở trước mặt, Y Đức cung kính đối Hạ Vô Ưu bẩm báo: “Khởi bẩm hoàng thượng, đại cung nữ Xuân Bạch ở cung Tuyết Phi nương nường có việc cần bẩm báo, hoàng thượng có cho vào hay không?” Hẳn vẫn tiếp tục hỏi, nhưng mắt không ngừng quan sát sắc mặt của Hạ Vô Ưu.

Hạ Vô Ưu nhíu mày, không kiên nhẫn nói: “Có chuyện gì kêu nàng mau chóng nói ra”. Một mặt lại đem quân cờ đặt ở góc đông nam. Nghe được, đại cung nữ Xuân Bạch kia quỳ xuống khấu đầu, nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, nô tì này lớn mật, dám lấy trộm Dạ Minh Châu hoàng thượng ban cho nương nường, nô tì đặc biệt dẫn nàng đến để hoàng thượng xử trí”. Nói xong lui sang một bên.

Hạ Vô Ưu lúc này mới đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy một tiểu cung nữ thanh tú đang quỳ trên mặt đất, cả người run lẩy bẩy, hẳn trong lòng cảm thấy chán ghét, lạnh lùng nói: “Nếu đã như vậy, điều tra rõ ràng bằng chứng rồi cứ theo quy định mà trị tội là được rồi, chuyện nhỏ như vậy cũng đến tìm trẫm, Tuyết phi thân là phi tử, ngay cả việc này cũng lo liệu không xong, còn có tư cách gì quản lý lục cung”.

Đại cung nữ kia vội vàng bò lên phía trước, nói: “Hồi bẩm hoàng thượng Tuyết phi nương nường sao lại không rõ chuyện này, nương nường vốn đã định đem nô tì đi giam giữ, dự định giao cho cung giám xử tội, ai ngờ nô tì này nửa đêm lại bỏ trốn, đóng giả làm một nữ quý, đúng lúc nương nường đi qua, đột ngột gặp cảnh này, nương nường bị dọa đến bây giờ vẫn còn bất tỉnh, nô tì vốn ngay từ đầu muốn đến gặp hoàng

thượng để làm rõ, nhưng nương nương lại nói rằng hoàng thượng bận quốc sự, không thể vì nàng mà làm chậm trễ việc nước, sở dĩ nô tỳ bây giờ mới đến là vì nương nương hiện vẫn còn đang nằm trên giường, mặt trắng bệch như tờ giấy, sau khi các ngự y xem qua, kê vài đơn thuốc cũng không có hiệu quả”. Nàng nói xong, liền lui sang một bên, chờ xem phản ứng của Hạ Vô Ưu.

(1) chữa lợn lành thành lợn què

(2) đại loại là vui buồn tuy không có hình dáng cụ thể nhưng lại biểu hiện qua nét mặt

17. Chương 17

Không đợi cung nữ kia nói xong, Tiêu Ngữ cũng đã hiểu rõ, lời nói từ này đến giờ chỉ là muốn gây chú ý để hoàng thượng rời mắt khỏi ván cờ, Tuyết phi bị dọa đến sinh bệnh, hoàng thượng làm sao có thể không đến thăm, đến lúc nhìn thấy vị ái phi điếm đàng đáng yêu, nào có đạo lý không tiếc thương, tiếc thương sẽ nảy sinh thành yêu, chỉ cần ở bên cạnh quốc sắc thiên hương như nàng một lúc, hắn nào còn nhớ đến một thái giám nam không ra nam nữ không ra nữ nữa.

Bình tĩnh mà xem xét, đây quả nhiên là một diệu kế, hoàng thượng trở về bên cạnh lục cung phi tần, làm cho mọi người đều hài lòng, chính mình cũng cực kỳ mãn nguyện với kết quả này. Chỉ là... Tiểu cung nữ vô tội này phải làm vật hi sinh, chỉ e kết cục của nàng sẽ không tốt.

Tiêu Ngữ trong lòng nổi lên một tia chua xót thương tâm, mạng sống của những kẻ nô tài như bọn họ, ở trước mặt chủ tử so với con ong cái kiến còn không bằng, hi sinh một cung nữ nhỏ bé, có thể nhận lại sự ân sủng của hoàng thượng, chuyện này có cái gì không tốt chứ. Nhìn tiểu cung nữ kia chỉ biết run rẩy nữa câu cũng không dám biện bạch, thật là rất đáng thương, hắn nhìn không được nghĩ vì nàng mà nói lên một câu công bằng. Đưa mắt nhìn về phía Hạ Vô Ưu, đã thấy hắn cũng đang nhìn chăm chăm mình, một mặt thu dọn từng quân cờ để vào trong bình, nhẹ giọng nói: “ Chuyện này... Tiêu Ngữ ngươi nên xem xử lý thế nào?”

Tiêu Ngữ mừng rỡ, không nghĩ tới hoàng thượng lại cho mình cơ hội giúp cung nữ này, chỉ cần đem nghi hoặc của mình nói ra, hoàng thượng là người thông minh, đương nhiên có thể nhận ra nguyên do bên trong, dù sao cũng sẽ không vì lời nói dối khiến Tuyết phi khó xử, với lại tiểu cung nữ này, hắn chắc chắn cũng sẽ không trị tội nữa, hay nhất là hắn cứ đuổi cung nữ này đi, rồi quay lại vỗ về Tuyết phi, như vậy mọi người đều đạt được mục đích, còn không phải hi sinh một ai, chẳng phải tất cả đều cảm thấy vui mừng sao.

Nghĩ đến đây, vừa định mở miệng, bỗng nhiên phát giác đáy mắt thâm sâu của Hạ Vô Ưu tựa hồ hiện lên một tia hung ác, chỉ thoáng nghĩ đến liền hiểu được, không khỏi kinh hãi toàn thân toát ra mồ hôi lạnh, thầm nghĩ nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là làm việc hại tiểu cung nữ này rồi. Vì vậy cúi đầu xuống, hồ hững nói: “ Nô tì này cả gan dám lấy trộm tặng vật mà hoàng thượng ban thưởng, còn hại nương nương bị bệnh, luận tội thì phải xử trảm”.

Hạ Vô Ưu nhìn hắn thật lâu, bỗng nhiên mỉm cười, miễn cưỡng nói: “ Nếu tân quý nhân cũng đã nói như vậy, người a, mang nô tỳ lớn mật này lui xuống, loạn côn đánh chết(1)”.

Tiêu Ngữ mở to hai mắt nhìn hấn, rồi mới lại quay đầu nhìn sang phía cung nữ kia, thầm nghĩ mình không cứu được sao? Hạ Vô Ưu, người tên hỗn đản này, người... người rốt cuộc muốn câu trả lời thế nào chứ, vậy mà còn nói, tính mạng của nô tài trong mắt người căn bản đều giống như đồ chơi, bất luận có oan khuất hay không, cuối cùng đều phải chết, căn bản không làm gì được. Hấn rõ ràng hiểu rõ mình không nên có bất kì phản ứng gì, bằng không cung nữ này chỉ có chết thảm hại hơn, nhưng hết lần này đến lần khác kiềm chế không được, khóe mắt cơ hồ xuất hiện một giọt nước, cố nén không cho nó rơi xuống.

Tiểu cung nữ này từ đầu tới cuối chỉ biết run rẩy, một câu biện bạch cũng không có, Xuân Bạch cực kỳ đắc ý, Y Đức cũng tức đến đỏ mặt, chỉ là không dám lên tiếng. Mắt thấy bọn thị vệ sắp đưa cung nữ kia đi, giọt lệ của Tiêu Ngữ cuối cùng nhịn không được mà rơi xuống, hấn quay đầu đi không để Hạ Vô Ưu nhìn thấy, lại nghe tên hỗn đản này ung dung nói: “Chờ một chút”. Rồi mới nói: “Có chuyện gì sao Tiêu Ngữ, người cảm thấy đau lòng sao?”

Tiêu Ngữ xoay người lại, trống ngực đập liên hồi, Hạ Vô Ưu cũng đứng thẳng dậy đi đến, thu lại nét mặt luôn luôn mang dáng vẻ tươi cười, một lúc lâu sau Tiêu Ngữ mới có thể cố gắng không chế được tâm tình kích động, dùng ngữ điệu khô khan nói: “Hoàng thượng đừng đùa nữa, nô tài cùng cung nữ kia trước nay không hề quen biết, sao lại đau lòng chứ, bất quá lưu lạc nơi phương trời, đồng bệnh tương lân(2), nghĩ tới đây mới cảm thấy thở dài mà thôi”.

Hạ Vô Ưu chăm chú nhìn hấn một lúc lâu, bỗng nhiên gạt đầu, phất tay nói: “Quên đi, các người lui xuống hết đi”. Nói xong hỏi tiểu cung nữ kia: “Người tên là gì?” Tiểu cung nữ không nghĩ tới có thể thoát chết, bày ra vẻ mặt ngây dại, nhờ Y Đức ở bên cạnh nhắc nhở mới có thể khôi phục tinh thần, vội vàng dập đầu nói: “Nô tỳ... Nô tỳ tên Lạc Cầm”.

Hạ Vô Ưu “Ân” một tiếng: “Lạc Cầm...tên nghe rất êm tai, người lấy trộm minh châu của Tuyết phi, xét cho cùng là có tội, phạt người đến hầu hạ tân quý nhân. Mạng người tạm thời lưu lại, hầu hạ một chủ tử như vậy, trăm tin người sẽ không tiếp tục tái phạm. Y Đức người đưa cung nữ này cùng Tiêu Ngữ trở về đi, trăm muốn ở một mình”.

Hấn nói một câu nhưng có hai ý nghĩa, dọa Xuân Bạch sợ đến mức mặt mũi đều biến sắc, Hạ Vô Ưu một chút cũng không để ý tới nàng, kêu nàng quay về hầu hạ hầu hạ Tuyết phi, cẩn thận chu đáo chăm sóc nàng, chỉ như vậy ngay một câu quan tâm cũng không nói dư ra, liền đi thẳng.

Y Đức trên đường đi mới hỏi Tiêu Ngữ: “Lời nói dối của Tuyết phi nương nương không phải là không có kẻ hở, ta không tin là người lại không nhận ra, nàng rõ ràng là vì muốn thu hút hoàng thượng mới sắp xếp chuyện này, người tại sao lại không giúp Lạc Cầm cầu tình, còn nói cái gì luận tội phải trăm?”

Hậu đình Tiêu Ngữ nóng rực đau buốt, ngay cả người cũng nhấc không nổi, tâm tình đang hết sức khó chịu, nghe vậy, hừ một tiếng nói: “Người cho rằng chỉ có chúng ta hiểu rõ chuyện này? Người sao không ngẫm lại, ngay đến chúng ta còn hiểu rõ, hoàng thượng sao có khả năng bị lừa, lúc hấn yêu cầu ta nói, lẽ nào người không để ý nhân thân chủ tử của người sao? Chỉ sợ ta một câu cầu tình Lạc Cầm lập tức phải bị lăng trì, phi, để vương ghen tuông vô sỉ, làm ta cũng phải chịu đựng sự ghen tuông của hấn, hừ, cũng may tính cách hấn không biết vòng vo, bằng không ta thay Lạc Cầm cả đời nguyên rửa hấn”. Hấn thoải mái nói cũng không phát hiện bộ mặt không dám tin của Y Đức.

“Thông minh, đồ ky? Hoàng thượng của chúng ta còn có loại tâm tình này sao?” Y Đức ngạc nhiên

hỏi: “Tiêu Ngữ, người không có nhìn lầm chứ?”.

Bị hấn hỏi như vậy, Tiêu Ngữ cũng có chút do dự: hấn là không nhìn lầm đâu. Hấn nhớ rất rõ ràng, năm ngoài hoàng thượng đến chỗ của Tình phi như thế nào, ngay cả một người cung nữ cũng quan tâm, lúc đó Tình phi nương nương tuy rằng cúi đầu cười, nhưng đáy mắt lại có một loại thần sắc độc ác thoáng qua, khi đó hấn đang thu dọn vườn hoa, hơi ngẩng đầu lên liền nhìn thấy, vì vậy... hấn... hấn là sẽ không nhìn nhầm đâu.

(1) đánh bằng gậy cho đến chết

(2) cùng cảnh ngộ nên đồng cảm

18. Chương 18

Chỉ chốc lát sau đã trở về nơi ở, trong phòng chúng nô tài mỗi người đều cao hứng giống như thắng được mấy trăm lượng bạc, Y Đức vội vàng châm trà, bên cạnh Lạc Cẩm xoa bóp thấy Tiêu Ngữ đau đớn nhe răng trợn mắt vội vàng kêu truyền ngự y. Duyên Hỉ tiến đến bên cạnh Tiêu Ngữ, cười nói: “Không ngờ hoàng thượng lại ân sủng người như vậy, còn giữ người ở lại Cẩm Tú các đến tận giờ này, ta vừa ăn xong bữa trưa thì người cũng về tới...” Còn chưa nói xong, Tiêu Ngữ đã tức giận cầm cái chổi lông gà gần đó vừa đuổi đánh, vừa hét lớn: “ Cho người ngậm cái mồm quạ đen, cho người ngậm cái mồm quạ đen lại, thì ra người đang ở Tào doanh mà lòng lại ở Hấn (1) a, ra sức bái ngoại, còn nói cái gì hoàng thượng thấy ta sẽ không có hứng thú, ta phi... Người... Người làm ta tức chết mà...Đứng lại cho ta... Đứng lại”.

Cả gian phòng mọi người chỉ biết cười ầm lên, đúng lúc đang ồn ào thì ngự y tiến vào, chứng kiến tình cảnh này thấy rất kì lạ, Tiêu Ngữ lúc này mới xấu hổ mà nhìn vào tay mình, ngay sau đó đã có cung nữ mang trà đến. Y Đức nói phải trở lại hầu hạ chủ tử, liền nhắc chân rời đi.

Vị ngự y này tên Tôn Lương, tuổi cũng không lớn lại vô cùng anh tuấn, khó có người có được y thuật phi thường cao minh như vậy, đợi Y Đức rời đi, hấn mới ngồi xuống, còn chưa xem bệnh đã cười nói: “ Thần nhớ kỹ rằng đã từng nói qua với quý nhân, nếu muốn vết thương này nhanh chóng khỏi hẳn, sau khi bôi thuốc cần phải nằm tĩnh dưỡng, thỉnh thoảng vận động một chút tất nhiên không có vấn đề gì, nhưng nếu muốn kịch liệt đuổi giết giống như lúc này, thì rất khó có thể tốt lên được”. Một câu nói xong lại làm cho mọi người cười ầm lên, Tiêu Ngữ cũng không nói gì mà cũng không đáp lại, Duyên hỉ lại cười nói:” Đúng là ông trời có mắt, cuối cùng ta cũng có chỗ dựa vững chắc”.

Lạc Cẩm theo hầu Tuyết phi, cũng hiểu được làm người hầu phải thông minh một chút, nghìn vạn lần không được làm chủ tử chán ghét mà rước họa sát thân, nên khi nhìn thấy cảnh tượng vui vẻ hòa thuận, không khỏi đứng tại chỗ như hóa đá, trong lòng kinh ngạc vô cùng, nơi này rốt cuộc là như thế nào, những nô tài này không sợ quý nhân xử phạt sao? Một đám người không biết phân biệt lớn nhỏ.

Tôn Lương cũng không thể coi kĩ miệng vết thương, biết Tiêu Ngữ lúng túng xấu hổ, chỉ là hỏi qua đau nhức như thế nào, sau đó mở hộp thuốc, lại nghe Tiêu Ngữ lặng lẽ nói: “Tôn đại nhân, có hay không biện pháp khiến cho vết thương của ta nghiêm trọng hơn một chút, mà tốt nhất...có thể ghê tởm một chút, làm

cho hoàng thượng vừa nhìn thấy liền mất hứng thú, coi như là thương cảm tình cảnh của ta ngài giúp ta được nghỉ ngơi vài ngày đi”.

Tôn Lương cười nói: “ Biện pháp đương nhiên có, nhưng ta cũng không dám cho người dùng, vết thương đơn giản thế này mà không thể chữa trị được, hóa ra ta là một ngự y bất tài, hoàng thượng còn không đem ta đi chém a”. Nói xong đứng lên an ủi nói: “ Người không cần phải vội, mấy ngày này hoàng thượng vẫn còn thấy người mới mẻ, đợi hứng thú qua đi, tự nhiên cho người nghỉ ngơi một chút, thật không hiểu nổi người, trong biệt cung các vị chủ tử thì tranh giành nhau sự ân sủng của hoàng thượng, nhưng người lại chán ghét”. Nói xong liền rời đi.

Tiêu Ngữ lúc này trong lòng có một kế sách, quay sang Duyên Hỉ nói: “ Cho ta mượn một ít bạc, chúng ta đưa đến cho Ôn công công nhờ hẩn khi mang bài tử đến cho hoàng thượng để bài tử của ta ở dưới cùng, nếu có thể được, làm cho hoàng thượng quên ta đi...” Một câu còn chưa nói xong, Duyên Hỉ đã mở miệng: “ Thôi đi, người đừng có làm việc hại người, ta thay Ôn công công từ chối, người để cho cái mạng già của hẩn sống thêm được mấy ngày đi”.

Tiêu Ngữ thấy kế sách nào cũng không thể thực hiện được, trong lòng càng lúc càng bị thương, bữa trưa được mang đến hẩn cũng chẳng buồn ăn, mọi người lúc này mới bắt an đứng lên, mỗi người tiến đến khuyên giải an ủi, đơn giản chỉ là nói được ân sủng như thế này người khác muốn còn không được. Tiêu Ngữ yên lặng rời đi, không muốn nghe bọn họ lải nhải, thăm nghĩ nỗi khổ của mình bọn họ làm sao hiểu được. Ân sủng cái gì, để cho bọn họ ném thử sự cuồng mãnh của Hạ Vô Ưu thì sẽ biết.

Đang mãi suy nghĩ, không biết từ lúc nào đã có người tiến đến gần mình, một đôi tay trắng nõn cầm chiếc khăn lụa đưa đến trước mắt hẩn, nghe được âm thanh ôn nhu của một người: “Chủ tử nếu đau lòng thì hãy khóc đi. Nô tì mặc dù mới đến, cũng hiểu được chủ tử không phải loại người thích nịnh nọt, trong cung cấm này nơi đâu cũng là những đợt sóng ngầm mãnh liệt, chắc chắn chủ tử không muốn bị cuốn vào trong đó, hoàng thượng lại là người hỉ nộ vô thường không bao giờ thể hiện ra bên ngoài, là người không cách nào đoán được tâm tư, chủ tử chịu đựng có lẽ cũng vất vả, nhưng nô tì kiến thức nông cạn, con người tồn tại trên đời, khóc lóc đến mấy cùng lắm là một ngày một đêm, cười đến mấy cũng chỉ được một ngày, nếu khóc hay cười đều không thay đổi được số phận, vì sao không bỏ qua những cái đau khổ để vui vẻ sống”.

Tiêu Ngữ quay người lại, nhìn thấy cung nữ bên cạnh mình là Lạc Cẩm, không ngờ tiểu cung nữ kia lại là người tri âm với mình, liền than thở: “người nói không sai, chỉ là nguyên nhân người nói không trọng yếu lắm, ta là kẻ đến cái chết còn không sợ, còn sợ cái gì hậu cung tranh đấu, hỉ nộ của hoàng thượng sao? Chỉ là... chỉ là... Ai... Chuyện này.... Chuyện này thật sự rất đau đó, ta... ta không sợ chết, thế nhưng ta rất sợ đau, sợ muốn chết luôn, hết lần này tới lần khác hoàng thượng không chịu buông tha ta, ở trên người ta không có gì kiên nhẫn, đau lắm... thực sự rất đau a”.

Lạc Cẩm suýt nữa thì ngã ngửa ra đất, chỉ vì sợ đau nhức mà không muốn được hoàng thượng tuyên triệu, Lạc Cẩm lần đầu tiên gặp loại người này, nghĩ thầm hôm nay học được thêm rất nhiều kiến thức. Đã thấy Tiêu Ngữ đứng dậy nói: “ Quên đi, người nói đúng, cho dù làm sao thì cũng chỉ một ngày, nếu hoàng thượng không ở đây, ta nên vui vẻ mới phải”. Nói xong đi đến bên cạnh bàn, kêu mọi người ngồi vào bàn, mọi người thấy hẩn thoải mái, lúc này mới một lần nữa lộ ra dáng vẻ tươi cười, đều ngồi xuống ăn lấy ăn để. Một bên bàn luận về đồ nhắm rượu trong cung, ngay lúc mình đang vui vẻ, chợt nghe cạnh cửa một thanh âm của không rõ cảm tình nói: “ Ha hã, trăm chưa bao giờ biết, bầu không khí nơi này lại vui vẻ như thế a”.

(1) ở Tào doanh mà lòng lại ở Hán: người một nơi mà lòng lại ở một nơi giống kiểu gián điệp chắc vậy ;))

19. Chương 19

Tiếng cười nói ngừng lại, trong phòng thoáng cái đã yên lặng đến đáng sợ, đến lúc Tiêu Ngữ lấy lại tinh thần, chỉ thấy cung nữ thái giám của mình đều đã quỳ trên mặt đất run rẩy, khóc lóc kêu gào: “Hoàng thượng tha mạng”. Hần nén không được lửa giận, cũng quên luôn việc ở trước mặt hoàng thượng phải nỗ lực làm ra bộ dáng không quan tâm, nhanh chóng đứng dậy, suy nghĩ một chút rồi tiến lên vài bước, mới quỳ xuống, thanh âm trầm thấp nói: “ Khởi bẩm hoàng thượng, chúng nô tài này là ta kiên quyết bắt bọn họ cùng ta ăn cơm, bọn họ không dám không nghe mệnh lệnh của ta, nếu hoàng thượng cho rằng như vậy là phạm vào quy định định trong cung, vậy xin hãy mang ta đi xử tử”.

Hạ Vô Ưu tiến vào trong phòng, trên mặt vẫn luôn giữ dáng vẻ tươi cười: “ Tiêu Ngữ, vì sao ngươi lúc nào cũng cầu xin trầm xử tử người, lẽ nào trầm thực sự sẽ ăn thịt người sao? Ngươi yên tâm, trầm sau này sẽ cố gắng nhẹ nhàng một chút”.

Tiêu Ngữ thấy không ngờ trước bao nhiêu người như vậy, Hạ Vô Ưu lại nói hết mọi chuyện một cách rõ ràng, vừa xấu hổ, lại nghe hắn nói thêm một câu: “ Còn tất cả nô tài trong phòng này, trừ khi ngươi cho trầm một lý do chính đáng vì sao bắt họ ăn cơm cùng ngươi, bằng không tất cả bọn họ đều phải chết, trầm tuyệt đối một người cũng không tha”. Hần toàn thân căng thẳng đứng lên, sợ bị đối phương phát hiện nhân thân hừng hực lửa giận của mình phải cúi đầu nói: “ Hoàng thượng, vì trong lòng nô tài, chưa bao giờ nghĩ mình là chủ tử, cho dù hiện tại nô tài được hoàng thượng phong cho làm quý nhân, nhưng chỉ mấy ngày trước thôi ta cùng bọn họ là thân phận như nhau, ta... ta cùng lắm cũng chỉ là một nô tài mà thôi. Vốn dĩ là do ta muốn cùng họ ăn cơm, nếu hoàng thượng tức giận, cầu hoàng thượng chỉ trị tội một mình ta, nghìn vạn lần đừng liên lụy đến bọn họ”.Càng nói thì lời nói càng mang theo sự khẩn cầu.

Hạ Vô Ưu mỉm cười, hứng thú nâng cằm Tiêu Ngữ lên: “ Thì ra cũng có lúc ngươi tỏ ra yếu kém trước mặt trầm a, yên tâm, trầm sao có thể giết ngươi được chứ? Giết ngươi rồi, trầm đi đâu để tìm được một người thú vị như ngươi chứ, ha ha, không sai, thật sự thú vị, ở trên giường ngươi luôn luôn cầu trầm tha ngươi, hôm nay xuống giường, lại là ngữ khí kiên cường cầu trầm giết ngươi, Tiêu Ngữ, không ngờ ngươi còn có rất nhiều gương mặt khác nhau a”.

Tiêu Ngữ nghĩ chính mình lại muốn ngắt xỉu, lắp bắp nói: “Hoàng thượng... Ngươi... Ngươi là bậc cửu ngũ chí tôn, sao có thể... sao có thể đem...lấy ... chuyện chăn gối...ra nói ...”.

Hạ Vô Ưu nhún vai một cái nói: “ Vì cái gì không thể nói, chẳng lẽ trầm không nói, người ta lại không biết chúng ta làm chuyện gì sao? Ở trong cung, đưa trẻ ba tuổi cũng hiểu được ý nghĩa của từ thị tẩm là gì.”

Nếu ngồi ở nơi này không phải là vị hoàng thượng hỉ nộ vô thường, giết người không chớp mắt thì mọi người trong gian phòng này đã vì đoạn nói chuyện kia mà cười điên cuồng. Tiêu Ngữ không muốn lại cùng hắn nói chuyện, định bụng tiếp tục quỳ xuống, đã thấy Hạ Vô Ưu đỡ lấy mình, quay sang Duyên Hỉ nói: “ Nếu theo như tính cách thường ngày của trầm, các người chính xác một người cũng đừng mong sống sót, Duyên hỉ, ngươi hầu hạ cạnh trầm thời gian tính ra cũng không ngắn, trầm tuyệt đối không thích kẻ so với trầm còn khoái hoạt hơn, nhưng vì Tiêu Ngữ đã không tiếc tính mạng mình xin tha cho các người, trầm

cũng không muốn trái ý hần. Các người đều đứng lên cả đi”.

Mọi người dập đầu tạ ơn. Hạ Vô Ưu thản nhiên nói: “Quên đi, các người không cần tạ ơn trăm, tốt nhất là hãy tạ ơn chủ tử của các người”. Nói xong quay đầu lại nhìn Tiêu Ngữ ôn nhu nói: “Tiêu Ngữ trăm sẽ không bắt người sửa lại thói quen từ trước đến nay, thế nhưng người cũng phải thích ứng nhanh một chút, nghìn vạn lần đừng ép trăm phải vì người mà thay đổi quá nhiều, bằng không...” Tuy lời hần nói chưa hết, nhưng mọi người đều hiểu rõ ý tứ trong câu nói, mắt thấy rõ ràng vị đế vương trẻ tuổi này tuy cười nói ôn nhu, nhưng trong tâm mỗi người đều hiểu rõ, không khỏi lạnh cả người.

Nhưng câu trả lời của Tiêu Ngữ lại càng nằm ngoài dự liệu của mọi người, chỉ thấy hần tự nhiên quỳ xuống ngu ngốc nói: “Vâng, hoàng thượng, nô tài nhất định nỗ lực, mong ngày đó sớm đến”. Cầm của mỗi người trong phòng như muốn trật khớp, chỉ có Hạ Vô Ưu tựa hồ đã sớm đoán được hần sẽ trả lời như vậy, một tay kéo hần vào trong lồng ngực: “Ân, trăm sẽ chờ xem kết quả nỗ lực của người, nhưng phải cẩn thận đó, không nên lộng xảo thành chuyên a, ha ha, Tiêu Ngữ, người đứng là không phụ sự kỳ vọng của trăm, bất cứ lúc nào cũng có thể khiến trăm vừa kinh ngạc vừa vui mừng”.

Tiêu Ngữ vùng vẫy khỏi ngực hần, bỗng nhiên nhớ tới một vấn đề: “Đúng rồi hoàng thượng, người không phải nói muốn ở một mình một lát sao? Sao nhanh như thế đã đến đây? Người có ăn trưa không? Người có muốn hay không ăn cùng ta và chúng nô tài này?” Hần hỏi liền một lúc như pháo nổ, Hạ Vô Ưu cũng làm ra bộ dáng mặt mũi nói: “Trăm đã ăn rồi, các người cứ tiếp tục ăn đi, chờ các người ăn xong thì cùng trăm nói chuyện một chút”.

Ngay cả kẻ mù cũng nhận ra trong lòng Hạ Vô Ưu có tâm sự. Tiêu Ngữ kinh ngạc nhìn hần một lúc lâu, rồi sau đó xoay người sang chỗ khác tiếp tục ăn, thế nhưng những người khác làm sao dám ăn nữa, cả đám đều nói đã ăn no rồi, cuối cùng chính Hạ Vô Ưu phải hạ lệnh cho bọn họ ăn, những nô tài này phải ăn vài miếng cho có, giống như đang ăn mứtp đắng làm cho họ không thể ăn nổi, chốc lát đã tản đi hết, sai người dọn dẹp những thứ còn lại.

Tiêu Ngữ nhìn Hạ Vô Ưu, thấy hần chau mày, tựa hồ tâm sự chồng chất, hần bỗng nhiên cười nói: “Hoàng thượng, ta có một chuyện cười, người có muốn nghe hay không”. Nói xong quả nhiên thấy Hạ Vô Ưu ngẩng đầu lên, cười nói: “Nga, Tiêu Ngữ người tâm tư khó hiểu như vậy mà cũng biết kể chuyện cười, ha ha, trăm nhất định phải nghe một chút, mau kể đi, nếu kể xong không hay, trăm nhất định sẽ phạt người”.

20. Chương 20

Tiêu Ngữ không để ý thấy ánh mắt mờ ám của hần, suy nghĩ một lát mới mở miệng nói: “Ân, có một người nọ, hần đi đến một cái quán nọ ăn mì, gọi một bát mì gà, đến khi tiểu nhị bưng bát mì lên, hần lại gọi bát mì gà, sau đó khi mì gà được bưng lên, hần lại nói hần muốn ăn mì xào, mì xào được đưa đến nhưng hần lại nói hần muốn ăn một bát mì sườn heo, mì sườn heo được mang đến nơi hần lại nói hần muốn ăn mì bò, cuối cùng hần mới ăn hết sạch bát mì bò”. Hần thấy Hạ Vô Ưu cùng mọi người hiếu kỳ nhìn hần mà không có bất luận tiếng cười nào, nuốt ngụm nước bọt xuống, thu hết dũng khí tiếp tục kể: “Ân, rồi sau đó tiểu nhị mới đưa cho hần sổ ghi nợ, người nọ ngạc nhiên nói: ‘sổ ghi nợ? sổ ghi nợ cái gì?’ Tiểu nhị vừa nghe xong liền tức giận, người ăn một bát mì bò, đương nhiên phải trả tiền, mì bò này người dùng mì sườn heo để đổi lấy a, tiểu nhị nói mì sườn heo cũng phải trả tiền a, người còn nói đổi mì gà thành mì sườn heo, hai người liên tục nói đến khi nói đến mì trứng gà, tiểu nhị nghĩ thầm nhìn người như thế kia mà lại là kẻ ăn

quýt, ngay sau đó liền nói mì trứn ga cũng phai trả tiền, kết quả người này liền hét lớn:

“Mì trứng gà? Mì trứng gà chẳng phải ta đã để người mang đi sao?”. A ha ha...”Tự hắc cười châm biếm, cả gian nhà về mặt không có chút gì là thấy buồn cười.

Hạ Vô Ưu khụ khụ hai tiếng, cười nói: “Vậy sau đó thì sao?”

“ Không có sau đó”. Tiêu Ngữ tức giận rống to hơn: “Truyện cười này chỉ có như vậy, chỉ đến đây là hết, các người... các người...” Hắc tức đến đỏ mặt, các người tốt quá a, cho dù truyện cười mình kể thật sự không có hay, nhưng cũng đừng có dùng cái vẻ mặt chán ngắt thế chứ, dù gì cũng phải cười vài tiếng cho mình giữ thể diện a.

Bỗng nhiên một hồi tiếng vỗ tay vang lên, ngẩng đầu lên nhìn, Hạ Vô Ưu đang cố gắng làm ra bộ dạng cười to: “Àn, ha ha ha, buồn cười, truyện cười này thật quá buồn cười, các người có thấy đúng không? Àn?” Hắc vừa dứt lời, mọi người liền “ hắc hắc ... ha ha... hắc hắc hắc... ha ha ha...” cười ha hả phụ họa.

Mặt Tiêu Ngữ lại càng đỏ hơn, lớn tiếng hét: “Không cần phải giả mù sa ma, hừ, ta biết ta kể không hay, quên đi quên đi, các người ai kể hay thì kể đi”.

Hạ Vô Ưu vội vã trấn an nói: “Không đúng không đúng, Tiêu Ngữ, truyện cười người vừa kể thật rất buồn cười a, chuyện người cãi nhau như thế này trẫm chưa bao giờ được nghe qua a, ha hã, buồn cười, thật sự rất buồn cười...” Hắc đang nói bỗng nhiên ngừng lại, nhãn thần cũng trở nên sâu xa hơn, mọi người liền biết hắc là đang suy nghĩ, lập tức tất cả đều ngừng cười, trong phòng lúc đó ngay cả tiếng chiếc kim rơi cũng có thể nghe rõ, ai cũng không dám lên tiếng, chỉ sợ tội danh quấy rầy suy nghĩ của hoàng thượng sẽ ập lên đầu mình, đến lúc đó sao có thể không bị chém chết.

Một lúc lâu sau, khóe miệng Hạ Vô Ưu xuất hiện một nụ cười, hắc liền “hắc hắc” cười châm biếm vài tiếng, mới lẩm bẩm: “Không sai, cãi nhau, trẫm liền cãi nhau với bọn hắc một trận, hừ, tưởng dựa vào địa vị nguyên lão trong triều là có thể tham dự vào việc riêng của trẫm sao, cứ chờ đấy, trẫm sao có thể để các người điều khiển được”. Hắc đứng dậy, biểu tình thoát nhìn vui mừng không gì sánh được, kéo Tiêu Ngữ lại hôn lên mặt hắc, cười nói: “ Tiêu Ngữ, người thực sự là tri âm của trẫm a, một cái truyện cười cũng có thể giúp trẫm gỡ bỏ được vấn đề khó. Y Đức, trong những đồ Xa Ngõa quốc tiến cống hôm qua có mười viên minh châu, năm bình hương lộ, ba mươi dạ nhiễm xa ban cho Sơn Thủy cư”. Nói xong liền nói với Tiêu Ngữ: “ Trẫm còn có việc, không ở cùng người được nữa, người cùng nô tài của người tiếp tục chơi đùa đi”. Nói xong đi ra cửa, suy nghĩ một chút lại quay đầu nói: “Đúng rồi, truyện cười vừa rồi thực sự rất hay, ha hã, ha ha ha...”

Mặt Tiêu ngữ lần thứ hai lại tức đến đỏ bừng, hừ một tiếng nhẹ nhàng nói: “ Dối trá, rõ ràng lúc ta kể truyện thì không cười, bây giờ còn nói buồn cười, hừ, để vương quả nhiên đều là kẻ dối trá”.

Duyên Hỉ tiến đến cười nói: “Tiêu Ngữ, nếu nghĩ hoàng thượng dối trá, người còn vì cái gì muốn giúp hắc cười? Ta cứ nghĩ người sẽ vui mừng khi thấy hắc mặt ủ mày chau, như thế hắc sẽ không còn tâm tư để tuyên triệu người nữa”.

Tiêu Ngữ sững sốt, nhúu đôi lông mày: “Ta thật không ngờ nó lại ra như vậy, ta chỉ vì hoàng thượng nói ra câu nói kia, hắn đã nói hắn không thích người khác so với hắn còn vui sướng hơn. Duyên Hỉ, chuyện này không chỉ làm ta thấy rõ sự độc tài của hắn, mà còn cho thấy hoàng thượng dù thế nào vẫn chỉ là một con người bình thường, cũng có hỉ nộ ái ố, buồn vui khổ tâm các loại tâm tình a, cảm giác hân thưởng ngày ở vị trí cao cao tại thượng, có lẽ cũng rất cô đơn a, vì vậy ta không kiềm chế được mà kể chuyện cười kia”. Suy nghĩ một chút lại ảo não nói: “Duyên Hỉ, người vừa rồi chỉ là dọa ta thôi, đêm nay... đêm nay hắn sẽ không triệu ta, hắn còn bận xử lý chính sự, còn phải an ủi Tuyết phi, ha ha, dù thế nào cũng không đến phiên ta a”.

Duyên Hỉ cười nói: “Theo lý mà nói thì đúng như vậy, nhưng bây giờ ta cũng không dám đảm bảo với người nữa”. Bọn họ ở trong phòng nói chuyện, không ai chú ý tới Hạ Vô Ưu đang đứng như ngây dại ở cửa sổ. Xuyên qua cửa sổ nhìn người nọ đang vì chuyện tối nay có bị triệu thị tẩm nữa hay không mà lo lắng như một đứa trẻ, miệng hắn không khỏi nở một nụ cười chân thật, rồi mới xoay người dời đi.

“Chủ tử, ngọc bội không lấy về nữa sao?” Y Đức đứng chờ hắn: “Nô tài đã nói hôm nay dây thắt lưng không chặt, nhưng người lại tức giận không muốn chờ lâu, rốt cuộc bây giờ bị rơi rồi”.

Cùng lúc đó, Lạc Cẩm phụ trách việc quét dọn bỗng nhiên thấy chỗ Hạ Vô Ưu ngồi có một miếng ngọc bội khắc hình con rồng tượng trưng cho hoàng tộc, vội vã nhặt lên giao lại cho Tiêu Ngữ, một bên nói: “Tiêu Ngữ, cái này là của hoàng thượng, bị rơi ở đây, đêm nay người đến thị tẩm thì đưa lại cho hắn”. Vừa dứt lời, Tiêu Ngữ đã bị cái miệng quạ đen của nàng tức giận không được ho khan đứng lên.

21. Chương 21

Màn đêm buông xuống, chiếc đèn làm bằng ngọc lưu ly trong ngự thư phòng được thắp sáng lên, Y Đức mang chén trà đã nguội lạnh trên bàn đi, rồi thay bằng một chén trà nóng khác, thấy Hạ Vô Ưu đã gấp lại bản tấu chương cuối cùng mới nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, Tiểu Liễu Tử mang bài tử của chủ tử các cung đến, hoàng thượng có muốn hay không chọn một người?”

Hạ Vô Ưu đẩy những tấu chương đã phê duyệt xong sang một bên, trầm ngâm một hồi, gật đầu nói: “Hảo, kêu hắn mang đến đây”. Hắn nhớ tới Tiêu Ngữ lúc sáng vì chuyện thị tẩm mà lo lắng, tuy rằng rất muốn gọi hắn đến, nhưng nói một cách công bằng, đúng là nên giảm bớt cho hắn một chút, cũng không hiểu vì sao, chỗ đó của Tiêu Ngữ còn chặt hơn người khác rất nhiều, làm cho hắn lại càng khấn nguyện, làm sao có thể vì chuyện như vậy mà thích thú, cũng khó trách hắn lại sợ hãi đến như vậy, vì thế Hạ Vô Ưu nghĩ tới nghĩ lui, thấy mình không nên quá cưỡng ép hắn, lúc này mới tùy ý chọn một cái bài tử của người khác.

Chỉ là chọn đi chọn lại, nhưng trong đầu cứ liên tưởng đến người nhìn như yếu đuối không gì sánh được nhưng thực tế lại thập phần quật cường, nhớ lại dáng vẻ có rúm lại của hắn ở trên giường cầu xin tha thứ cho dù có bị làm nhục như vậy nhưng chỉ có thể uyển chuyển hạ hạ dưới thân mình, bỗng hạ phúc nóng lên, hắn thở dài, nhìn qua nhìn lại đồng bài tử nhưng vẫn không có cái nào làm cho hắn hứng thú đều loại bỏ hết, bàn tay như cảm nhận được suy nghĩ của hắn, cuối cùng lại chọn bài tử khắc rõ ràng hai chữ “Tiêu Ngữ”.

Tiểu Liễu Tử nhìn về phía Y Đức, âm thầm thề thốt, nhanh chóng cầm cái khay lui xuống cùng Ôn Lục đi

truyền chỉ, Y Đức ở lại cười nói: “Hoàng thượng, hôm nay khâm thiên giám đã đem sổ tuần tra sáu tháng đầu của phía nam, chẳng hay trong lòng hoàng thượng có đặc biệt muôn đi đâu, nô tài nhất định đi phân phó bọn họ chuẩn”.

“Đặc biệt muôn đi đâu?” Hạ Vô Ưu lẩm bẩm lặp lại một lần nữa, bỗng nhiên quay đầu nói: “Chuyện này trăm ngày mai sẽ nói cho người biết, mùa thu, phía nam mát mẻ không giống mùa hè nóng bức, đi du ngoạn thật là phù hợp, vừa hay đi khảo sát dân tình, nhất cử lưỡng tiện, người mau đi chuẩn bị mấy bộ y phục của thường dân, để đến lúc đó trăm cải trang ra khỏi cung, hừ, theo lời các quan viên, làm sao có thể nghe thấy lời nói thật, thấy nhân gian thật sự khó khăn thế nào.” Y Đức nhất nhất đồng tình lui xuống.

Vừa mới đi tới Cẩm Tú các, quả nhiên Tiêu Ngữ còn chưa tới, chắc là trên đường lại tìm cách chậm trễ, Hạ Vô Ưu sắp không kiên nhẫn được nữa thì gặp hần mặt như khóc tang tiến đến, Hạ Vô Ưu nhú mày, cao giọng nói: “Hôm nay sắc mặt người làm sao vậy hả? Ai khi dễ người sao? Nói cho trăm nghe, trăm sẽ cho người làm chủ”.

Tiêu Ngữ thầm nghĩ: chính là người khi dễ ta, ta nói ra người sẽ cho ta làm chủ sao? Rồi thấp đầu nhỏ giọng nói: “Tạ ơn hoàng thượng quan tâm, không có ai khi dễ ta...” Một câu còn chưa nói xong, Ôn Lục ở bên cạnh cười nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, ngày hôm qua Tiêu Ngữ bởi vì khuôn mặt trắng được hoàng thượng quan tâm sủng ái...” Còn chưa nói xong, Tiêu Ngữ đã xông lên bịt miệng hần lại, hét lớn: “Không được nói, không cho người nói”.

Hạ Vô Ưu dùng một tay kéo hần lại, cúi đầu nhìn hần nói: “Lá gan càng ngày càng lớn, ở trước mặt trăm mà dám hô to gọi nhỏ, a?” Nói xong ngẩng đầu nhìn Ôn Lục: “Người nói tiếp đi, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Ôn Lục tàn nhẫn cười nói: “Tiêu Ngữ hôm qua vì khuôn mặt trắng được hoàng thượng quan tâm sủng ái, nên hôm nay liền để cho bọn nô tài trang điểm, đến lúc trang điểm xong, mặt hần lúc này liền hiện ra thêm một cái tâm nên sau khi soi gương, chính mình chịu không nổi, suýt nữa ói ra, cuối cùng lại phải để cho bọn hần tẩy trang” Còn chưa nói xong Hạ Vô Ưu đã cười ha ha đứng lên, nhéo nhéo hai gò má Tiêu Ngữ nói: “Tiêu Ngữ, có người, trăm thực sự là không có được buồn chán a, ha ha ha, chuyện này so với truyện cười người kể còn buồn cười hơn nhiều”.

Ngay sau đó là một phen mây mưa, Tiêu Ngữ ở phía dưới nhẫn nại chịu đựng cực hình, đã đến canh ba, tẩy rửa thân thể xong, Hạ Vô Ưu như trước không ly khai hần, kéo hần vào trong ngực, cười xấu xa nói: “Trăm phát giác người hôm nay có chút khoái hoạt, có đúng hay không? Như vậy thì tốt rồi, từ nay về sau sẽ không như nhiều ngày trước chỉ toàn là đau đớn, một thời gian nữa thích ứng được, chỉ sợ lúc đó không có trăm, người ban đêm còn có thể trần trọc không ngủ được”.

Tiêu Ngữ hừ một tiếng thầm nghĩ: ai vô sỉ giống như người a. Ngoài miệng không dám nói ra, Hạ Vô Ưu cũng không nói gì nữa.

Qua một lúc, Tiêu Ngữ cảm thấy lơ mơ đi vào giấc ngủ, lại nghe Hạ Vô Ưu hỏi: “Người tiến cung từ khi nào vậy?”

Tiêu Ngữ mí mắt không mở ra nổi, chỉ lẩm bẩm nói: “Từ khi nào? Cũng không nhớ rõ, có lẽ là lúc vừa mới hiểu chuyện, 4 hay 5 tuổi cũng không rõ nữa”.

Hạ Vô Ưu trầm ngâm một lúc, tựa hồ có chút thở dài, lại nói: “Nguyên lai đã lâu như vậy a, vậy phụ mẫu người sau này có từng đến thăm người không?”

Nhắc đến phụ mẫu, Tiêu Ngữ lập tức tỉnh táo, lát sau buồn bã nói: “Chỉ ghé qua 2 lần, cung quy nghiêm ngặt, lại là thái giám sao có thể muốn là được gặp người nhà, huống hồ đường xá xa xôi, đi một lần cũng hết không ít lộ phí, từ năm năm trước được gặp họ đến bây giờ cũng chưa có gặp lại, ha ha, mấy ngày trước ở quê nhà có người mang thư đến nói em của ta sắp kết hôn”. Nói đến đây bỗng nhiên nhớ lại số tiền mình khổ cực kiếm được đã bị Lý Thượng đe dọa mà đưa cho hắn, trong lòng không ngừng tức giận, đành phải tự an ủi chính mình: nghe nói tiền hàng tháng của quý nhân chừng nhiều hơn sáu lạng đâu, mấy tháng tích góp là đủ rồi, đến lúc đó gửi về nhà cho đệ đệ.

Hắn đang tính toán, bỗng nhiên Hạ Vô Ưu lại hỏi hắn: “Tiêu Ngữ, nhà người ở đâu? Bao nhiêu năm như vậy, người có bao giờ nghĩ muốn về nhà không?”

Mọi người xem lại giúp mình lỗi type nói thật hôm nay mình rất mệt cả ngày ngủ có 2 tiếng cho nên ko còn sức để xem kỹ lại nữa

:-<

Thật sự xin lỗi mọi người nếu lỗi quá nhiều và cũng xin lỗi mọi người về sự chậm trễ

22. Chương 22

Về thăm... nhà?” Tiêu Ngữ nghi hoặc nhìn về phía Hạ Vô Ưu, hắn không phải không kích động, chỉ là ngày ấy tiền cung, tổng quản thái giám nhiều lần nhấn mạnh câu nói: “Vào trong cung, các người cũng đừng nghĩ đến chuyện có thể trở về, nên sớm yên phận đi”. Những lời này hắn hai mươi năm qua luôn ghi nhớ, cho dù lúc đầu còn có huyền tưởng đến chuyện về nhà nhưng sau nhiều năm như vậy, một chút huyền tưởng cũng đã sớm bị năm tháng tiêu diệt, vì vậy tối nay Hạ Vô Ưu nhắc đến chuyện này, hắn trong lúc nhất thời cũng không có quá nhiều phản ứng chỉ biết dùng ánh mắt khó hiểu nhìn đối phương.

“Đúng vậy, về thăm nhà”. Hạ Vô Ưu trở mình một cái, nhìn đôi mắt hắn cười như gió xuân: “Trăm một tháng nữa sẽ xuất cung, nếu như người... biểu hiện tốt, ân, trăm có thể sẽ suy nghĩ việc đưa người theo, nếu có qua nhà người, sẽ cho người về thăm nhà, lẽ nào người không muốn tận mắt thấy lễ thành hôn của đệ đệ mình? Không muốn được gặp lại người thân? Không muốn gặp lại con của người...” Còn chưa nói xong, Tiêu Ngữ đã “Soạt” một tiếng ngồi dậy, tay hắn đã nắm chặt y phục của Hạ Vô Ưu lúc nào không hay, lại không ngừng la lên: “Hoàng thượng, ta...ta muốn... ta muốn về, dù cho chỉ có thể nhìn qua một chút, hoàng thượng, người... người sẽ cho ta về sao? Thực sự sẽ cho ta về sao? Ta...ta sẽ chỉ nhìn một chút thôi, nhìn xong cho dù có phải chết ngay lập tức ta cũng cam tâm tình nguyện, ta...”

Hạ Vô Ưu che miệng hắn lại, rồi vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Cái gì nhìn qua một chút rồi ngay lập tức chết, nếu nói như vậy trăm còn đưa người về làm gì?” Tiêu Ngữ vội vã gật đầu: “Ân, sẽ không chết, hoàng... hoàng thượng, người thực sự sẽ...” Hắn do dự nhìn Hạ Vô Ưu, nếu như hắn lấy chuyện này ra để trêu đùa thì thực sự quá là độc ác.

“Ánh mắt của người nói cho trẫm biết, nếu như trẫm nói dối người, chỉ sau một khắc người sẽ bỏ nhào vào người trẫm cắn trẫm đến chết”. Hạ Vô Ưu cười cười nắm lấy hai tay của hắn: “Người thực sự làm trẫm thấy đau xót, ha ha, Tiêu Ngũ, đây là lần đầu tiên trẫm thấy người có biểu hiện như vậy, vì có chuyện cầu xin trẫm nên cũng là lần đầu tiên sử dụng kính ngữ, lúc trước người không phải đều xưng hô người a với trẫm sao? A, không nghĩ tới biểu hiện khi kích động của người lại khả ái như vậy, làm cho trẫm nhìn không ra”. Hắn nói xong lại nhéo nhéo chóp mũi Tiêu Ngũ một chút, vui vẻ nói: “Bộ dáng như vậy là sao? Đang hối hận chuyện đêm này bị trẫm triệu thị tẩm sao?”

Tiêu Ngũ lập tức lắc đầu, mặt khác vội vàng nói: “Không hối hận không hối hận, hoàng thượng... người...người thực sự sẽ mang... mang ta về quê sao?” Hắn kích động đến mức nước mắt đều theo đó mà rơi xuống.

Hạ Vô Ưu nhẹ nhàng lau đi dòng nước mắt trên mặt hắn, gật đầu nói: “Trẫm là thiên tử, kim khẩu ngọc nha, sao lại có thể lừa gạt Tiêu Ngũ đáng thương được chứ? Ha ha, người cũng quá ủy khuất rồi, ở dưới trẫm đau nhức rên rỉ mà cũng không chịu lên tiếng, trái lại chỉ biết thỏa mãn “huynh đệ” của trẫm, thỉnh thoảng lại thay đổi tư thế làm nó lại càng thêm hưng phấn, người phục tùng làm trẫm cùng “huynh đệ” của trẫm thỏa mãn, trẫm giúp người làm chút việc nhỏ nhỏ cũng là điều nên làm”.

Tiêu Ngũ hiển nhiên quên câu kia “đau nhức rên rỉ mà cũng không chịu lên tiếng, trái lại chỉ biết thỏa mãn “huynh đệ” của trẫm, thỉnh thoảng lại thay đổi tư thế làm nó lại càng thêm hưng phấn, người phục tùng làm trẫm cùng “huynh đệ” của trẫm thỏa mãn, trẫm giúp người làm chút việc nhỏ nhỏ cũng là điều nên làm”, hắn nào có vĩ đại như thế, hướng gì lời nói hạ lưu vô sỉ như vậy mà Hạ Vô Ưu thân là hoàng đế lại có thể nói ra mà mặt không hề biến sắc.

Thế nhưng đêm này Hạ Vô Ưu thực rất ôn nhu a. Tiêu Ngũ im lặng suy nghĩ: hắn đồng ý cho mình về nhà, chịu giúp mình lau đi nước mắt, còn có nụ hôn nhẹ kia nữa, vì cái gì hắn lại tự nhiên tốt bụng như vậy, nếu là người khác thì sẽ cảm động đúng không? Nếu như không phải đã hiểu rõ tính cách của đế vương, mình cũng sẽ chìm đắm thật sâu sao? Chìm đắm trong sự quan tâm của quân vương trong tình yêu này. Cho dù biết hắn thỉnh thoảng mới lộ ra chút dịu dàng, hắn cũng sẽ không tình nguyện những hành động như vậy suốt đời.

“Tiêu Ngũ, người còn chưa nói với trẫm nhà người ở chỗ nào vậy?” Hạ Vô Ưu ha ha cười, một đôi tay xấu xa không ngừng di chuyển trên thân thể trần trụi, Tiêu Ngũ đáng thương tất cả ý chí kiên cường đều bị hai chữ “về nhà” làm biến mất sạch sẽ, cũng không dám phản kháng, e sợ sẽ chọc giận Hạ Vô Ưu làm hắn đổi ý. Suy nghĩ một chút, cho dù thực sự không được về nhà, bản thân cũng không thể phản kháng được sự ân sủng của đối phương, chỉ bằng cứ nhẫn nhục chịu đựng, sớm một chút làm hắn thấy thỏa mãn là tốt nhất. Đương nhiên, sau khi về nhà làm cho hắn không còn muốn mình nữa còn tốt hơn.

Hạ Vô Ưu nếu như biết người bên cạnh mình lúc này vẫn đang nghĩ làm thế nào để hắn mất đi hứng thú e rằng sẽ thổ huyết mất. Sau lớp màn trướng, hắn nhẹ giọng hỏi tục lệ ở quê hương Tiêu Ngũ. Tiêu Ngũ quê ở Dương Châu, lập tức thao thao bất tuyệt kể về nơi đó. Kỳ thực hắn bị đưa vào cung khi tuổi còn rất nhỏ, tất cả về quê hương đều trở nên mơ mơ hồ hồ, những điều này chỉ là từ trong những lá thư hắn mới biết, lại thêm những kỷ niệm thuở nhỏ ulla về, kể lại cho Hạ Vô Ưu nghe. Hạ Vô Ưu trước đó cũng đã từng đến Dương Châu, hắn đương nhiên biết nơi nào phồn hoa, chỉ là không hiểu vì sao, khi nhìn thấy đôi mắt tỏa sáng lấp lánh của Tiêu Ngũ, bởi vì hưng phấn mà cả mặt đều ửng đỏ, còn có đôi môi mỏng duyên dáng kia chưa bao giờ lại kích động mà nói nhiều như vậy, hắn thậm chí nghĩ so với khi hôn còn thú vị hơn nhiều, hai người một người nói đến mê mẩn, một người nghe đến ngây người, trong chốc lát trong phòng chỉ còn lại thanh âm mềm mại uyển chuyển của Tiêu Ngũ.

23. Chương 23

Chủ tử được hoàng thượng cho tham gia vào đội ngũ nam tuần theo vua làm bạn trên đường đi. Tin tức này giống như pháo hoa đang nổ trong Sơn Thủy Cư, rồi mới rơi là tả đến các cung khác, chỉ trong chốc lát, Tiêu Ngũ trở thành cái đề mọi người xả giận, mọi loại ánh mắt phần nộ đổ kị, thêm muốn thất vọng đều tập trung trên người hắn. Một kẻ tầm thường, một thái giám thấp hèn, hắn có tư cách gì để được hưởng sự ân sủng của hoàng thượng như vậy, cho dù được phong làm quý nhân, nhưng trên thực tế, hắn cùng lắm cũng chỉ là một cung nô mà thôi a.

Tiêu Ngũ vạn sự đều không để ý, làm sao có thể quản được sự bất mãn của người khác, hắn vẫn còn đang suy nghĩ xem chuyện sắp được về Dương Châu liệu có phải là thực hay không, hắn không hề biết, tại Sơn Thủy Cư lúc này đã trở nên hết sức lộn xộn, vì vậy mà còn có tâm tình đi thăm bồn hoa của Cẩm tú các. “Ân, bồn hoa hồng này cũng cần phải sửa cành rồi, bằng không sẽ chết mất. Còn bồn kiếm lan này, không nên tưới nhiều nước như vậy. A, bồn đỗ quyên này nở thật là đẹp, nhưng thật đáng tiếc, không thể làm cho nó tiếp tục ra hoa kết quả”.

Hắn vừa xem vừa đưa ra nhận xét, thái giám phụ trách quét dọn Cẩm Tú các thì ở một bên nhanh chóng ghi chép lại, dùng ánh mắt ngưỡng mộ không gì sánh được nhìn vị quý nhân bình dị gần gũi, ngược hẳn nghĩ: Tiêu quý nhân thật tốt a, thân thiết như vậy, còn dạy ta làm thế nào để chăm sóc hoa, nếu như không được hắn chỉ bảo, ta chỉ là một tiểu nhân dốt đặc cán mai về dưỡng hoa làm sao biết được mấy thứ này, đến lúc để hoa chết, xui xẻo còn không về chỗ ta. Ân, vì cái gì hắn lại ân cần như vậy chứ? Cho dù trước đây hắn từng làm thái giám nhưng bây giờ hắn lại là quý nhân, vậy thì vì cái gì lại ân cần như vậy chứ? Hơn nửa ngày, Tiêu Ngũ mới nói xong, hắn thấy tiểu thái giám đã ghi đầy những dòng chú ý mới áy náy cười nói: “Xin lỗi, trước đây ta có làm qua việc chăm sóc hoa ở chỗ Tĩnh phi nương nương, cũng được 20 năm rồi, kết quả là chính mình cũng bị dưỡng thành một người có bệnh yêu hoa như mạng sống của mình”.

Đầu của tiểu thái giám như muốn rút khỏi cổ: “Nô tài thật có phúc, quý nhân chịu dạy nô tài, là tổ tiên nô tài ngày xưa đã tích đức, không biết đã tích đức bao đời nữa a”. Vừa dứt lời chỉ thấy Tiêu Ngũ suy sụp cúi đầu: “Không cần gọi quý nhân, cứ kêu ta là Tiêu Ngũ được rồi, bọn Ôn công công đều gọi ta như vậy, bị kêu quý nhân ta nghe không quen”.

Phía cửa truyền đến tiếng cười nhẹ: “Tiêu Ngũ a, nếu nói ngươi là chủ tử bình dị nhất trong hậu cung, ngươi xưng đệ nhị, chắc chắn sẽ không có ai dám xưng đệ nhất”. Ngoảnh lại, thấy Hạ Vô Ưu đáng vẻ nhàn nhã tiêu sái đi đến, tiểu thái giám lật đật quỳ xuống yết kiến.

Lời nói này đáng lẽ là một câu khen ngợi nhưng khi nghe vào tai Tiêu Ngũ, như thế nào cũng cảm thấy kỳ cục, hắn không phục ngẩng đầu lên: “Ai nói thế? Ta cũng rất hung dữ a, ngày hôm qua sau khi ngươi đi, Duyên Hi đã bị ta đuổi giết nửa ngày. Hừ, ai bảo hắn dám hại ta, nói ta để bộ dạng thế kia thì ngươi sẽ làm ngươi không thích”.

Hạ Vô Ưu nhún mày: “Nga? Thật nghĩ không ra Tiêu Ngũ của trẫm vậy mà cũng đuổi giết nô tài, không biết là dùng cái gì để đuổi giết a? Không biết Sơn Thủy cư lại có loại vũ khí có uy lực như vậy, nói ta nghe một chút.” Hắn hứng thú hỏi thêm một câu làm Tiêu Ngũ đỏ bừng mặt, lắp bắp nửa ngày, dưới sự dồn ép của Hạ Vô Ưu mới khó khăn phun ra bốn* chữ: “Lông gà... Chối lông gà...”.

Lần này không chỉ Hạ Vô Ưu ngay cả Y Đức cùng tiểu thái giám đang quỳ cũng nhin không được len lén cười thầm, Tiêu Ngữ càng lúc càng thấy bối rối, hần phát hiện ở trước mặt Hạ Vô Ưu, càng ngày càng che giấu không được tính cách thật của bản thân, rốt cuộc là vì sao? Hay là do đêm qua hần tình cờ biểu hiện sự ôn nhu? Minh... hần là sẽ không ngu muội như thế. Không được, hần phải bình tâm lại, nhất định không được động tâm.

Buổi trưa, sau khi Hạ Vô Ưu dùng xong cơm cùng Tiêu Ngữ, mới để hần quay về, nhìn bóng lưng nhảy nhót rời đi, hần bỗng nhiên nhàn nhạt hỏi Y Đức: “Người nói xem, trăm... có phải đã thay đổi rất nhiều không?”

Y Đức lại càng hoảng sợ, nhớ tới hần tại Sơn Thủy Cư nói chuyện, vội vàng cung kính nói: “Có chỗ a, hoàng thượng người đừng qua lo lắng”.

“Lo lắng cái gì chứ?” Hạ Vô Ưu nhẹ nhàng hạ mắt, lẩm bẩm: “Chỉ là đồ chơi mới thôi đúng không? Thế nhưng trăm vì sao cứ thích ở cùng một chỗ với hần, vì cái gì lúc nào cũng muốn ở cùng một chỗ với hần, chỉ vì cảm thấy như thế sẽ giúp mình cảm thấy thư giãn, như thế... thấy tràn ngập sức sống cùng hứng sao?”.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Tiêu Ngữ trở lại Sơn Thủy Cư, nói một câu “Ta đã trở về” còn chưa nói hết câu, mười mấy nô tài liền vừa khóc vừa cười chạy đến, suýt chút nữa dọa hần đến ngất ngốc, có phải hay không lúc ta không có ở đây, chủ tử của biệt cung đã tới đây, đem bọn họ hành hạ một trận. Chưa kịp mở miệng hỏi, Duyên Hỉ đã bắt đầu nắm góc áo hần khóc lóc: “Tiêu Ngữ, chúc mừng người, ô ô ô, chúc mừng người...”

Tiêu Ngữ vội vã đỡ hần ngồi xuống, lại nói: “Nếu như người đừng khóc chứ lệ hoa đái vũ như thế thì lời chúc mừng sẽ thoải mái hơn nhiều.” Hần mới vừa nói xong, Duyên Hỉ liền ngừng khóc, giả vờ bộ dáng buồn nôn nói: “Không cần khoa trương như thế, lệ hoa đái vũ, buồn nôn...”

Tiêu Ngữ khôi phục lại hình dạng thường ngày, lúc này mới hiếu kì hỏi: “Tất cả mọi người bị sao vậy? Ta vừa mới về đã nghe tiếng kêu than ngút trời, là biệt cung có người khó dễ các người sao?” Hần vừa nói xong, mọi người đều khôi phục lại hình dáng lúc trước, cuối cùng Duyên Hỉ là người điềm tĩnh nhất, cũng là nước mắt lưng tròng nói: “Không có, người... người không phải được hoàng thượng chọn vào đội ngũ Nam tuần sao? Chúng ta... chúng ta đều cảm thấy vui mừng cho người”.

Tiêu Ngữ nhìn rõ ràng cặp mắt kia viết bốn chữ “Ta có nguyện vọng”, nghi ngờ nói: “Không đúng, chỉ đơn giản như thế thôi sao? Đừng tìm ta thừa nước đục thả câu, có cái gì thì mau nói đi”.

*theo nguyên tác là 4 chữ nhưng khi dịch sang là 5 nhưng bọn mình quyết định để 4 theo như bản gốc. ^^

24. Chương 24

Editor: Sung Young

Beta: Tịt+ Aquafila 1 aka luxurious

Duyên Hỉ đưa tay quạt nước mắt, vẻ mặt bất mãn nói: “Tiêu Ngữ, rốt cuộc là người nói ai cùng ai thừa nước đục thả câu? Chẳng lẽ chúng ta đối xử với người tốt như thế nào, người còn không hiểu sao?” Đến khi thấy đối phương hiện vẻ mặt ngỡ ngàng “Ta hiểu được cái gì a”, hắn đột nhiên nhớ tới: đúng rồi, con người này ngoài hoa thì chẳng quan tâm đến những việc khác, lần trước còn hỏi ta chuyện thị tẩm, có thể hắn thật sự không biết. Thế là vội vàng hắng giọng, làm một điệu bộ vô cùng tươi cười nịnh nọt: “Có điều này, chủ tử a.....” Lời nói chưa xong, Tiêu Ngữ đã sợ tới mức ngồi nép vào một chỗ, lớn tiếng nói: “Hạ nhân khi có điều gì thỉnh cầu thì thi lễ, chớ có vòng vo.”

Duyên Hỉ thu hồi vẻ mặt tươi cười, hừ một tiếng nói: “Không vòng vo thì không vòng vo, dù sao cũng quay trở về việc đó, người không phải được tuyển nhập và đội ngũ nam tuần sao? Những chủ tử từng được tuyển đi đều được cho phép mang theo ba nô tài đắc lực của mình cùng đi, nói cách khác, Sơn Thủy cư của chúng ta cũng được phép mang theo ba người, Tiêu Ngữ, nói thật, tất cả chúng ta đều muốn đi, cho dù người có thể không được về thăm lại cố hương, thế nhưng có thể ra ngoài cung một chuyến, nhìn xem thế giới bên ngoài hiện giờ là như thế nào, cũng coi như một dịp hiếm có, đáng tiếc chỉ có thể đi ba người, người nên tuyển trước đi!”. Suy nghĩ thêm một chút, rốt cuộc hắn khụ khụ hai tiếng rồi nói tiếp: “Khụ khụ, việc đó.....Hay là người mang ta đi cùng đi? Việc này..... dù sao ta cũng là tổng quản thái giám của Sơn Thủy cư a. “

Tiêu Ngữ nghĩ thầm: quy định này do ai đề ra vậy, chỉ khiến cho ta đắc tội với mọi người thôi. Con mắt nhìn Duyên Hỉ, lạnh lùng nói: “Nga, ta mang người đi cùng làm gì a? Dù ta cho người đi cùng, nhưng người sẽ lại cùng Hoàng Thượng thông đồng, gạt ta ăn mặc theo kiểu hắn thích có phải không?” Hắn vẫn còn hận Duyên Hỉ buổi tối hôm trước lừa hắn, bởi vậy mới trêu đùa, cũng không có ý gì cả, nhưng Duyên Hỉ lại quá sợ hãi, phịch một tiếng quỳ xuống kêu rên nói: “Không thể a Tiêu Ngữ, người không thể nhẫn tâm như thế a, ta..... chẳng qua lúc đó.....chẳng qua lúc đó cũng chỉ là việc bắt đắc dĩ” Hắn càng kêu gào âm thanh phát ra càng chói tai, Tiêu Ngữ vội bịt kín lỗ tai nói: “Dừng lại, dừng lại, ta nói giỡn với người mà, người lại nghĩ là thật sao.”

Duyên Hỉ lúc này mới đứng lên, vỗ vỗ vào ngực nói: “Tiêu Ngữ người xem, hù chết người còn không đền mạng là sao? Linh hồn nhỏ bé của ta đều bị dọa bay cả rồi.” Lời này tuy là vui đùa, nhưng cũng nhìn ra được khát vọng trong lòng. Tiêu Ngữ nhìn ánh mắt ngập tràn hi vọng, trong lòng vừa chua xót vừa khó xử: tất cả mọi người đều muốn đi, rốt cuộc là cho ai đi thì tốt? Chợt liếc mắt một cái thấy ở người bên cạnh là Duyên Hỉ đang cười trộm, trong lòng có chủ ý, ân một tiếng nói: “Duyên Hỉ, người đi là ta đã định rồi, còn lại hai người nữa thì người quyết định đi.”

Duyên Hỉ choáng váng, nói vậy là mình sẽ phải đắc tội với mọi người rồi, Tiêu Ngữ dù sao cũng là chủ tử, hắn tuyển ai đi, mọi người cũng không dám phản nản hay oán giận, nhưng chính mình lại không giống với hắn, tuyển ai không tuyển ai a, lời này Tiêu Ngữ cố ý nói ra, mặc dù thông minh, nhưng thật khó khi phải chọn lựa, ghét nhất đám người của chính mình xem hắn như chủ tử, lập tức cười khổ nói: ” Nếu là ở nơi khác trong cung thì tốt rồi, có lẽ ta sẽ là tham quan, việc này thật béo bở, không chừng mọi người sẽ tặng ta vô số tiền của.”

Tiêu Ngữ trừng mắt liếc hắt một cái, thấp giọng nói: “Người dám, ta ghét nhất chính là những kẻ mượn gió bẻ măng “. Trong lòng nhớ tới trước đây, thầm nghĩ chính mình cực nhọc vất vả mới có được hai mươi lăm lượng bạc, nhưng tất cả đều rơi vào tay vương bát đần kia, kết quả cuối cùng chính mình cũng bị nắm lấy, không chạy thoát được vận mệnh, cuộc mua bán này thật sự là lời lớn, nếu tên hèn đần kia tuân thủ lời hứa không đi mật báo, nhất định mình phải tố giác hành vi hèn hạ của hắn.

Cứ như vậy, mọi người đều chuyển sang “trận địa” khác, đến bên Duyên Hỉ không hề mong được chọn đi. Tiêu Ngữ nhìn Duyên Hỉ bị mọi người bao quanh, bộ dáng thì đang kêu khổ thấu trời, nhin không được cười, còn mình thì được hưởng thanh nhàn, chậm rãi đi tới cửa sổ chăm chú thưởng thức mấy bồn hoa cỏ phía trước, thỉnh thoảng cầm lấy cây kéo đem cắt bỏ cành hoa dư thừa, lại tiện tay tưới nước hay xới đất cho tới xốp, đang đắc ý vui vẻ, bất chợt ngoài cửa sổ vang lên một thanh âm có chút quen thuộc: “Người hiện giờ là thân phận quý nhân, sao còn phải loay hoay làm mấy việc này, trong phòng chẳng lẽ không có nô tài hay sao?” Hắn kinh hãi ngẩng đầu, một dung nhan khuynh quốc quen thuộc, đó là Tình phi nương nương, theo sau nàng cũng là một tuyệt sắc giai nhân, Mai phi.

Tiêu Ngữ trong lòng rung mình, vội vàng định quỳ xuống thi lễ, nhưng lại bị một cánh tay thon dài đỡ lấy, Tình phi mặt mày hớn hở cười nói: “Ta nghe nói Hoàng Thượng thấy người cũng không bắt người phải thi lễ, huống chi ta chỉ là một phi tử, mau đứng lên đi, đừng như vậy.” Nói xong nắm lấy tay Mai phi, bước vô phòng, Duyên Hỉ và đám người kia vội vã thu lại vẻ mặt tươi cười, cẩn thận bưng trà đoan thủy hầu hạ, Tiêu Ngữ ngồi tại hạ thủ, âm thầm suy nghĩ chủ tử địa vị tôn quý đi vào nơi này ắt hẳn phải có mục đích gì, ngoài miệng rất muốn từ chối nhưng vẫn phải bồi cười, nói: “Nương nương có gì phân phó, kêu nô tài một tiếng là được rồi, hà tất phải nhọc thân đến nơi đây?”

Tình phi hé miệng cười nói: “Ồi, còn tự xưng nô tài, ta thật không hiểu nổi, hiện giờ người đã là người của Hoàng Thượng, chúng ta đều giống nhau thôi.” Ngay cả nói Tiêu Ngữ cũng không dám, Tình phi lại chuyển hướng sang Mai phi cười nói: “Muội muội xem, bộ dạng làm sao vậy? Nơi trồng hoa của ta hiện giờ bị một tá người quây cho nháo nhào lên, thật đúng là làm cho người ta trong lòng cảm thấy rối tuếch cho dù có yêu thích đến đâu.”

Tiêu Ngữ suất nữa thì nôn ra, Tình phi so với chính mình tuổi còn nhỏ hơn, khi mình trồng các loại hoa nở tràn đầy xuân sắc tại Xuân các, nàng mới được phong làm Thục phi được ban thưởng cư ngụ tại Xuân các, hiện giờ lại dùng cái kiểu đại tỷ nói chuyện như bà cụ non. Cũng may Mai phi thoát nhìn đã là người thanh tao lịch sự, nghe vậy chỉ cười, nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ thật biết cách chọn người, ta đang xem cách ăn mặc của hắn, rất tự nhiên, không phải làm cho người ta nhìn vào có cảm giác dễ dàng thoải mái lắm sao?” Nàng vừa dứt lời, bên cửa liền vang lên một thanh âm thông thả: “Cách ăn mặc rất tự nhiên, những lời này của Mai phi thật là hợp ý trẫm.”

25. Chương 25

Edit: Sung Young

Beta: Tịt + aquafila 1

Lại là Hạ Vô Ưu, Tiêu Ngữ có chút choáng váng, vừa mới xa nhau còn chưa đến một canh giờ, huống chi

còn nói là ăn trưa xong phải cùng triều thần thương nghị về việc tiến cống của các nước chư hầu, sao nháy mắt đã xuất hiện ở đây, thật đúng là xuất quỷ nhập thần.

Ánh mắt Tình phi dường như không đổi nhưng vẫn hiện lên một tia kinh ngạc có chút vẻ tàn nhẫn, Mai phi lại thản nhiên hơn, hai người đều quỳ xuống cung nghinh thánh giá, Tiêu Ngữ cùng đám nô tài trong phòng cũng quỳ xuống. Hạ Vô Ưu đường hoàng tiến vào, kêu bọn họ bình thân, lúc này mới hướng Tình phi, Mai phi cười nói: “Hai người các ngươi cùng hẹn nhau tới đây sao?”

Tình phi che miệng cười: “Hồi bẩm bệ hạ, nô tì hôm nay rảnh rồi, nghe nói lần này Nam tuần Hoàng Thượng muốn dẫn ba người chúng ta đi theo, cho nên cùng Mai phi muội muội đến đây xem Tiêu quý nhân đã chuẩn bị ổn thỏa chưa, nếu hần chưa xong, vạn nhất có quên cái gì nhắc nhở một tiếng cũng tốt.” Nàng nói xong, Tiêu Ngữ mới biết được Hoàng Thượng lần này còn mang theo ba người, mà kỳ quái nhất là, hần không có mang theo Tuyết phi.

“Uhm, Tình phi suy nghĩ thật chu đáo, trăm cũng là nhàn rồi đi dạo, đi một lúc không ngờ đã đến nơi này.” Hạ Vô Ưu nói dối mà mặt không đổi sắc, Tình phi biết rõ, nhưng cũng không nói ra, mà vẫn cười duyên nói: “Thật không biết nơi này của Tiêu quý nhân có cái gì? Làm cho Hoàng Thượng tùy tiện đi dạo đều có thể ghé đến, nô tì cũng muốn xin một ít, vậy sau này cũng có thể khiến Hoàng Thượng dừng bước tại Thường Xuân các, khiến cho nô tì cũng được hưởng một chút thánh ân.”

Tiêu Ngữ vội vàng nói: “Nương nương không cần nóng vội, Hoàng Thượng sáng nay đã cùng ta nói rồi, chỉ cần người....” Lời còn chưa dứt, Hạ Vô Ưu bỗng nhiên khụ một tiếng, từ từ nói: “Àn, nói đến lần Nam tuần này, Dương Châu tựa hồ là địa phương tốt a.” Hần nói xong, “gian kế” của Tiêu Ngữ không thể thực hiện được rồi đến một câu cũng không dám nói ra, chính là vô cùng ai oán nhìn về phía vị đế vương cao cao tại thượng kia, trong lòng oán hận nói: thật là, đi tới Thường Xuân các sẽ chết sao, để cho ta nói xong rồi người cũng thuận theo không phải rất tốt sao? Cũng đến lượt ta nên có một đêm nghỉ ngơi chứ a.

Tình phi đầu tiên thấy trong lòng vui vẻ, đến khi Hạ Vô Ưu chặn những lời kia lại, trong lòng nàng cảm thấy thất vọng, lại không cam lòng, chỉ là thấy ánh mắt Hạ Vô Ưu hơi hướng về phía nàng, trong ánh mắt hiện lên vẻ cảnh cáo, nàng đành phải biết điều dừng lại đề tài này, giả vờ lơ đãng hỏi: “Đúng rồi Hoàng Thượng, Tuyết phi muội muội trước đó vài ngày bị làm cho kinh sợ, sao ngài không nhân cơ hội này để nàng cùng đi cho khuây khỏa, năm trước ngài cũng dẫn theo nàng, nàng cũng đùa giỡn vui vẻ lắm mà.”

Hạ Vô Ưu lạnh lùng nói: “Nguyên nhân chính là vì nàng bị làm cho kinh sợ, trăm mới lưu nàng ở trong cung yên ổn tĩnh dưỡng. Đúng rồi, Tình phi, Tiêu Ngữ thật sự là người rất bình thường, trong cung có chút nghi thức, quy củ thật sự không phù hợp với hần, người ở hậu cung truyền ý chỉ của trăm, để hần được hành sự theo ý thích của mình, không kể nào được được phép lấy mấy thứ này ra để bàn tán, còn nữa, không cần gọi hần là Tiêu quý nhân, có thể xưng với hần là Tiêu Ngữ. Người....nghe có hiểu chưa?” Ngữ khí của câu cuối có chút nhấn mạnh uy hiếp.

Tình phi trong lòng run lên, muốn phản bác, cuối cùng lại vì khiếp sợ uy nghiêm của Hạ Vô Ưu, chỉ biết thừa dịp đáp ứng. Hạ Vô Ưu lại nói: “Tốt lắm, bây giờ đã không còn sớm nữa, người để cho bọn họ tự sửa soạn đi, có điều gì không ổn, để Mai phi ở lại xem xét là được rồi, người thân là Thục phi, việc nhỏ đó còn không phiền đến người.” Nói xong đứng dậy nói: “Trăm cũng phải đi, chúng ta cùng nhau đi thôi.”

Đợi Tình phi cùng Hạ Vô Ưu đi rồi, Mai phi khẽ nhếch miệng cười, nhìn Tiêu Ngữ một hồi, liền mỉm cười

nói: “Trong lòng ta mặc dù không có suy nghĩ gì, nhưng quả thật là kỳ quái, ở người có điều gì kì lạ cuốn hút, làm cho ngay cả Hoàng Thượng cũng phải khần trương như thế.” Lưu lại một câu nói đầy ẩn ý, nàng cũng niệu niệu rồi đi

Tiêu Ngữ không hiểu ra sao, nhìn ba đại nhân vật vội vàng đến lại vội vàng đi, trong lòng hắn nói thầm: hôm nay đã xảy ra chuyện gì, mà kỳ quái nhất chính là Hạ Vô Ưu, không phải rõ ràng đã nói với ta là có việc bận hay sao? Duyên Hỉ nhìn ra vẻ mặt khó hiểu của hắn, thở dài nói: “Tiêu Ngữ, ta vẫn phải nói với người một câu mà người không thích nghe, Hoàng Thượng đối với người, tựa hồ thật sự là yêu thích đặc biệt, cũng không biết tương lai sau này, việc kia là chuyện tốt hay là chuyện xấu.”

Tiêu Ngữ nói: “Người lại ở trước mặt ta đoán già đoán non, người làm sao nhìn ra hắn đối với ta có gì đặc biệt?”

Duyên Hỉ nói: “Năm trước Hoàng Thượng coi trọng một cung nữ trong cung của Tình phi nương nương, sau khi sủng ái liền đem nàng phong làm Hà tần, chuyện này người có biết không?” Thấy Tiêu Ngữ gật đầu, hắn lại nói: “Người có biết kết cục của nàng sau này ra sao không?”

Tiêu Ngữ nói: “Nghe nói là nàng ta không tuân thủ quy củ, mạo phạm Tình phi nương nương, liền lúc đó đã được ban thưởng cái chết.” Hắn bỗng nhiên hiểu ra, bởi vì có chút không thể tin được mà lắp bắp: “Người.....Ý người là.....Người là nói.....Tình phi nương nương..... Nàng.....”

Duyên Hỉ gật đầu: “Đúng, Tình phi nương nương lần này đến thực sự là không có ý tốt, người nghĩ là nàng đến vì quan tâm đến người – tên nô tài ngày xưa giờ “một bước lên trời” – đã thu dọn hành lý xong chưa hay sao? Hoàng Thượng sở dĩ vội vàng tới đây, chính là vì cứu người, sau khi Hoàng Thượng nói những lời đó, cũng như tặng cho người một tấm kim bài miễn tử trong hậu cung, cho nên ta mới nói Hoàng Thượng đối với người thật sự là đặc biệt yêu thích, nếu không mất một hai cái phi tần đối với Hoàng Thượng mà nói thì có là cái gì? Ngay thời điểm Hà tần chết, Hoàng Thượng cũng không thật sự muốn truy cứu, bằng không mà thực sự truy cứu, Tình phi nương nương cho dù quyền cao chức trọng, cũng không thoát khỏi liên can.”

Tiêu Ngữ hừ một tiếng: “Người nói với ta như thế, có phải còn muốn ta đa tạ ân đức của hắn? Hừ, vô tình nhất là tâm tình đế vương, hắn bắt quả nhất thời coi ta là thứ đồ chơi mới mẻ, chờ đến khi chán, ta dù chết kiểu gì hắn cũng sẽ không để ý tới. Biết đâu đến một ngày, chính là hắn tự mình ban cho ta một ly rượu độc, chẳng lẽ muốn ta đối với một nam nhân như vậy có tình cảm yêu mến? Hừ, ta làm không được.”

26. Chương 26

Edit: Sung Young

Beta: Tịt+aquafila 1

Duyên Hỉ hừ một tiếng: “Người bỏ ngay cái suy nghĩ như con nít đi được không, nói không chừng tương lai

người sẽ trở thành hoàng hậu, không nên suốt ngày làm loạn.”

Tiêu Ngữ không thèm để ý đến, nhớ lại lúc trước, hỏi: “Người nói sai rồi Duyên Hỉ, Hạ Vô Ưu sao lại biết chuyện Tình phi nương nương đến đây nhanh như vậy, bọn họ cơ hồ người trước người sau chạy tới nơi này.”

Duyên Hỉ lắc đầu, cười nhạt: “Người a, lúc nào thông minh thì quả thật rất là thông minh, thế nhưng vẫn có lúc, người hành sự không suy nghĩ khiến người khác không biết phải làm sao. Người hỏi như vậy, ta chỉ có thể nói đó là sự tinh tường của Hoàng Thượng, chúng ta hoàn toàn không biết, mọi nơi trong cung đều là tai mắt của Hoàng Thượng, mọi động tĩnh xảy ra trong cung, toàn bộ không thể gạt được người, nhưng chỉ có một số ít việc là khiến người phải bận tâm, sở dĩ Hoàng Thượng cũng đối với mọi người giống nhau, bất quá chỉ là tra hỏi mà thôi.”

Tiêu Ngữ bất giác rung mình một cái, lẩm bẩm: “Thực sự là một con người đáng sợ.” Hắn bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, vội vàng gọi tất cả nô tài tập hợp lại, đợi cho mọi người đến đông đủ, hắn liền nghiêm túc tra hỏi: “Nói, các người ở đây ai là gián điệp của Hạ Vô Ưu, hừ, nói cho các người, ta biết hết rồi, hiện tại ta cho các người một cơ hội để khai thực, nhân cơ hội này mà nói ra đi...” Không đợi hắn nói xong, một người trong phòng “xuyt” một tiếng, tất cả mọi người đều tản đi, ai làm việc nấy.

Tiêu Ngữ chép miệng nhìn, căn bản tất cả mọi người không ai để hắn trong mắt, lẩm bẩm: “Hoàng thượng nói rất đúng, ta thật sự là đã quá giản dị dễ gần, haiz...”

××××××××××

Trong nháy mắt ngày Nam tuần đã tới, mọi việc trong cung mười ngày liên tục thực sự rối ren, nhưng cuối cùng mọi việc cũng được giải quyết thỏa đáng. Hạ Vô Ưu cùng Tình phi, Mai phi lẳng lặng ngồi ở long xa phượng đi theo, Y Đức đi vào Sơn Thủy cư đón Tiêu Ngữ.

Tiêu Ngữ lần này dẫn theo Duyên Hỉ, Lạc Cẩm cùng người cung nữ Lâm Nhi, vừa ra đến trước cửa, cầm tay các thái giám, cung nữ trong nhà, hứa nhất định sẽ mang về cho họ nhiều lễ vật đặc sản, chủ tớ mọi người cứ mãi lưu luyến.

Con mắt của Y Đức đảo liên hồi, hướng Duyên Hỉ nói: “Xem ra nô tài của Sơn Thủy cư đã muốn vượt qua cả chủ tử, người có thời gian cũng nên quan tâm quản giáo lại.”

Duyên Hỉ ủy khuất nói: “Bảo ta quản, ta làm sao có thể quản giáo được a? Có lần một cung nữ sơ ý làm hỏng chậu hoa, ta bắt quá chỉ nói vài câu, Tiêu Ngữ liền gán cho ta tội danh ‘ỷ thế hiếp người’, công công chẳng lẽ còn không rõ? Sơn Thủy cư của chúng ta, chủ tử quả thực là rất yêu thương nô tài, có khi còn hơn cả yêu thương bản thân mình.”

Tiêu Ngữ hừ một tiếng: “Y công công, người đừng nghe hắn nói lung tung, ta đối với người này quản giáo thực sự là rất nghiêm ngặt.” Vừa nói xong đã bị Duyên Hỉ nói ngược trở lại: “Thì ra người quản giáo ta rất là nghiêm ngặt a, nhưng với người khác, ta xem người thế là rất khoan dung.”

Đang nói thì thấy đội ngũ Nam tuần ngay phía trước, Tiêu Ngữ thoáng cái trở nên ngây ngốc, mở to mắt nói: “Ta...trời ơi, thật là đồ sộ nga.” Y Đức vội la lên: “Đừng có ở đó mà cảm thán nữa, nhiều người như thế đều là đang chờ đợi người đó.” Nói xong liền dẫn hần đi tới trước mặt Hạ Vô Ưu.

Chiều theo quy củ thì Tiêu Ngữ không được phép ngồi cùng một chỗ với Hạ Vô Ưu, bởi vậy sau khi thỉnh an, Y Đức dẫn hần đến trước kiệu, nhưng hần đột nhiên nhớ ra một chuyện, vội vã cười nói: “Chờ một chút, ta có một câu muốn nói với Hoàng Thượng.” Nói xong lại tới trước mặt Hạ Vô Ưu, mặt mày hớn hở hướng hần nói: “Hoàng thượng, đợi khi nào đến Dương Châu, người cho ta mượn chút tiền có được hay không?”

Hạ Vô Ưu nhìn hần đứng ở dưới, mắt hướng về phía hần, ngực bỗng nhiên ngứa ngáy, vươn tay ra định kéo hần cùng lên xe, Tiêu Ngữ sợ hãi vội vã lui một bước, lắc đầu xua tay nói: “Không... Không cần, ta có kiệu của mình, Hoàng Thượng chỉ cần nhớ rõ sau khi tới Dương Châu cho ta mượn chút bạc là được.” Nói xong không đợi Hạ Vô Ưu đáp lại, nhanh như chớp rời đi. Còn lại Hạ Vô Ưu ở trên xe nghiêng răng nghiêng lợi oán hận lắm lắm: “Cái tên hỗn trướng tiểu đông tây này, chuẩn đi thật là nhanh mà, đây là thái độ cầu xin người khác hay sao?”

Khi mọi người đã đông đủ, đội ngũ liền chậm rãi xuất phát, giấy lát đã ra khỏi hoàng thành, Tiêu Ngữ hai mươi năm qua lần đầu tiên ra khỏi cung, trong lòng cảm khái không ngớt, chỉ cảm thấy mọi thứ lọt vào trong tầm mắt đều mới mẻ không gì sánh được, một cặp mắt căn bản là không đủ, cái cổ hết quay qua trái lại ngó sang phải, một bên hưng phấn nói nhỏ với Duyên Hỉ, Lạc Cầm.

Hạ Vô Ưu ngồi ở kiệu rồng của mình, tay chống cằm, chán nản nhìn cảnh sắc bên ngoài dân chúng phố xá cùng với bầu trời thu, bởi vì lần này đi tuần, đường phố đã dọn dẹp sạch sẽ, chỉ có một vài người đi trên đường, khung cảnh có chút quạnh quẽ, đối với cả một đại quân quả là đối lập. Hần thở dài, quay đầu lại nhìn những thị vệ, cung nữ, bọn thái giám, thấy trên mặt bọn họ tất cả đều là biểu tình vô cùng hưng phấn, khó nén vui mừng mà khe khẽ nói nhỏ. Trong ngực hần không khỏi sinh ra một tia phiền muộn, thầm nghĩ: ai ai cũng nói Hoàng đế là người cao nhất thế gian, nào có ai biết Hoàng đế cũng là người cô đơn nhất? Lễ nào trăm mỗi ngày ở vị trí cao cao tại thượng, đã cao tới mức không có ai có khả năng ở bên, kẻ vai sát cánh hay sao?

Trong đầu bỗng nhiên dần hiện ra một đôi con người trong suốt, trong con người ấy là ánh mắt rõ ràng có một chút sợ hãi thận trọng, nhưng hết lần này tới lần khác muốn vượt ra khỏi vẻ sợ hãi rụt rè, mục đích cuối cùng chỉ là mong mình mau chóng chán ghét hần.

Nghĩ tới Tiêu Ngữ, khóe miệng Hạ Vô Ưu không khỏi hiện ra một nét tươi cười, hần bỗng nhiên nhận ra, có phải chính vì biểu hiện không coi hần là hoàng đế của Tiêu Ngữ đã khiến hần yêu thích hay không? Lại nghĩ tới hần ngày đó nói với Duyên Hỉ: “Ta chỉ là bởi vì câu nói kia của Hoàng Thượng, hần nói với ta là hần rất không thích người khác so với hần còn vui sướng hơn. Duyên Hỉ, câu nói ấy không chỉ nói rõ sự bá đạo của hần mà còn cho thấy hần kỳ thực cũng chỉ là một người bình thường, cũng có hỉ nộ ái ố, bi hoan, nỗi buồn ly biệt... các loại tâm tình a, đừng thấy hần thường ngày cao cao tại thượng, thật ra hần cũng rất là cô đơn a.” Ân, kỳ thực hần đối với mình cũng rất là quan tâm. Hần gọi Y Đức qua, phân phó nói: “Người đi ra phía sau nhìn xem, Tiêu Ngữ đang ở chỗ nào làm gì?”

27. Chương 27

Edit: Sung Young

Beta: Tịt

Nói thật có một số chỗ mình và Sung Young cũng không hiểu lắm nên chém bừa đây:”>

Một lát sau Y Đức trở về, mặt mày nhăn nhó còn biểu tình thì vô cùng kỳ quái, không đợi Hạ Vô Ưu hỏi, hắn đã không nhịn được mà bật cười, một bên thở hổn hển nói: “Hoàng thượng mau đi xem một chút đi, phượng hoàng thay lông cũng không thay nhanh bằng hắn, cũng không biết hắn nghĩ cái gì nữa, bây giờ còn chưa có ra khỏi thành, thấy một nhà dân rất nhanh liền hưng phấn, trong cung cũng không phải không có. Đến khi ra khỏi thành, không chừng còn làm đi làm lại nhiều lần a.”

Hạ Vô Ưu ngoái đầu trông về phía sau, quả nhiên chỉ thấy phía sau rất xa là tấm áo choàng bay bay, một người con trai khi thì đứng lên khi thì ngồi xuống, thật thương cho cái cổ cứ vươn hết trái sang phải rồi lại từ trước ra sau. Cười cười lắc đầu, hắn lẩm bẩm: “Thật là tốt nha, vừa ra cung liền tự do thoải mái, Tiêu Ngữ, nguyên lai tính cách của người thật tình cũng vẫn là như một đứa trẻ con.”

Y Đức bên cạnh nói nhỏ: “Không có được như vậy đâu, may mà hoàng thượng sớm biết trước, đi trước Tình phi nương nương một bước, đánh giá hắn không có phẩm chất, chỉ sợ đến lúc bị ban thưởng cái chết mà còn không biết nguyên do.” Câu nói vừa xong, chợt nghe Hạ Vô Ưu nói: “Uhm, nói với hắn là trẫm ra lệnh hắn lên xe cùng ngồi với trẫm, nói trẫm lo lắng hắn quá hoan hỉ, chẳng may không cẩn thận té ngã xuống phía dưới.”

Y Đức cười cười lập tức đi truyền chỉ, thầm nghĩ hoàng thượng cũng sẽ kêu hắn làm vậy, rõ ràng chờ mong Tiêu Ngữ đến để giúp mình giải sầu giảm bớt sự cô đơn. Đợi đi tới trước mặt hắn, nói ra ý chỉ của Hoàng Thượng, quả nhiên chỉ thấy Tiêu Ngữ đang vui sướng hoa chân múa tay lập tức mặt trắng bệch, cứ luôn miệng hứa chính mình sẽ cẩn thận, nhất định sẽ không có té ngã, nhưng cũng chỉ là vô ích, rốt cuộc bị Y Đức lôi kéo tới xa giá của Hạ Vô Ưu.

Vừa đến trước mặt Hạ Vô Ưu, Tiêu Ngữ cả người đều thay đổi, ngồi ngay ngắn, mắt mũi miệng đều lộ vẻ thận trọng, thật là đúng quy củ nề nếp. Hạ Vô Ưu nhìn thấy vừa bực mình vừa buồn cười, nhìn không được nói: “Xảy ra chuyện gì? Không phải người mới vừa rồi thật cao hứng hay sao? Cách xa như thế cũng có thể nghe thấy tiếng ồn ào la hét, sao lúc này lại yên lặng như vậy?”

Tiêu Ngữ cúi đầu nói: “Hồi hoàng thượng, ta hí hửng một lúc, lại khiến hoàng thượng lo lắng, hôm nay tự nhiên xin tuân theo lời hoàng thượng giáo huấn, không dám tái phạm.” Nói xong như cũ cúi đầu không nói.

Hạ Vô Ưu nở nụ cười một tiếng: “Phải không?” Nói xong bỗng nhiên nhìn bầu trời, kinh ngạc kêu lên: “Ai nha, hai con chim nhận đó đang ngậm cái gì thế kia? Là ếch sao? Chắc chắc, chuyên chú bay về phương Nam...” Không chờ ai gọi, Tiêu Ngữ thoáng cái đứng lên, kích động hô lớn: “Ồ nơi nào ở nơi nào? A, thật là có chim nhận đang ngậm con ếch bay về phương nam?” Nói xong ra sức hướng đầu ra phía bầu trời, cuối cùng cả thân thể đều xoay ra hướng theo phía cánh chim bay.

Hạ Vô Ưu cũng nhin không được cười thành tiếng, Tiêu Ngữ đến lúc này mới biết đang bị hấn trêu chọc mình, trong ngực nổi lên cơn tức giận. Lại nghe đối phương khó khăn thu lại tiếng cười, lời nói đứt quãng: “Ha ha ha, Tiêu Ngữ... A, người... Cũng là... Một người thông minh... Ha ha ha, sao vậy vừa đến trước mặt của trẫm... Ha ha ha, lại trở nên ngốc nghếch đáng yêu như thế này... Ha ha ha...”

Tiêu Ngữ hừ một tiếng, bình tĩnh nói: “Hoàng thượng nói sai rồi, điều không phải ta ngốc nghếch, mà là hoàng thượng thực sự thông minh, trí kế bách xuất, quỷ kế đa đoan, ta là khó lòng phòng bị a.” Lời này trước sau đều khiến Hạ Vô Ưu cảm thấy tâm tình rất là dễ chịu, tới rồi lại lui, nhưng nghe sao vẫn cảm thấy không được tự nhiên.

Như vậy dọc theo đường đi vô cùng náo nhiệt, quan viên địa phương ton hót xu nịnh không cần phải nói, đi đường bộ khoảng hai mươi mấy ngày thì chuyển qua đi đường thủy, ngồi thuyền được hơn mười ngày, cảnh vật ngoại thành Dương Châu xa xa đã lọt vào tầm mắt.

Bởi vì trời cao khí sáng, gió thu nhẹ nhàng không mang theo chút lạnh lẽo nào, thổi tới bên người, vì vậy Hạ Vô Ưu cùng Tình phi sóng vai cùng nhau đứng ở đầu thuyền chờ đợi, Hạ Vô Ưu nhân tiện nói: “Năm kia Nam tuần trẫm đã tới Dương Châu, quả nhiên nơi này đệ nhất phồn hoa, cũng không biết hôm nay sao lại mang bộ dạng này.” Nói xong mắt liền chuyển sang Tiêu Ngữ ở phía sau, không ngờ hấn đã ngồi lặng yên từ lúc nào, một đôi mắt chỉ mong mau tới bờ bên kia của thành Dương Châu, chỉ chốc lát sau đã thấy ánh mắt có chút ươn ướt, Hạ Vô Ưu mỉm cười đi đến, kéo tay hấn cười nói: “Có chuyện gì vậy? Vui đến phát khóc sao?”

Tiêu Ngữ quay đầu lại trông thấy là hấn, tim bỗng đập mạnh, lỗi nhịp một lúc, nước mắt liền không thể khống chế rơi xuống, hấn dùng sức nhẹ nhàng ôm lấy đầu Tiêu Ngữ tựa vào ngực mình: “Không đúng, ta không phải vui vẻ đến thế, không biết vì cái gì, ta...ta rất sợ, trong thành hiện giờ đang ra sao, gia gia nãi nãi giờ như thế nào... có còn trên nhân gian này nữa không ta cũng không biết, ta xa nhà một khoảng thời gian lâu như thế, sức khỏe bọn họ cũng rất yếu, nhà ta lại rất nghèo, bọn họ...bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ đến đứa cháu thương yêu một ngày kia còn có thể trở về, cũng không biết...cũng không biết bọn họ có thể hay không...có thể hay không gặp lại ta một lần nữa.”

Hạ Vô Ưu nhìn hấn nghẹn ngào nước mắt, trong lòng tràn ngập thương yêu, ôm vai hấn để hấn tựa sát vào trước ngực, nhẹ giọng an ủi: “Sẽ đợi được, nhất định sẽ đợi được. Không ngờ Tiêu Ngữ của trẫm lại là người nặng tình như vậy, yên tâm đi, tất cả đều tốt a.”

Tiêu Ngữ từ trước đến nay vốn không thích việc gần gũi với Hạ Vô Ưu, nhưng lúc này dựa vào lòng hấn, cảm nhận tiếng tim hấn đang đập, không hiểu vì sao, lại có một cảm giác vô cùng an tâm, hấn thở dài nói: “Tuy rằng mỗi lần cha mẹ trong thư đều nói hai vị lão nhân gia rất khỏe, thế nhưng...thế nhưng ta biết chắc rằng họ nói thế chỉ để ta được an lòng.”

Hạ Vô Ưu không nói, một lát mới nói: “Làm người thì nên biết thỏa mãn với những gì mình có. Tiêu Ngữ, ít ra người còn có phụ mẫu chăm sóc yêu thương người, cho dù họ có nói dối người, cũng chỉ là vì đối với người thực sự quan tâm lo lắng, không giống trẫm, phụ hoàng mẫu hậu đều mất, chỉ để lại vạn lý giang sơn, chỉ để lại nửa đêm cô đơn từ trong giấc mộng tỉnh lại, chỉ để lại...” Hấn bỗng nhiên giật mình giác ngộ, liền không chịu nói thêm gì nữa. Tiêu Ngữ ngẩng đầu nhìn hấn, lập tức hiểu ra nguyên do, trong lòng thở dài một hơi, thầm nghĩ làm hoàng đế thật không dễ dàng, để lộ ra tâm chân tình cũng có thể dễ dàng đánh mất uy nghiêm, trong đầu nghĩ như vậy, một tay liền như có ý thức muốn nắm lấy tay Hạ Vô Ưu, chờ cho hấn phục hồi lại tinh thần, hai bàn tay nắm chặt lấy nhau tìm kiếm sự ấm áp.

28. Chương 28

Hắn trong lòng cả kinh, định buông tay ra, bỗng nhiên Hạ Vô Ưu ghé sát hắn bên tai nói: “Đừng nhúc nhích, lúc này trẫm đã bỏ qua, phá hủy không khí lãng mạn thư thế này chẳng phải đã phụ lòng cảnh vật tươi đẹp trữ tình nơi đây hay sao? “ Một câu nói ra khiến Tiêu Ngữ mặt sầm lại, nghĩ thầm, vừa mới nghiêm túc không được bao lâu, liền khôi phục lại cái bộ dáng “đạo đức” này.

Lúc này thuyền đã gần đến bờ, đã trông thấy bọn quan viên đông nghịt đồng loạt quỳ sẵn trên mặt đất. Duyên Hỉ liền đi lên nói: “Hồi bẩm Hoàng Thượng, ngài nên khởi giá hưởng Tình phi bên kia đi, dù sao thì nàng cũng là Quý phi, Tiêu Ngữ chỉ là quý nhân, ở trước mặt quan viên bách tính vẫn là.....” Không đợi Duyên Hỉ nói xong, Hạ Vô Ưu liền lạnh lùng nhìn hắn ngắt lời nói: “Tiêu ngữ nói người cực lực bái ngoại, một lòng bệnh vực trẫm, lúc này xem ra, cũng không hẳn tất cả mọi việc đều không phải là thật mà.” Nói tới nói lui, hắn rút cuộc buông tay Tiêu Ngữ, đi nhanh trở lại đầu thuyền.

Tiêu ngữ lúc trước thật sự mong mỏi hắn buông tay mình ra, hiện giờ thực sự buông ra, trong lòng chợt có cảm giác mất mát, sợ tới mức hắn vội vàng đem cái cảm xúc này giấu vào tận chỗ sâu nhất trong lòng, còn quay đầu lại vỗ vỗ bả vai Duyên Hỉ, gật đầu khen: “Làm tốt lắm, ta hiện tại tin tưởng người là thiết tình nghĩ cho ta.”

Duyên hỉ nheo mắt, nhìn kỹ thần sắc trên mặt hắn, hồi lâu mới nói: “Tiêu ngữ, người nói thế nhưng trên mặt người tựa hồ lại không như thế, đừng nói lúc này ta làm mã thí nhưng lại trở thành kì đà cản mũi nhé?” Vừa nói xong, Tiêu Ngữ ngay lập tức đỏ mặt, thấp giọng quát: “Ai nói người ta như vậy? Trên mặt ta có biểu tình gì đương nhiên ta phải biết chứ? Hừ, ta làm sao có biểu tình luyến tiếc hắn cùng oán hận người như người nói a.” Duyên Hử rờ đầu nói: “Nga, nguyên lai là luyến tiếc Hoàng Thượng, ở trong lòng oán hận ta a.” Thấy ánh mắt Tiêu Ngữ như muốn giết người, hắn nhún vai: “Đây không phải ta nói, là người tự mình nói.”

Hạ Vô Ưu từ nãy tới giờ vẫn lắng tai nghe động tĩnh, Tiêu Ngữ cùng duyên hỉ nói chuyện gì toàn bộ đều bị hắn nghe hết, chính hắn cũng chưa nhận thấy được khoe miệng đã muốn tràn ra một mặt mỉm cười. Thẳng đến Tình phi ở bên cạnh đối Mai phi cười nói: “Muội muội, người không cảm thấy gần đây tâm trạng hoàng thượng dường như rất vui vẻ sao, còn cười nhiều hơn nữa.” Hắn lúc này mới giật mình phát giác ra sự thay đổi của chính mình.

Một bên Mai phi cũng cười nói: “Đó là tự nhiên thôi, Hoàng Thượng cơ trí hơn người, trẻ tuổi đã đạt được biết bao thành tựu to lớn, thử hỏi nhân gian có mấy người như vậy, cái này chính là đường làm quan rộng mở, tâm tình tốt cũng là đương nhiên.” Tình phi hừ một tiếng, quay đầu đi không thèm nói nữa.

Hạ Vô Ưu chỉ cười nhưng không nói gì, trong lòng âm thầm nói: “Nếu luận về thông minh, Tình phi Mai phi cùng Tiêu Ngữ đều là người thông minh, chính là sự thông minh ba người lại có bất đồng, Tình phi là bộc lộ tài năng, ý vào dung mạo địa vị của mình, ở hậu cung phong hoán vũ, thường thường tươi cười nhưng bên trong lại âm hiểm khó lường, khéo léo che giấu tâm địa hung ác của mình (miệng nam mô bụng bồ dao găm ấy), không chịu nửa điểm thiệt thòi. Mai phi lại kín đáo hơn, nàng không thể coi là người tốt, người tốt ở hậu cung là không thể tồn tại. Nhưng tại nơi hậu cung của mình, nàng lại khả xem như một cái chủ nhân tốt, chỉ cần không nguy hại đến địa vị hay tính mạng chính mình, nàng sẽ không ra tay. Mà Tiêu Ngữ thì...nghĩ tới hắn, đáng tươi cười của Hạ Vô Ưu lại tăng thêm vài phần: Tiêu Ngữ xét về

phương diện nào thì hẳn đều là người tốt. Hẳn là một người thông minh, lại chắc chắn sẽ không đem cái thông minh tài trí để hòng nâng cao địa vị, không, cũng không có thể nói xong toàn bộ vô dụng quá, lúc trước hẳn cầu xin về thăm song thân, đáng tiếc không khỏi biến lợn lành thành lợn què dù cho bị chính mình xuyên qua. Hẳn không giống các nô tài khác, một khi được sủng ái là vượt qua cả chủ tử thậm chí ngày càng ngang ngược, ngược lại bởi vì thân phận trước kia của mình mà càng yêu quý hạ nhân, hẳn biết rõ chuyện này là không được phép xảy ra trong hậu cung, lại vẫn như cũ làm theo ý mình, điểm ấy dũng khí ngay cả hạ Vô Ưu cũng không thể không bội phục. Kỳ thực nếu không phải chính mình sủng ái hẳn, che chở cho hẳn, hẳn trong mắt nữ nhân chỉ như một hạt cát, có thể khiến hẳn chết bất cứ lúc nào.

Hạ Vô Ưu cũng không có ý kiến chuyện lục đục trong hậu cung, thậm chí hẳn thực hưởng thụ xem những nữ nhân này vì tranh giành một đêm sủng ái của hẳn sẽ dùng những thủ đoạn như thế nào. Đối với hẳn mà nói, đây là một chiến trường rất thú vị, hẳn sẽ không bỏ ra bất cứ tình cảm nào, hẳn chỉ cần phát tiết một hồi trên người kẻ thắng cuộc rồi ban thưởng châu báu quý hiếm cũng khiến các nàng thỏa mãn, còn những người thua cuộc, vô luận kết cục của các nàng là tử hoặc là biếm lãnh cung, các nàng vốn là mang trên mình một gương mặt thiện lương xinh đẹp vô song, hẳn cũng sẽ không nổi lên nữa điểm cảm thông. Cho nên Tình phi tâm ngoan thủ lạt mới có thể ngồi trên cái ghế Thực phi, cho nên một Hà tần thiện lương yếu đuối mới chỉ được hẳn ân sủng một đêm sau kín đáo tiến xuống hoàng tuyền, đôi mắt lạnh tanh tàn nhẫn nhìn những cuộc chiến ấy mười mấy năm nay, cũng không cảm thấy được có chút không ổn.

Chính là Tiêu Ngữ xuất hiện, một cái tiểu thái giám ti tiện, trốn tránh hẳn kẻ cung nô gan lớn chưa ai bằng, làm cho cái tính tự chủ hoàn mỹ của hẳn lần lượt bị phá vỡ, vì Tiêu Ngữ, hẳn đã thay đổi rất nhiều. Hạ Vô Ưu cảnh giác nheo mắt: thay đổi nhiều lắm sao? Rồi cuối cùng hẳn cũng tự đưa cho mình đáp án, hẳn đích thật là Tiêu Ngữ thay đổi rất nhiều.

Bất lực buông xuôi chuyện bản thân thay đổi như thế nào, nếu không một ngày nào đó, hẳn phải nén lòng buông tha Tiêu Ngữ. Hẳn là Hạ Vô Ưu, là hoàng đế cao cao tại thượng của Đại Phong quốc, hẳn không cần có chân tâm, vài thứ kia lại có thể ảnh hưởng tới phán đoán của hẳn hay sao

Quay đầu lại nhìn Tiêu Ngữ đang tại đó đứng xuất thần nhìn về phía bờ, cách đó không xa sơn hô vạn tước đích thanh âm đã muốn rõ ràng đích truyền đến: đúng vậy, cứ như vậy đi, chỉ cần bảo trì hiện trạng là tốt rồi, không thể, kiên quyết không thể tái chìm đắm mãi thế này. Trong lòng đưa ra quyết định, hẳn xoay người lại, ngạo thị chúng sinh đích ánh mắt ở đối diện quý tử đích bọn quan viên trên người con hơi hơi lược một chút, liền toát ra quân lâm thiên hạ đích đế vương uy nghiêm: “Các ái khanh bình thân.” Trầm vừa nói hoàn những lời này, Hạ Vô Ưu mại trừ kiên định đích nện bước, thuận trứ lâm thời đáp đích câu gõ chậm rãi rời thuyền, hướng bờ đi đến

29. Chương 29

Hoàng thượng đi thị sát, trên đường đi luôn yêu cầu yên lặng, thứ nhất là đề phòng thích khách trà trộn, vả lại long nhan đâu phải thứ người thường có thể dễ dàng nhìn thấy, nhưng Hạ Vô Ưu đã nhiều lần Nam tuần, đến phía Nam thì tâm tình thường tốt hẳn lên, như nhau đều không sai người làm ảnh hưởng đến dân chúng. Hẳn có nguyên tắc của mình, nếu như có thích khách, là một cao thủ thì không thể ẩn thân mãi, huống chi Nam tuần là muốn thể nghiệm và quan sát dân tình, bách tính nhìn thiên tử có gì đáng lo ngại chứ. Vì vậy đợi đến lúc thuyền cập bến, sau khi đổi sang long kiệu, các đường phố chính của thành Dương Châu, hai bên trái phải đều chật ních người đổ ra ngoài để diện kiến long nhan, vừa thấy kiệu rồng đến đã xoạt xoạt quỳ hết xuống.

Y Đức tiến lên, lớn tiếng hô: “Hoàng thượng có chỉ, bách tính bình thân”. Vừa nói xong, thanh âm hoàng thượng vụn vụn âm âm vang lên không dứt tiến vào lỗ tai. Sau đó là những tiếng bình luận khe khẽ, nghe kĩ thì đơn giản là các câu bình luận như “Hoàng thượng vừa trẻ tuổi vừa anh tuấn, giống như thiên nhân vậy”.

Mọi người bàn luận, trên đường Hạ Vô Ưu nghe cũng không quá để tâm. Quay đầu lại nhìn, Tình phi Mai phi là nữ tử nơi hậu cung, mã sa rèm che kín, còn Tiêu Ngữ là nam tử thì không né tránh mọi người, hôm nay nhìn thấy cảnh vật nơi quê nhà thì so với ở kinh thành thì kích động vạn phần

Hạ Vô Ưu lắc đầu, thầm nghĩ: “Thực là một ngày đêm không động đến là trèo lên đầu chủ nhân. Đang muốn sai Y Đức đi “cảnh cáo” một chút, lỗ tai nhảy bèn lại nghe được thanh âm kinh ngạc của một người: “Là... Là Tiêu Ngữ, ba, người kia... người kia là tiểu Ngữ... Hồ tử... đó... đó là ca ca ngươi”. Hắn vội vàng tìm kiếm trong đoàn người, nhưng bởi đoàn người không ngừng di chuyển, thực sự là tìm không thấy. Đang lúc lo lắng, người kia đã hô to lên: “Tiểu Ngữ, tiểu Ngữ... là người đúng không? Con trai...” Thanh âm tuy lớn, nhưng tiếng bàn luận xung quanh cũng âm ỉ không kém, Hạ Vô Ưu nghĩ thầm một lúc, thầm nghĩ Tiêu Ngữ không có võ công như mình chắc cũng không thể nghe thấy. Mặc dù nghĩ thế những bản thân vẫn không an tâm, lặng lẽ nói nhỏ bên tai Y Đức vài câu, Y Đức vẻ mặt giật mình, nhưng cũng không có hỏi gì, nhanh chóng li khai.

Tiêu Ngữ đang hưng phấn cùng với Duyên Hỉ vừa khóc vừa cười, nói “Nơi này thay đổi rồi, đối diện là tiệm cầm đồ nay đã thành đại tửu lâu, a, cây đa kia sao lại ở đây, so với lúc ta rời đi sum sê hơn nhiều rồi”. Tiêu Ngữ nhìn đông nhìn tây cảm khái một hồi, hắn rời đi lúc đó tuổi còn nhỏ, cảnh vật quê nhà gần như quên hết, nhưng đây là những nơi hắn thường hay đến, vì vậy hình ảnh đặc biệt khắc sâu. Đang ở trong vui vẻ, dường như nghe có tiếng người gọi tên mình, cố gắng nghe tiếp, lại không nghe thấy nữa.

Tiêu Ngữ bỗng nhiên cảm thấy hồi hộp, lôi kéo Duyên Hỉ hỏi: “Ngươi nghe một chút... Có phải hay không... có người gọi ta... Có phải hay không...” Duyên Hỉ gật đầu nói: “Vừa rồi hình như có nghe loáng thoáng hai tiếng, nhưng không chắc lắm, bây giờ lại nghe không thấy nữa”. Vừa mới nói xong, trong đám người phía dưới lại truyền đến thanh âm kia: “Tiểu Ngữ... Con ơi...Tiểu Ngữ... Là cha nè...Tiểu Ngữ... Con ơi”. Thanh âm khàn khàn, theo cổ họng truyền đến cứ như đã gọi mấy trăm lần như thế.

Tiêu Ngữ lúc này đã nghe rõ rang, cũng ngoảnh đầu lại hét lớn: “Cha, là cha của ta a...”. Vén áo lên định nhảy xuống xe. Duyên Hỉ sợ hãi kéo lại, đỏ mặt tía tai rống: “Ngươi định làm gì? Đang ở trên kiệu, chính là trong đội ngũ Nam tuần của Hoàng thượng, ngươi là thân phận gì làm sao có khả năng nhảy xuống đấy hả?”

Tiêu Ngữ không có nghe lọt tai, vùng khỏi tay Duyên Hỉ, một bên cũng hét lớn: “Buông, buông ra, cha, đó là cha của ta a, buông ra...”. Lực đạo lớn đến mức Duyên Hỉ cũng không giữ được nữa, Lạc Cầm cũng Lầm nhĩ ở 2 bên cũng tiến lên hỗ trợ, đang hỗn loạn, Y Đức bỗng nhiên xuất hiện trước mặt, cả giận nói: “Quý nhân, hoàng thượng căn dặn, thỉnh ngài tự trọng, trước mặt bách tính và quan viên người như vậy hô to gọi nhỏ còn ra thể thống gì nữa? Hoàng thượng nói, lần này đến Dương Châu chính là vì ngươi, nhất định sẽ cho ngươi cùng người nhà đoàn tụ nhưng không phải là bây giờ. Cái nào quan trọng cái nào không, mong quý nhân tự suy nghĩ đi”. Hắn không gọi Tiêu Ngữ mà gọi Quý nhân là để nhắc nhở Tiêu Ngữ đã gần như phát điên trước mặt.

Dường như tỉnh lại, Tiêu Ngữ ngừng la hét giãy dụa, lẳng lặng ngồi xuống, đôi mắt chờ mong nhìn vào đám người đang gọi hắn, cha của hắn. bỗng nhiên nhìn thấy trong hàng vạn hàng nghìn người xuất hiện một gương mặt quen thuộc, tóc hoa râm, liễu mạng chen chúc trong đám người. Hắn không nhận được nữa,

nước mắt từng hạt từng hạt rơi xuống, làm thế nào cũng không ngừng được. Chỉ nhìn thoàng qua, thân ảnh kia đã bị vùi lấp trong đám đông, dù hắn có cố gắng như thế nào cũng không nhìn được nữa.

Ban ngày cứ như vậy di chuyển, vào đến hành cung, Tiêu Ngữ nhìn mọi người sắp xếp hành lí của mình thỏa đáng, trong lòng cứ như bị mèo cào, cuối cùng nhịn không được nói: “Duyên Hỉ, ta đi tìm hoàng thượng, kêu hắn cho ta về nhà”.

Duyên Hỉ ngăn cản hắn nói: “Theo ta thấy, người chịu khó chờ một thời gian, người cho là đến Dương Châu, hoàng thượng ở đây chơi vài ngày là người có thể về nhà từng ấy ngày sao?”. Thấy Tiêu Ngữ bày ra vẻ mặt kinh ngạc “Không phải như thế à”, hắn thở dài nói: “Người đúng là đồ ngốc mà, người xưa nói đường vào cửa cung sâu tựa như biển, không nói đến việc nhà người ở Dương Châu, ngay cả các chủ tử khác nhà ở kinh thành, hàng năm theo quy định cũng chỉ có thể gặp cha mẹ huynh đệ 2 lần mà thôi, còn thăm viếng là việc chưa từng có ở tiền triều, nếu có thì cũng rất hiếm thấy, cũng chỉ được ở nhà chơi 3 canh giờ, đó đã là ân huệ lớn lắm rồi, người lại còn nghĩ muôn về nhà ở vài ngày, chắc, khuyên người sớm bỏ ý nghĩ đấy đi”. Vừa dứt lời, chợt nghe ngoài sân vang lên tiếng Ôn công công: “Thánh chỉ đến, Tiêu Ngữ tiếp chỉ”

30. Chương 30

Duyên Hỉ khụ một tiếng nói: “Người xem, thành chỉ đã đến rồi, người còn muốn về nhà, chờ hoàng thượng tâm tình tốt là được, cho người học một bài học”. Nói xong kéo hắn ra sân tiếp chỉ. Nghe Ôn Dụ lớn tiếng nói: “Hoàng thượng khải dụ, Tiêu Ngữ xa nhà lâu ngày chưa gặp người thân, vì vậy cho phép nhân dịp Nam tuần về thăm nhà vô thời hạn, cho phép dùng thánh giá (xe của hoàng thượng) một mình trở về, niệm hắn có công hộ giá, đặc biệt ban thưởng 20 lượng vàng, 1200 lượng bạc ròng tiêu dùng, tất cả nô tài đều đi theo hầu hạ, 4 hộ vệ nhắm bảo vệ an toàn.” Nói xong tiến lên cười nói: “Tiêu Ngữ a, người đúng là được ân sủng nha, chưa bao giờ có chuyện như thế, còn không mau tạ ân”.

Tiêu Ngữ vừa vui vẻ lại có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Hạ Vô Ưu lại cho hắn vay nhiều bạc như thế, vội vã quỳ xuống tạ ân, sau đó đứng lên nói: “Công công, bạc hoàng thượng cho vay có cần trả lãi không? Lãi là bao nhiêu?”. Một câu vừa nói xong, Ôn Lục Cùng Duyên Hỉ cười đến không thở được, Ôn Lục tươi cười nói: “Thường xuyên nghe hoàng thượng với Ôn tổng quan nhắc đến người, đều nói người thông minh, nhưng sao vẫn đề nhỏ như thế này lại không hiểu? Đúng là đại trí giả ngu a”. Nói xong lệnh cho tiểu thái giám phía sau mang lên một khay bằng ngọc, bên trong lấp lánh chói mắt 20 phiến vàng cùng với tập ngân phiếu mới tinh, còn có rất nhiều bạc cùng với 10 xâu tiền xu. Ôn Lục nói: “Đây là 32 ngàn phiếu hiện hành với 1000 đồng, hoàng thượng nói để người tiện dùng nếu trên đường muốn mua cái gì”.

Tiêu Ngữ lần nữa không kiềm chế được sự ầm ập trong lòng, thầm nghĩ không ngờ Hạ Vô Ưu lại cẩn thận như vậy, ngày cả những việc này cũng nghĩ đến, hắn thường ngày không tự bản thân dùng tiền, sao có thể suy nghĩ chu đáo như vậy. Lập tức nghiêm túc nói với Ôn Lục: “Thay ta hướng hoàng thượng tạ ân, nói Tiêu Ngữ ta chân thành cảm ơn hắn”.

Ôn Lục nói: “Những lời này đợi người trở về tự mình đến nói với hoàng thượng, ta có nói thì ý nghĩa cũng không giống, nguyên lai những lời tạ ơn của người trong quá khứ là giả a”. Nói xong lại gọi Duyên Hỉ vui vẻ nói: “Quy định trong cung người chắc là biết rõ, chấn chiếu hành lý các người phải chuẩn bị cho tốt, mang theo 4 thái giám khỏe mạnh, nghìn vạn lần cẩn thận hầu hạ, không được có một điểm thiếu sót”. Nói xong hướng Tiêu Ngữ bữu môi, nhỏ giọng: “Hoàng thượng đối vị chủ tử này đúng là khác với người bình thường,

nếu có chuyện xảy ra các người cũng đừng có mong sống sót. Không biết có bao nhiêu người phải bồi chủ tử nữa”. Duyên Hỉ liên tục gật đầu: “Công công xin yên tâm, Chẳng phải có 4 vị hộ vệ sao? Ta luôn ở bên cạnh là được rồi”.

Ôn Lục gật đầu: “Không sai, đây đều là những hộ vệ xuất sắc, nhất phẩm thị vệ, nếu không có ý chỉ của hoàng thượng, ai có thể sai khiến bọn a.” Nói xong kéo theo Tiêu Ngữ đến chỗ mã xa, Tiêu Ngữ nhìn thấy 4 thị vệ diện vô biểu tình, trong lòng còn có chút lưỡng lự, thầm nghĩ: “Thật là, trở lại vốn là cùng người nhà đoàn tụ, thăm bằng hữu, ôn chuyện cùng hàng xóm nơi quê nhà, cả nhà vui vẻ mấy ngày, kết quả lại mang theo 4 người trông như hộ pháp, uy phong lẫm lẫm đẳng đẳng sát khí, ai dám tới gần a”. Cố tình từ chối, Ôn Lục ngạc nhiên nói câu: “Người nói cái gì, người còn...”. Lập tức vứt bỏ ý nghĩ trong đầu, không đợi hắn nói xong đã phát tay áo ngắt lời hắn: “Ta biết, ta biết, ta biết, ta mong còn không được chứ gì? Mang mang mang...”

Ngay sau đó liền lên xe ngựa, Hạ Vô Ưu đã sớm hỏi tên phụ mẫu hắn, sai nha môn điều tra nơi ở, cách hàng cung khoảng chừng 10 dặm, đi nửa canh giờ là tới. Tiêu Ngữ nhìn thấy ngôi nhà cũ nát quen thuộc, ngây dại một lúc, Duyên Hỉ muốn đi trước thông báo, bị hắn kéo lại, nhẹ giọng nói: “Không cần, để ta... tự vào...”. Nói xong nội tâm trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nước mắt lại liên tục rơi xuống.

Duyên Hỉ thầm nghĩ: Đúng là không có quy cũ gì hết, nhưng nghĩ kĩ lại, hoàng thượng cũng nói không cần Tiêu Ngữ tuân theo quy củ, ta một cái nô tài có gì ý kiến chứ. Cùng Tiêu Ngữ đi đến gần cổng, lúc đó trời đã muốn hoàng hôn, người nhà Tiêu gia không biết đứng ngoài cửa có một đoàn người, chỉ ở trong nhà nói ngoài đường cái, nhân mã ồn ào không giống bình thường.

Tiêu Ngữ đi đến gần, còn chưa kịp mở cửa, chợt nghe trong sân có tiếng nói vọng ra, là phụ thân hắn, cao giọng nói: “Ông trời ơi, là tiểu Ngữ nhà chúng ta kìa, ta vốn cũng không dám thừa nhận, chỉ là năm năm trước mới được gặp hắn một lần, vừa lại ở đằng sau nhìn dáng vẻ hắn, còn không phải hắn thì là ai”.

Lại nghe một thanh âm già nua nói: “Không sai, mẹ Hồ tử à, mắt ta mặc dù không tốt, nhưng lờ mờ nhìn thấy đúng là vóc dáng của tiểu Ngữ, chẳng qua là cao hơn nhiều thôi”. Lại có người nói: “Nhưng mà tiểu Ngữ không phải từ nhỏ đã được đưa vào cung tịnh thân sao? Như thế nào lại ngồi ở trên xe, mà còn là xe của các vị nương nương đúng không?”. Âm thanh nghe thực xa lạ, chắc là giọng của hàng xóm hoặc thân thích.

Tiêu Ngữ cũng nhận không được nữa, đẩy cửa bước vào, chỉ thấy trong sân bày một cái bàn nhỏ, ở trên còn để các loại hoa quả thông thường, xung quanh bàn có mấy người ngồi, nghe thấy âm thanh mở cửa đều ngạc nhiên quay đầu nhìn. Hắn liếc mắt một cái có thể nhận ra gia gia nãi nãi cùng phụ mẫu, tóc đều đã bạc trắng cả rồi. Trong lòng không khỏi kích động, không chờ được lúc tiến lại gần, vừa mở cửa xong liền quỳ xuống, hô lớn: “Gia gia, nãi nãi, đa, nương, tiểu... tiểu Ngữ đã trở về”. Nói xong liền không ngừng dập đầu.

Bốn hộ vệ mắt đều nhìn chằm chằm, thầm nghĩ vị chủ tử này đúng là quá tốt, rõ ràng là một quý nhân lại quỳ lạy người dân bình thường, đáng lẽ cũng nên để bọn họ bái kiến trước a. Duyên Hỉ cũng không để ý, nhìn thấy những người trước mắt sững sốt một lúc, có 2 người lão đảo bước ra, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Là tiểu Ngữ, thật là tiểu Ngữ...” Sau đó là một tiếng “Con trai”, song song chạy đến trước mặt Tiêu Ngữ, ba người ôm nhau cùng nghẹn ngào khóc, trong ngực hắn cũng có chút chua xót, quay đầu lau đi một giọt lệ, nhìn Lạc Cẩm cùng Lãm nhi đã nước mắt lăn đều không dứt, đứng một bên ôm nhau khóc.

31. Chương 31

Lập tức khuyên nhủ 3 người cùng nhau vào nhà, những hàng xóm thân thích này chưa bao giờ gặp cảnh tượng như vậy, cố ý muốn lưu lại xem, rồi lại có chút kinh hoàng, thường ngày bọn họ gặp tri huyện 1 lần còn khó khăn, lần này không ngờ lại còn được gặp quý nhân của hoàng thượng, vì thế liền cáo từ. Cha mẹ Tiêu Ngữ lúc này trong lòng cũng đang vui mừng đoàn tụ, mặc cho những người đó cáo từ, còn mời họ ngày mai lại đến, mời mọi người chung vui với việc cả nhà được đoàn tụ, những người này vội vàng đáp ứng, đều hạ quyết tâm ngày mai mang cả người nhà đến ra mắt.

Đợi đến lúc hết lộn xộn, cũng là lúc trời đã tối, mẫu thân Tiêu Ngữ bận bịu việc cơm nước. Duyên Hỉ lặng lẽ đi theo, kỳ thực là để xem trù phòng. Còn trong phòng gia gia nãi nãi Tiêu Ngữ nắm chặt tay hắt, cứ vừa khóc vừa cười, cùng nhau nói chuyện, đột nhiên nhìn thấy ở góc phòng một thanh niên khỏe mạnh si ngốc nhìn mình cười khúc khích, ngực đau xót, thầm nghĩ đệ đệ cũng đã lớn như thế này rồi, nếu như bình thường ở trên đường, chính mình có khi cũng không nhận ra, hắt vừa đi đến gần để nhìn kỹ, Hồ tử lại sợ hãi ngồi xuống, lấp bắp kêu một tiếng: “Bắp ca ca”

Duyên Hỉ vừa từ trù phòng đi ra, nghe thấy một tiếng, không khỏi vấp chân một cái té ngã, thậm chí kinh ngạc, nguyên lai hắt cũng gọi là Bắp thật, hóa ra đều không phải hoàn toàn lừa hoàng thượng, nhà này đặt tên cũng quá kì lạ đi.

Tiêu Ngữ nhìn hắt một cái, rồi quay đầu lại nói: “Gia gia, nãi nãi, đây là bằng hữu của ta ở trong cung, chuyên gia bám víu vào kẻ ngoài, nịnh nọt, nhất gan, rất là đáng ghét”. Duyên Hỉ từ mặt đất bò dậy, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thầm nghĩ: được lắm, hình tượng của ta trong mắt lão thái gia triệt để tụt dốc. Lại nghe Tiêu Ngữ hít sâu một hơi nói tiếp: “Nhưng mà ở trong cung, hắt thật tâm đối ta rất tốt, vì vậy chúng ta rất hợp nhau”. Nghe xong một câu này, ngực cảm động không ngừng.

Nhưng cảm động thì cảm động, nên nói thì vẫn phải nói, chậm chậm đi đến chỗ Tiêu Ngữ, ghé vào lỗ tai hắt nói: “Chi bằng ngươi chịu khó nhịn đói một đêm đi, ta có mang theo điểm tâm trước tiên ăn cho đỡ đói, ngày mai ta quay về hành cung bảo 2 ngự trù đến, cơm lão thái thái làm, cái kia... cái kia... Thực sự là không dám cho người ăn, nếu để hoàng thượng biết, đầu của ta cũng đừng mong còn”.

Tiêu Ngữ im lặng, biết gia đình mình nghèo khó, mẫu thân để chiêu đãi cả một đám người như thế này, không biết tại trù phòng đã gấp đến độ hình dạng gì nữa. Nghĩ một lúc, đứng dậy đi tới trù phòng, thấy trên bếp đang nấu một nồi cháo nhỏ, đoán rằng toàn bộ gạo đã được mang ra để nấu cháo. Hắt vội vã nhẹ giọng nói: “Nương, đừng tự làm khó mình, người chỉ cần nấu ít cháo, rồi hấp một ít khoai sọ cho ta ăn là được rồi, còn về phần cơm canh, ta bảo cha theo Duyên Hỉ ra ngoài mua về là được rồi”. Nói xong nhìn không được ôm chặt thân hình gầy gò của nàng, than thở: “Ta ở trong cung, ngày nào cũng nhớ nhà, nhớ cháo hoa người nấu, khoai sọ hấp, thật sự không nghĩ đến đời này còn có thể trở về, thực sự có chết cũng đáng”. Nói xong lại nghe thấy mẫu thân hắt khóc lóc nói: “Tiểu Ngữ a, là cha mẹ có lỗi với ngươi, đều do cha mẹ không có bản lĩnh, cũng may bây giờ ngươi đã là người bên cạnh hoàng đế. Thật là, nương ở bên ngoài nghe thấy mấy vị nương nương của hoàng thượng đều là khuynh quốc khuynh thành, như thế nào lại coi trọng ngươi, còn sủng đến mức mang ngươi đi thị sát”. Nói xong quay đầu lại, vẻ mặt hoang mang nhìn đứa con mới khoảng 20 tuổi của mình, buồn phiền đã biến thành hiểu kì.

Tiêu Ngữ mặt biến đen, bản thân cuối cùng đã tìm ra căn nguyên của vấn đề xem ra hoàng thượng nói

mình thông minh là như phụ thân, lúc bỗng thì lại giống hệt mẫu thân, loại này thời điểm lại hỏi ra một vấn đề sát phong cảnh như vậy, không thể làm gì khác hơn là mơ hồ nói: “cái... cái này chậm rãi nôi, nương, ta đói bụng rồi, nhanh hấp khoai sọ đi”. Nói xong đi ra gian ngoài, sai Duyên Hỉ lấy bạc mang theo ra ngoài mua đồ ăn, người nhà Tiêu gia chưa bao giờ được nhìn thấy bạc nguyên chất, mắt đều tròn tròn, sững sốt nửa ngày, còn để Tiêu Ngữ nhắc, Tiêu phụ mới bừng tỉnh, cùng Duyên Hỉ với 2 vị thái giám thô kệch đi mua thức ăn về.

Sau đó cả nhà cùng nhau ngồi xuống, bốn người Duyên Hỉ thì ngồi một bàn khác. Tiêu Ngữ một bên cùng phụ mẫu nói chuyện, một mặt căn khoai sọ, kỳ quái nói: “Nương, thủ nghệ của người kém đi nhiều quá đó, khoai sọ hấp thế nào mà không thể ăn được, ta nhớ rõ khi còn bé, rõ ràng là hương vị ngọt ngào lắm mà”. Một câu chưa xong, nãi nãi đã nở nụ cười, lắc đầu nói: “Đứa ngốc, người ngày trước ở nhà trải qua những ngày như thế nào, hiếm lắm mới được ăn khoai sọ, đương nhiên là hương vị ngọt ngào rồi, nay người ở trong cung, hàng ngày ăn chính là sơn trân hải vị, khoai sọ vẫn là hương vị trước kia nha”. Một câu nói xong Tiêu Ngữ cũng cười, liên tục gật đầu nói đúng, nhưng 2 tay cầm khoai sọ của hắn đột nhiên dồn sức gặm, Duyên Hỉ nhìn thấy âm thầm lắc đầu: cũng không phải là cái gì quý nhân chủ tử a, như thế nào lại giống quỷ chết đói. Không biết hoàng thượng mà thấy cảnh tượng này, có đúng hay không còn thấy hắn dễ thương.

Đang suy nghĩ, chợt nghe bên ngoài vang lên thanh âm lạnh lạnh trong trẻo của nữ tử hô lớn: “Hổ tử Hổ tử, ta nghe nói hôm nay trong đội ngũ Namtuần có ca ca người nha, hắn còn ngồi ở xe của quý nhân nữa đó, người nhà các nguoi có biết hay không a?” Theo tiếng hét lớn, là một cô nương chạy ào vào trong nhà, mặc quần áo bằng vải dệt thủ công, buộc 2 búi tóc đơn giản, vẻ mặt tràn đầy hưng phấn, đến khi chạy vào cửa, thấy trong nhà đầy người, không khỏi đứng ngốc lảng ở đó, một lúc sau mới hồi phục, vội vàng che mặt, một câu còn chưa nói đã quay đầu bỏ chạy.

32. Chương 32

Tiêu Ngữ nhất thời cũng sững sốt, thấy Hổ tử đứng lên, rồi lại ngồi xuống, lại đứng lên, vẻ mặt lo lắng, nhớ tới bức thư phụ mẫu đã từng gửi cho mình, lập tức hiểu rõ, cười nói: “Còn không mau đuổi theo, ta cũng đến lúc được gặp em dâu rồi”. Hổ tử lúc này mới trả lời một tiếng, vui mừng chạy ra bên ngoài.

Con lại phụ mẫu quay sang nói với Tiêu Ngữ: “Vị cô nương này lớn lên xinh đẹp, còn đảm đang khéo tay hay làm, tính tình cũng tốt, trong sáng, chỉ có điều gia cảnh có chút túng thiếu, mười dặm quanh đây người cầu hôn cũng không ít, không nghĩ tới nàng hết lần này tới lần khác thích Hổ tử, nhà nàng lúc đầu không đồng ý, còn chờ mong dựa vào con gái để kiếm chút tiền ăn hỏi, sau đó lại không thể ngăn cản hai đứa sống chết quẩn lầy nhau, chúng ta đang dự định ngày mai chuẩn bị lo liệu việc 2 đứa, người lần này về, nhất định cũng phải tham gia”.

Tiêu Ngữ vội hỏi: “Đương nhiên là được rồi, lần này được về, nếu có thể nhìn thấy đệ đệ thành gia thì là tốt nhất rồi. Nhà chúng ta nghèo khó, đã ủy khuất mọi người, lần này về nhà thực tốt, hoàng thượng có tặng một ít ngân lượng, đưa cho mọi người lo việc vui, số tiền còn lại để làm vốn làm ăn, làm của hồi môn, cũng giúp sống dư dả qua ngày”. Vừa nói xong, phụ mẫu hắn không khỏi vui mừng, nhưng lại nghĩ tới những đồng tiền này là dùng tự do của con mình đánh đổi, trong lòng lại có chút đau lòng.

Ăn xong cơm, Hổ tử cùng vị cô nương kia đã đứng ở ngoài cửa, cô nương ngại ngần không dám tiến vào,

Tiêu Ngữ ôn thanh cười nói: “Đều là người một nhà cả, không cần phải ngại đâu”. Lúc này nàng mới tiến vào, vừa vào cửa đã quỳ xuống dập đầu, Tiêu Ngữ vội vàng nâng dậy, cô nương thấy hấn cử chỉ ôn nhu, lá gan không khỏi cũng lớn thêm vài phần, một đôi mắt to ngay lập tức quan sát Tiêu Ngữ, thầm nghĩ người ở bên cạnh hoàng thượng nguyên lai là bộ dáng như thế này a.

Tiêu mẫu lấy trái cây tốt nhất Duyên Hỉ mua về đưa cho nàng, lạnh nhạt sáng giọng: “Phượng Hồng, mai là thành thân rồi, sao còn chạy đến đây làm gì, còn không nhanh về, cận thận người nhà người lại mắng đấy”.

Phượng Hồng tiếp nhận trái cây bỏ vào trong túi áo, thẳng thắn nói: “Ca ca về nhà chơi, hôn sự của chúng con đương nhiên muốn hấn tham gia, chạy đến cũng vì việc này thôi”. Đợi đến khi nghe được Tiêu Ngữ nói sẽ tham gia hôn lễ, không khỏi vừa vui mừng vừa xúc động, thầm nghĩ hôn sự của mình và người yêu có thể có quý nhân tham gia, đây thực sự là việc cực kì hãnh diện, thiên kim của Huyện thái gia có muốn cũng không được. Cha mẹ cũng có không nói gì nữa. Ở lại nói chuyện một lúc thì cùng Tiêu Ngữ cáo từ, Tiêu Ngữ lấy ra một thiệp vàng nói: “Quy định ở quê, hình như là cô nương lần đầu đến đều phải cấp một ít lễ vật, nhà chúng ta nghèo khó, đưa sính lễ không nhiều, thiệp vàng này coi như là bồi thường, nhưng là tâm ý của ta, người cầm lấy, ngày mai đến ta đưa người đi chọn vài may 2 bộ y phục”.

Phượng Hồng không dám cầm, nhưng Hồ tử lại hiểu rõ ca ca mình, cười hì hì cầm lấy nói: “Cảm tạ Báp ca ca”. Nói xong kéo tay Phượng Hồng cúi đầu chào, hai người liên chạy thẳng ra ngoài. Tiêu Ngữ còn lưu lại một ít tiền xu, bạc nguyên chất với 9 lá vàng, toàn bộ đưa cho phụ mẫu, để bọn họ chuẩn bị hôn sự cho đệ đệ, mọi người trong nhà nói chuyện thẳng đến lúc canh ba mới đi ngủ, để cho Tiêu Ngữ ở trong một căn phòng riêng, tự nhiên để Duyên Hỉ sắp xếp chăn màn.

Ngày thứ hai đi trên phố, thành Dương Châu có một con phố chuyên để vui chơi, Tiêu Ngữ cùng Duyên Hỉ đi dạo đến đó, chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, bọn họ suốt ngày ở trong cung, thấy cái gì cũng đều mới lạ, nặn tượng đất, đan rổ bằng lá, còn có làm cối xay gió nhỏ tinh xảo, chỉ nhìn thoáng qua liền mua rất nhiều, khiến chủ cửa hàng cười toe toét, thầm nghĩ không biết thần tài nơi nào đến a, còn không thèm mặc cả, bọn họ cùng Tiêu Ngữ không phải không nói gì cả, mà căn bản bọn họ không hiểu phải mặc cả như thế nào. Chọn được rất nhiều thứ, dự định mang về tặng cho nhưng nô tài ở Sơn Thủy cư. Đi chơi đến giờ Ngọ mới trở về, vào nhà đã thấy ngồi một người trưởng thành cao lớn, thấy hấn tất cả đều quỳ xuống tham kiến, đứng dậy xong tất cả đều đứng lui lại trong góc phòng, nhin không được len lén liếc nhìn Tiêu Ngữ.

Tối ngày thứ 3, đó là ngày lành của Phượng Hồng và Hồ tử. Người nhà Tiêu gia mới sáng sớm đã bắt đầu bận rộn, Tiêu Ngữ cũng cực kì hưng phấn hỗ trợ, trong sân mọi người đi đi lại lại, sắp xếp bàn ghế, chén bát, xem xét nguyên liệu nấu ăn mua về, lại nhìn thấy mời cả đầu bếp nổi tiếng, cùng với người hỗ trợ, còn có tin tức quý nhân cũng tham gia, phàm là ai có một chút quen biết đều tới, Huyện thái gia cùng Tri phủ đại nhân đều đích thân tới dự, làm cho Tiêu phụ cũng bị dọa một trận. Đến lúc này, theo tính toán lúc trước thì thiếu rất nhiều, phải lập tức bổ sung, cũng may thành Dương Châu phồn hoa không gì sánh được, chọn mua cái gì cũng dễ, cứ như thế thẳng đến buổi trưa, mọi thứ đều chuẩn bị đầy đủ. Đang muốn mang tân nương tử vào động phòng, trong lúc ồn ào, chợt thấy ngoài cổng có mấy người y phục lộng lẫy, lại nghe thấy một người trong đó thông thả nói: “Không nghĩ tới Tiêu Ngữ của trăm tổ chức hôn lễ cho em trai mà lại không báo cho trăm một tiếng” (ô cái này tự chém nga. Mọi người thông cảm qt câu này khó hiểu quá). Thanh âm mặc dù không lớn, nhưng trong những âm thanh ồn ào âm ỉ, lại nghe rõ mồn một, Tiêu Ngữ kinh hãi nhìn lại, nguyên lai đúng là Hạ Vô Ưu dẫn theo Y Đức cùng mấy hộ vệ cải trang đến đây, vội vàng đứng dậy, khách mời mới vừa nâng chén nghe lời này xong, biết là hoàng thượng giá lâm, chân không khỏi mềm nhũn, khoảng nửa khắc sau tất cả đều quỳ xuống, bọn họ cũng không dám nhìn mặt hoàng thượng, chỉ biết loạn hô “Vạn tuế, tham kiến hoàng thượng”

33. Chương 33

Hạ Vô Ưu nhìn Y Đức mỉm cười: “Khó có thể thấy được Tiêu Ngữ hạnh phúc, chúng ta cũng vào uống chén rượu mừng đi”. Nói xong thân nhiên tiến vào, nói với mọi người: “Tất cả bình thân”. Tiêu Ngữ là người đầu tiên tiếp đón, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, người không ở hành cung nghỉ ngơi, chạy đến đây làm gì? Toàn bộ người trong sân đều không quen biết, ngay cả Tri phủ với Huyện thái gia cũng chưa chắc biết mặt ngài, ngài chạy đến không phải là sẽ dọa mọi người sao?”

Hạ Vô Ưu sững nình xoa gáy hần một chút, cười mắng: “Nói cái gì thế? Trẫm là quý à? Chạy đến đây lại dọa người, trẫm tới là cho người chút mặt mũi, Tiêu gia các người một nhà dân thường, có thể mời hoàng thượng đích thân tham dự hôn lễ, làm rạng rỡ tổ tông, thế mà người còn trách trẫm”. Hần nói xong đi đến một cái bàn, là gia gia nãi nãi của Tiêu Ngữ. Còn có phụ mẫu cùng với đôi vợ chồng mới cưới, tất cả đều đang quý, miệng chỉ nói được vạn tuế cũng không còn nói được lời gì khác, thân thể đều có chút run rẩy.

Hạ Vô Ưu tiến đến nâng dậy hai vị lão nhân đã đến tuổi thất tuần, một bên lẩm bẩm: “Chẳng lẽ Tiêu Ngữ nói trẫm thành hình dạng cực kỳ hung ác lại làm cho người nhà hần sợ hãi như vậy”. Vừa dứt lời chợt nghe “Rầm” một tiếng, nguyên lai là Tiêu phụ kích động quá độ, đột nhiên hôn mê bất tỉnh, tiếp theo là người đang cầm chặt tay hần, gia gia của Tiêu Ngữ cũng ngất xỉu.

Chuyện này cũng làm cho Hạ Vô Ưu trợn tròn mắt, cũng may có mang theo ngự y đến, vội vã giúp xem mạch tượng, bất quá chỉ là kích động quá mà thôi, không có gì đáng lo lắng, Tiêu Ngữ mới yên lòng, chép miệng nói: “Sao lại thành ra như thế này? Ta đã nói là người sẽ dọa người mà”.

Hạ Vô Ưu hừ một tiếng, nhất thời có mấy vị khách cho rằng hần tức giận, hai mắt khể đảo cũng hôn mê bất tỉnh, chính hần cũng không có tức giận, long nhan nhìn qua địa phương kia. Không thể làm gì khác hơn là đôi Tiêu Ngữ nói: “Đều là người miệng quạ đen, trẫm vốn là cải trang vì hành, đến gần đây lại nghe nói trong nhà quý nhân có việc vui, nghĩ đến giúp người giữ chút thể diện, ai ngờ đến nơi người còn như thế oán giận”. Nói xong hậm hực ngồi xuống, tân nương tử một lòng muốn nhìn xem hoàng thượng là bộ dáng như thế nào, kéo theo Hồ tử đến kính rượu hần, một bên len lén theo khe hở của khăn nhìn hần, ngực bình bịch! Thầm nghĩ, hoàng thượng vừa anh tuấn lại trẻ tuổi, lúc trước nghe người ta nói là kim đồng trên trời hạ phàm, ta còn tưởng rằng là người ta nói quá lên, không nghĩ tới lại thực sự xuất sắc như vậy.

Hạ Vô Ưu uống rượu người ta mời, một bộ dạng rất là hưởng thụ, kéo Tiêu Ngữ ngồi xuống, đối tất cả tân khách mỉm cười nói: “Trẫm cũng chỉ là đến góp vui, hôm nay chúng ta liền quân dân cùng vui vẻ đi”. Nói xong lại uống một chén rượu.

Kỳ thực rượu này so với rượu được cống nạp thì hương vị đúng là một trời một vực, nhưng Hạ Vô Ưu tâm tình lại đang rất tốt, lại thấy rằng hương vị rượu thật thơm ngon. Bách tính kính yêu vô cùng vị quân vương đã tạo nên đất nước thái bình trước nay chưa từng có, tuy rằng đôi lúc có nghe nói hần làm việc cực kỳ tàn nhẫn, nhưng lúc này đây hần lại không hề tỏ vẻ, như vậy gần gũi bình dị, không khỏi càng thêm yêu quý, một bên hô to vạn tuế thành minh, một bên yên lặng đứng lên. Hạ Vô Ưu thường ngày phải nghe rất nhiều lời nói xu nịnh, đủ loại quan lại tán dương, nhưng lại không có một chút nào thật lòng giống như ngày hôm nay. Thấy những người dân bình thường này thật tình yêu mến chính mình, không có pha chút chút giả tạo nào, trong ngực hần có cái gì đó nảy lên cảm giác thật dễ chịu. Kề sát vào Tiêu Ngữ cười nói: “Từ nay về sau Tiêu gia của người lại trở thành đệ nhất gia ở Dương Châu, ngay cả quan phủ cũng không

dám trêu chọc, thế nào, còn oán trẫm dọa người không?..”

Tiêu Ngữ vừa định nói thì Tri phủ và Tri huyện đại nhân đã tiền đến quỳ xuống: “Thần Dương Châu tri phủ, Dương Châu tri huyện, hôm nay được diện kiến long nhan, thực quá vinh hạnh, đặc biệt ở đây chờ hoàng thượng sai bảo, có gì phần phó nguyện làm hết khả năng, chỉ mong hoàng thượng bảo trọng long thể, chúng thần đã vô cùng biết ơn rồi”.

Hạ Vô Ưu nghiêng đầu quan sát hai người một phen, sau đó thản nhiên nói: “Trẫm ở đây chơi bao lâu trẫm tự biết lại còn cần các ngươi nhắc nhở”. Hai người vừa nghe, biết chính mình xen vào việc của người khác, biết hoàng thượng không thích nghe, lo sợ cái mũi ô sa của mình cũng mất đi. Đang muốn nói, lại nghe hoàng thượng nói: “Bất quá ta một đường điều tra tìm hiểu, ở đây các ngươi cai quản cũng không tệ lắm, khó có được người không ăn hối lộ làm việc trái pháp luật, nhưng lại chỉ làm tri phủ tri huyện nho nhỏ không được trọng dụng”. Nói xong quay sang Y Đức: “Truyền chỉ của trẫm, cho hai người bọn hần mỗi người thăng 3 cấp, thưởng gấp 3 lần bổng lộc”. Nói xong nhìn hai người liếc mắt một cái, cúi đầu nói: “Trẫm nhớ ở Lại bộ đang thiếu người, cho các ngươi tiếp nhận chức vụ, nhớ kỹ phải làm việc đến nơi đến chốn giống như ở đây, một lòng vì bách tính mà làm việc, vì nước nhà cùng trẫm phân ưu”. Nói xong nửa ngày, lại không nghe thanh âm tạ ơn, ngẩng đầu vừa nhìn đã thấy hai người vì qua kinh hỉ không chịu nổi đã té xỉu trên mặt đất. Mặt hần nhất thời đen hơn phân nửa, Tiêu Ngữ cũng không nhin nổi nữa bắt đầu cười ha ha, một bên nói: “Hoàng thượng a, người thật đúng là... thực sự là thiên uy như kiếm nha, chỉ là nói mấy câu, làm cho 8 người hôn mê, nếu người đổi nghề làm sát thủ, nhất định là một kiếm giết một người, chắc chắn là không ai có thể chạy trốn, thiên hạ đệ nhất sát thủ cũng tự nhiên là rơi vào tay người, ha ha ha, tiền tài như nước, ha ha ha..”

34. Chương 34

Hạ Vô Ưu thấy Tiêu Ngữ dáng vẻ rất là đắc ý, nhìn không được trêu hần một chút, kễ sát vào tai hần nói: “Người biết sát thủ trước khi giết người đều phải làm cái gì không? Ha hã, bọn họ phải tìm nam nhân hoặc nữ nhân hảo hảo phát tiết một hồi, như vậy mới có đủ tinh thần để đi giết người, ăn, người ở nhà chơi có 3 ngày ngắn ngủi, mà 3 ngày này trẫm trải qua thực sự rất là khó chịu lắm, không bằng người hôm nay cũng trẫm trở về đi...” Hần còn chưa dứt lời, Tiêu Ngữ một bộ dạng cúi đầu nhận tội, vô cùng bi thương nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, ta biết sai rồi, ta nhận sai còn không được sao? Cầu người đại nhân thì đại lượng, gờ cao đánh khẽ, làm ơn tha cho ta mấy ngày nữa đi”.

Hạ Vô Ưu một ngụm rượu chưa kịp nuốt xuống, toàn bộ phun lên quần áo của Y Đức, cũng may là có người che ở đằng trước, nếu không thì hình tượng hoàng đế hoàn toàn bị phá hỏng mất. Bàn tay bên dưới hung hăng nắm tay Tiêu Ngữ, nghiêng rằng nghiêng lợi từng chữ từng chữ cảnh cáo: “Tiêu Ngữ, tuy rằng người luôn luôn mang đến cho trẫm kinh hỉ bất ngờ, nhưng những kinh hỉ này tốt nhất là không nên làm cho trẫm thất thố, hiểu không?” Không được, cứ mỗi lần gia khóa này xuất hiện hình dáng diễm đam đáng yêu, hết lần này tới lần khác những biểu hiện hèn nhát trên người hần làm cho mình khinh thường, đều làm cho mình nổi lên dục vọng chinh phục. Mặt Hạ Vô Ưu hơi đỏ một chút, bởi vì hần cảm giác được bộ vị tư mật đang có biến hóa kinh người, cũng may giờ là cuối thu, quần áo vừa dày vừa rộng, nếu không mình bị biến thành trò hề rồi.

Hần thực sự mong cứ thế kéo Tiêu Ngữ đi, thầm nghĩ hung ác khi dễ hần, hôm nay để hần ở nhà chơi vài ngày, cũng là để khuây khỏa. Nhưng hiện tại xem ra, huynh đệ của mình lại thực sự không chấp nhận hành động thiện lương này, vì vậy hần thở dài, nói: “Tiêu Ngữ a, về thăm nhà như thế là đủ rồi, người ở nhà chơi đã 3 ngày, đã là người đầu tiên cũng là người duy nhất trong hậu cung được như thế, hiểu chưa?”

Tiêu Ngữ còn không có cảm nhận được ý nghĩ xấu xa đằng sau nguyên nhân chính đáng này, còn thực sự cảm động đối một con sói đói khát nói: “Ta hiểu được, hoàng thượng, kỳ thực... Ta thực sự rất cảm ơn người, đã để ta khi còn sống có thể về thăm nhà một lần, thăm gia gia nãi nãi, cha mẹ đệ đệ, còn tham gia hôn lễ của đệ đệ,ta... ta không còn gì hối tiếc nữa”.

Ngược Hạ Vô Ưu chấn động, Tiêu Ngữ của hắn, yêu cầu đúng là chỉ đơn giản có như thế, hắn không kì vọng hay cầu xin địa vị cao cao tại thượng trong hậu cung, được sung hạnh có khả năng hô phong hoán vũ, một lòng cũng chỉ có về người thân, thế nhưng yêu cầu của hắn, cũng là cái mà mình không thể đáp ứng hắn nhất, cửa cung sâu tựa như biển a. Tại giờ khắc này, hắn cảm thấy trái tim của một bậc đế vương vô tình hình như có cái gì đó, và cái này, đối với hắn mà nói, là không phải một hiện tượng tốt. Thế nhưng lúc này hắn cũng tuyệt không ngờ tới: Có một ngày, hắn lại chính tay giết đi người hắn dùng mọi cách che chở yêu thương.

Lần này kết quả của việc về thăm, vẫn là phải ly biệt, nhưng Tiêu Ngữ đã dùng bạc mà Hạ Vô Ưu cho hắn đưa cho phụ mẫu lo việc sau này, cũng đã thấy yên lòng rồi, phụ mẫu đệ đệ và Phượng Hồng đều đến tiễn hắn, tránh không được một phen khóc lóc chia tay, chờ đến lúc thuyền rồng đã đi xa, những con người si vọng trên bờ cũng trở thành những chấm đen, hắn vẫn đứng ở đầu thuyền nhìn lại, chợt nhớ tới một câu thơ của Lý Nghĩa Sơn, hoàn cảnh lúc này, nếu muốn gặp lại thật sự rất khó a.

Còn lại nửa tháng, liền đi đến mấy thành nổi tiếng, nhìn thấy cuối thu đã về, cảnh sắc khắp nơi dần dần cũng trở nên hiu quạnh, việc thị sát dân tình của Hạ Vô Ưu cũng gần như hoàn tất, lúc này mới mang cả đoàn người trở về kinh thành, lần này là dùng thủy lộ đi, trên đường hoàn toàn giữ bí mật, quan viên địa phương cũng hiểu hoàng thượng hàng năm đều như vậy, cũng không có chuẩn bị tiếp đón gì nhiều, bởi vậy khi đi thì một cảnh náo nhiệt, khi về thì lại yên lặng hơn rất nhiều.

Chạng vạng ngày thì dừng lại ở một bến sông, xa xa nhìn lại, đường phố đã lên đèn, là một thành nhỏ phồn hoa, Hạ Vô Ưu cùng Tiêu Ngữ đứng ở đầu thuyền thấy cảnh tượng này, liền đáp ứng ngày mai mang hắn đi mua sắm, giảm bớt buồn phiền của mấy ngày nay. Thế là tới buổi sáng, Hạ Vô Ưu liền mang theo Tiêu Ngữ cùng Duyên Hỉ, Y Đức và mấy người thị vệ nữa rời thuyền lên bờ, đi mua sắm quanh đó một chút, còn vào một khách điểm ăn mì. Đến lúc từ quán đi ra, mặt trời đã lên cao quá đỉnh, đường phố cũng dần dần náo nhiệt hơn.

Những đồ vật hay ho trong thành nhỏ này cũng không ít, Hạ Vô Ưu mặc dù tuổi không lớn, nhưng đối với đời lại thành thực cẩn thận, những thứ đồ chơi không thèm liếc mắt một cái, ngược lại Tiêu Ngữ người so với hắn lớn hơn vài tuổi thì lại tràn đầy hứng thú, một bên lăm lăm: “Àn, như vậy sẽ mang về rất nhiều đồ cho bọn hắn, chắc là sẽ không còn oán ta nữa đâu”. Một câu chưa xong, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng hô lớn trong đám người: “Cầu hoàng đế, còn không mau chịu chết”. Hắn trong lòng run lên, những thứ cầm trên tay đều rơi xuống đất, đến lúc quay đầu lại, đã thấy có 5 hắc y nhân đang vây quanh Hạ Vô Ưu thành vòng tròn bắt đầu triển đấu, Y Đức cùng mười mấy hộ vệ đều phải ứng phó với hắc y nhân, tình huống khẩn cấp vạn phần. Hắn nghĩ Hạ Vô Ưu đã gặp bất trắc, không biết từ đâu có can đảm, bỗng nhiên xông lên trước hô to: “Hoàng thượng... Hoàng thượng.. Hoàng thượng...”. Lại giống như là người điên ôm chặt lấy một hắc y nhân điên cuồng hét lớn: “Không cho các người làm tổn thương hắn, a a a a...”. Hắn không có võ công, hai tay lại không thể buông ra, trong tình thế cấp bách, tự nhiên há mồm ra cắn, nhưng hắc y nhân kia võ công không chỉ cao hơn Tiêu Ngữ cả trăm nghìn lần, lại bị hắn bất ngờ tập kích cắn rách một bên tai, lập tức kêu như lợn bị chọc tiết, quay đầu lại một kiếm, nhanh như chớp chuẩn xác chém đến cổ Tiêu Ngữ.

35. Chương 35

Hạ Vô Ưu mặc dù một địch năm nhưng với võ công của hắn mà nói là thừa sức, còn nghĩ suốt đường đi không có sóng gió gì, vừa lúc những người này tự đến cửa giúp hắn tiêu khiển. Hắn ngay từ đầu cũng không có nghiêm túc ứng phó, giống như một con mèo đang vờn chuột, một lúc sau lại nghe thấy tiếng hô lớn của Tiêu Ngữ, trong lòng cảm động, thầm nghĩ lúc gặp nạn mới thấy chân tình, nghe tiếng gọi của hắn rõ ràng có lo lắng còn có đau lòng nữa, đang lúc vui mừng, chợt nghe một hắc y nhân kêu thảm, hắn âm thầm kỳ quái: ta còn chưa đối hắn hạ thủ mà, thế nào lại kêu như thế dọa người. Một chiêu né kiếm của người đối diện, vội vã quay đầu nhìn lại, không nhìn không biết, vừa nhìn thì bị dọa một trận mồ hôi lạnh, không nghĩ tới Tiêu Ngữ quan tâm hắn đến mức ngay cả tính mạng cũng không cần, còn cố sức cắn chặt lấy lỗ tai của hắc y nhân, đây còn không phải là muốn chết sao?

Trong lòng lập tức lo lắng, nhanh như chớp đến gần bên người hắc y nhân, chỉ là tốc độ của hắn rất nhanh nhưng kiếm của hắc y nhân còn nhanh hơn, trong lúc kiếm đang gần kề cổ Tiêu Ngữ, Hạ Vô Ưu vô cùng nôn nóng, cũng bất chấp chính mình, gân xanh trên bàn tay thon dài ưu mỹ nổi lên, trong nháy mắt giữ chặt thanh kiếm, chỉ thấy một dòng máu tươi chảy xuống theo mũi kiếm, hắn nắm chặt hơn một chút, thanh kiếm kia đã bị gãy làm đôi.

Hắc y nhân kia mặc dù bị công lực của hắn dọa một trận, nhưng kẻ trước mắt với hắn có thù sâu như biển, sừng sốt một chút, liễu mình tấn công, Hạ Vô Ưu một lòng chỉ lo bảo hộ cho Tiêu Ngữ không bị thương tổn, làm cho hắn một thân võ công cũng có chút khe hở, mà những hắc y nhân này cũng không phải là đèn cảnh, mấy người triển đấu một phen, vậy mà từ vai tới ngực Hạ Vô Ưu đã xuất hiện một vết thương thật dài.

Chuyện này làm cho mặt mũi nam nhi của Hạ Vô Ưu bị tổn thương nghiêm trọng, chê cười, dĩ nhiên lại ở trước mặt Tiêu Ngữ bị thương, hình tượng cao lớn hô phóng hoán vũ của hắn tổn thương nghiêm trọng, cộc không phát uy các người lại coi nó như con mèo bệnh hả? Tức giận tràn ngập, nhân thần hắn bỗng trở nên lạnh lẽo, nếu không phải lúc này hắn chỉ là chơi đùa, những kẻ ở chỗ này đừng có nói tới vận may rồi đi, mà là nói, bọn họ vĩnh viễn cũng không có một cơ hội rời khỏi đây.

Thẳng đến lúc trên mặt đất nằm một cỗ thi thể, Tiêu Ngữ mới thấy mình thật ngốc, hắn là một người dễ mềm lòng, vừa là lại lo lắng cho Hạ Vô Ưu làm mình điên cuồng, hôm nay tất cả kết thúc, máu tanh trên mặt đất làm hắn ngực từng đợt phát lạnh, cái lỗ tai trong miệng tuy rằng đã thả ra, nhưng cảm giác buồn nôn có nhỏ mãi cũng không hết, cuối cùng hắn cố gắng nhịn xuống, đem chỗ mì mới ăn trong dạ dày chưa kịp tiêu hóa nôn hết ra ngoài.

Hạ Vô Ưu ở xa xa nhìn hắn, trong mắt tràn ngập bi thương, hắn biết đây là lần đầu tiên Tiêu Ngữ trải qua một việc tàn khốc như vậy, thôi được, để cho hắn tự bình ổn tâm tình một chút đã. Cúi đầu nhìn vết thương trên ngực mình, tuy rằng vẫn chảy máu, cũng may vết thương không sâu, nhưng vết thương trên tay lại giống như khoét một lỗ trong tim, bĩu môi: mình vì Tiêu Ngữ, thay đổi đúng là không thể ngờ được a, dĩ nhiên vì hắn mà không để ý đến sinh mạng của mình, thử dài, hắn không thích cảm giác không chắc chắn như vậy, nhưng hắn lại luyến tiếc Tiêu Ngữ, rốt cuộc nên làm gì đây?

Vừa nghĩ tới đây, đã thấy Tiêu Ngữ chạy vội tới, khẩn trương xem xét thương thế của mình, hắn nở nụ cười nói: “Người nhìn người xem, người phải xác định không nôn thêm lần nào nữa, trầm có bệnh khiết phích a...” Một câu còn chưa xong, phát hiện trước mắt biến thành từng đợt màu đen, ngực cười khổ một tiếng nói: xem ra những sát thủ này cũng có chút năng lực, chính mình dùng... độc trong người không để hắn nghĩ xong, người đã hôn mê rồi.

Việc này chỉ biết đem Y Đức cùng Duyên Hỉ dọa sợ muốn chết, cũng may Y Đức tuy là thái giám, nhưng quanh năm đi theo bên người Hạ Vô Ưu, tự nhiên có khả năng loại bỏ cảm giác sợ hãi, lập tức vội vã ra lệnh cho mọi người đưa Hạ Vô Ưu trở lại thuyền. Tiêu Ngữ chăm chú nắm thật chặt tay của vị quân vương trẻ tuổi, trong lòng vương mặc đường như bị một đao nào làm rỗ, đang làm một cái hai mươi tuổi nô tài ở hậu cung, hẳn tính cách tuy có phần ngây thơ, thế nhưng tự nhận đã không có người có khả năng làm cho hắn khẩn trương đến mức không thể khống chế được, nhưng bây giờ ở bên Hạ Vô Ưu, nhìn gương mặt tái nhợt dần dần biến thành màu đen, hẳn thế nhưng lại không khống chế được chính mình vừa lo lắng vừa khẩn trương, cứ như sau một khắc trái tim có thể từ trong miệng vọt ra, hắn rất muốn nắm chặt lấy từng người bên cạnh, làm cho lệ chảy ra, khóc lóc để bọn họ đảm bảo người trước mặt này nhất định không có việc gì, thế nhưng lý trí không cho phép hắn làm như thế, bởi vì làm thế chỉ càng làm rối thêm cũng làm cho mọi người thêm phức tạp, chẳng có cái tác dụng gì hết, vì vậy hắn liều mạng khống chế chính bản thân mình, liều mạng khống chế... Thật sâu thở ra một hơi, Tiêu Ngữ lần thứ hai cảm nhận được Hạ Vô Ưu thân là đế vương suốt ngày phải sống trong cảnh tự kiềm chế, cảm giác cực kì không thoải mái.

Y Đức nhưng thực ra lại rất trấn tĩnh, Hắn không lo lắng cho Hạ Vô Ưu bởi hắn biết chủ tử của hắn năng lực như thế nào, thế nhưng mỗi lần nhìn thấy Tiêu Ngữ si ngốc nhìn người bị thương nằm trên giường, người kia ánh mắt khẩn trương cùng lo lắng, hắn lại không nhịn được thở dài, ngực cười khổ tự nói: Hoàng thượng a, người lúc nào mới chịu tình lại? Người... nghìn vạn lần phải nhanh một chút nha, nếu không Tiêu ngữ của người cũng không chịu đựng được nữa đâu. Trong lòng bỗng nhiên giật thót: nếu như hoàng thượng cho rằng bản thân vì Tiêu Ngữ mà thụ thương là một thay đổi mà hắn không thể cho phép, hắn có khi nào để cho Tình phi nương nường nhân cơ hội này gạt bỏ Tiêu Ngữ hay không?

36. Chương 36

Đúng như Y Đức lo lắng, vừa trở về thuyền, Tình phi cùng Mai phi sau khi thể hiện hết đau lòng lo lắng, thừa lúc ngự y bắt mạch chữa bệnh cho hoàng thượng, Tình phi lạnh lùng nhìn Tiêu Ngữ vẫn ở bên cạnh không nói gì, âm thanh nặng nề nói: “Đi theo bản cung”. Nói xong hừ một tiếng, đi ra ngoài trước.

Tiêu Ngữ ngẩn ra, Duyên Hỉ nhưng thực minh bạch là chuyện gì, mồ hôi lạnh từng giọt từng giọt theo trán chảy xuống, vô ý thức định túm chủ tử từ nhà mình không cho hắn đi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, làm thế cũng không được, người nọ dù sao cũng là Tình phi, địa vị cao hơn Tiêu Ngữ rất nhiều, nếu dám không đi, cũng sẽ bị xử tội phạm thượng, khó mà thoát chết. Hoàng thượng như thế nào lại chọn đúng lúc này mà bất tỉnh, không ai có thể ngăn cản Tình phi, tính kiêu gì cũng phải đi, đúng là chỉ có đường chết không có đường sống, làm cho hắn gấp đến mức suýt khóc.

Tiêu Ngữ thùy hạ mi mắt, nhẹ nhàng giãy khỏi tay Duyên Hỉ, dùng âm thanh chỉ có hắn mới nghe được nói: “Thay ta chăm sóc hắn, nói với hắn, vô luận trên trời dưới đất, Tiêu Ngữ... vĩnh viễn mong hắn hạnh phúc vui sướng, hắn đối với Tiêu Ngữ thực tốt, đời đời kiếp kiếp, không bao giờ... quên”. Nói xong ngẩng đầu lên, không một chút sợ hãi, đi chuyển bước chân bình tĩnh đi theo Tình phi.

Duyên Hỉ trong lòng đau xót, biết Tiêu Ngữ đã hiểu ý của Tình phi. Mãi cho đến lúc này, hắn mới tin tưởng... Tiêu Ngữ thực sự là một người thông minh. Nhìn hắn một bộ dạng ung dung chịu chết, quá khứ từng chút từng chút trong thời gian ngắn ngủi toàn bộ hiện về, người nào tuổi không lớn, nhưng Tiêu Ngữ ở trong cung cũng không ít ngày, tại cái địa phương người ăn thịt người, từ lâu đã có thể tự rèn luyện một thân không vui mừng cũng không bi thương, nhưng ngay lúc này đây, hắn có thể cảm nhận được bi thương, đầu đón giống như xé gan xé thịt, lại nhìn theo thân ảnh của Tiêu Ngữ, hắn thực sự nhịn không được nữa,

quay người phịch một tiếng quỳ trước mặt Y Đức, khóc thảm nói: “Công công, cầu ngài cứu Tiêu Ngữ đi, nếu không chẳng ai có thể cứu hần nữa, công công...”

Y Đức thở dài, thống khổ nhắm lại hai mắt, buồn bã nói nhỏ: “Duyên Hỉ, ngươi còn không hiểu ta sao? Nếu như có thể cứu, ta làm sao lại một bộ đứng đưng ngồi xem, ta không phải là điên rồi mới nói điều này, nếu lần này là hoàng thượng muốn Tiêu Ngữ chết, ta... có lẽ là có thể âm thầm bảo toàn sinh mạng của hần. Nhưng lần này lại là Tình phi nương nương a, là người có địa vị tôn quý nhất trong hậu cung, quyết định của nàng nhưng kẻ làm nô tài như chúng ta làm sao có thể thay đổi được, nàng... nàng nhất định phải chính mắt nhìn thấy Tiêu Ngữ tắt thở mới yên lòng, ngươi hiểu chưa? Chúng ta... Chúng ta căn bản không có một chút cơ hội nào, trừ phi... Hoàng thượng tỉnh lại, trừ phi... sau khi hoàng thượng tỉnh lại mới có thể như mọi khi bảo vệ Tiêu Ngữ, nếu không...” Phía sau hần không có tiếp tục nói nữa, nhưng Duyên Hỉ cũng hiểu được ý của hần. Trong lòng đột nhiên run rẩy: Hoàng thượng... Hần sẽ lợi dụng cơ hội này để Tình phi diệt trừ Tiêu Ngữ, diệt trừ người ảnh hưởng đến hần mạnh mẽ sao?

Bên giường bỗng nhiên có người hô lớn: “Y công công, Hoàng thượng hình như đang tìm người”. Là thanh âm của ngự y. Y Đức cả kinh, còn nghĩ là Hạ Vô Ưu muốn mình dâng trà, vội vã đi tới trước mặt hần, nhỏ giọng hỏi: “Hoàng thượng muốn uống trà sao?”. Đến lúc nhìn kỹ, mới thấy ánh mắt Hạ Vô Ưu cũng không quá rõ ràng, môi tuy rằng mấp máy, nhưng tựa hồ có chút gian nan, nói cái gì cũng không có nghe rõ, hần ghé sát lỗ tai bên miệng hoàng thượng, nỗ lực nghe rõ, hai tay làm thành hình yêu cầu mọi người bên cạnh không được lên tiếng.

Cư như thế, bên trong phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe tiếng một cây kim rơi xuống đất, lúc này mới loáng thoáng nghe được Hạ Vô Ưu gian nan nói ra mấy chữ: “Cứu... Tiêu Ngữ... Long bồi... Hần... Ở đại lưng... Cứu...”. Chỉ nói được vài từ này, hần liền lần thứ hai hôn mê, hiển nhiên vừa nói ra những từ không rõ ràng này cũng đã tiêu hao hết sức lực của hần.

Y Đức bỗng nhiên ngẩng đầu: Đúng rồi, còn có long bồi, long bồi vật tượng trưng cho thân phận cao quý nhất của hoàng thượng, lúc trước đã đánh rơi ở chỗ Tiêu Ngữ, lúc đó Hạ Vô Ưu cũng không có thu hồi lại, sau lúc Tiêu Ngữ thị tẩm thì trả lại cho hần, sau này cũng không thấy hần nhắc lại nữa, chính mình cũng không có thấy, Y Đức vẫn nghĩ Tiêu Ngữ đã trả lại cho hoàng thượng sau hần cũng thu hồi lại, không nghĩ tới hoàng thượng đã giấu vào đại lưng của hần từ lúc nào. Mất hơi ươn ướt, hoàng thượng đối Tiêu Ngữ thật đúng là dụng tâm lương khổ, đại khái ngày cả bản thân hần cũng còn do dự có hay không loại bỏ đối phương, vì vậy tuy rằng len lén đưa long bồi cho hần, nhưng lại không cho bất luận kẻ nào biết. Chỉ là việc lúc này hần vẫn là cứu Tiêu Ngữ, hần vẫn lựa chọn bảo vệ chứ không phải là diệt trừ. Y Đức trong lòng thở dài: Hai người cứ như vậy, trong mong trời xanh có mắt, nghìn vạn lần đừng chia rẽ bọn họ, mảnh tình cảm này của hoàng thượng khiến nô tài như hần cũng có chút vui mừng.

Xoay người thoát khỏi đoàn người, nhẹ nhàng đá Duyên Hỉ còn đang cố kìm nén nước mắt, Y Đức trong thanh âm cũng không nén được kinh hãi: “Đi, nhanh lên đi cứu chủ tử của ngươi, chần chừ, hần có thể sẽ mất mạng”. Nói xong đi ra trước.

37. Chương 37

Duyên Hỉ sửng sốt một chút, nhưng lập tức hiểu được Y Đức nhất định là đã có biện pháp, không khỏi vừa mừng vừa sợ, vội vã đứng dậy lao ra ngoài. Phút chốc đã tới thuyền gian của Tình phi nương

nương, quả nhiên nghe được từ trong vọng ra âm thanh phần nô nhưng không mất phần ưu nhĩ mà còn mang theo lãnh khốc: “Tiêu Ngữ, việc đã đến nước này, hoàng thượng hiện giờ sinh tử còn chưa rõ, người thân là quý nhân, lại là người gây nên chuyện, bản cung ban cho người cái chết cũng là cực kì khai ân với người rồi, bằng không chỉ với tội của người cũng không thể thoát khỏi tội danh giết toàn tộc, người... có nguyện ý không?”

Tại lại nghe âm thanh bình tĩnh của Tiêu Ngữ truyền đến: “Theo như nương nương xử trí, Tiêu Ngữ không có một câu oán hận”. Y Đức cùng Duyên Hỉ trong lòng căng thẳng, biết hẳn cũng sớm biết mình không thể nào thoát được, thứ hai cũng vì câu tội danh diệt tộc kia cho nên mới thẳng thắn chấp nhận cái chết. Lập tức chạy vào cao giọng nói: “Chờ đã”

Tình phi ngẩng đầu vừa nhìn, thấy Y Đức mang theo Duyên Hỉ cùng mấy người thái giám không có lịch sự, không thông báo trước đã xông vào phòng của mình, trong lòng không hài lòng, lạnh lùng nói: “Y công công, hoàng thượng trọng thương người vì sao không ở bên cạnh hầu hạ? Bản cung muốn xử lí kẻ đã gây nên lần tập kích lần này, lẽ nào người cũng muốn can thiệp? Là ai cho người quyền ý hả?” Y Đức cười nói: “Khởi bẩm nương nương, nương nương thánh minh, nô tài làm sao dám can thiệp, nếu không có ý chỉ của hoàng thượng, nô tài làm sao có khả năng đến đây tự rước lấy nhục?” Hắn vừa nói xong, Tình phi hai mắt tròn tròn, giọng the thé nói: “Nói vậy, hoàng thượng hôn mê bất tỉnh, sao có ý chỉ, Y Đức, giả truyền thánh chỉ người biết tội của mình chưa? Đừng quên, người chẳng qua cũng chỉ là một kẻ nô tài nhỏ bé bên cạnh hoàng thượng mà thôi”.

Y Đức cười lạnh nói: “Nương nương, thân phận của nô tài nô tài tự nhiên biết rõ, không cần nương nương phải nhắc nhở”. Hắn mấy ngày nay cùng Tiêu Ngữ ở chung, ít khi cùng các tần phi khác giao tiếp, lại thói quen sự ôn hòa của người nô, không cần phải xem mặt để đoán tâm trạng người khác, mà đối sự chua ngoa của Tình phi tự nhiên cũng bắt đầu thấy phản cảm, bởi vậy khi nói chuyện cũng không có chút khách khí, mà đúng thực cứu Tiêu Ngữ là thánh chỉ của hoàng thượng, nếu như lúc hoàng thượng tỉnh, Tình phi nương nương có cáo trạng cũng chẳng làm được gì. Thế là đối Tình phi nói: “Nương nương, hoàng thượng trước khi lại lâm vào hôn mê, đã truyền khẩu dụ, người nói Tiêu Ngữ có long bội người địch thân tặc, thấy long bội như thấy hoàng thượng. Nương nương, ý tứ này ngài chắc hẳn phải hiểu rõ, cho dù Tiêu Ngữ có phạm vào tội tày trời, ngoại trừ hoàng thượng, ai cũng không thể giết hắn”.

Long bội của Hạ Vô Ưu, Tình phi đương nhiên biết, đó là trấn quốc chi bảo tổ tiên truyền lại, thấy lệnh bài như thấy người, chỉ là long bội này chẳng bao giờ rời khỏi người hắn, lúc này Y Đức lại nói ở trên người Tiêu Ngữ, nàng dù thế nào cũng không thể tin được, nàng không thể tin cũng không muốn tin, móng tay thật sâu đâm vào lòng bàn tay, liều mạng trấn định, Tình phi hé ra gương mặt âm trầm tuyệt mỹ, nàng rõ ràng một khi long bội ở trên người Tiêu Ngữ, thì nàng không thể làm gì, bởi vì nàng hiểu rõ, lại muốn nỗ lực chứng minh đây chỉ là Y Đức bịa ra lời nói dối.

“Y Đức, người nói, trên người Tiêu Ngữ có long bội, đó là vật quan trọng nhất đối với hoàng thượng, đó là vật tượng trưng của người đứng đầu Đại Phong quốc, sao có thể ở trên người một cung nô thấp hèn được, trừ phi hắn lấy ra, bằng không... các người nghĩ nói những lời này có thể dọa được bản cung. Nếu hắn không có, hừ, tội khi quân dù thế nào các người cũng phải gánh”. Nàng lần thứ hai cười nhạt, nhưng cũng không khống chế được trong lòng lo lắng.

Tiêu Ngữ quá sợ hãi, nghĩ thầm làm sao có thể để liên lụy Y Đức và Duyên Hỉ, đag muốn tự nói không có, lại bị Y Đức kéo một cái, nói: “Trên người người có long bội, ngoại trừ hoàng thượng, trước mặt kẻ nào cũng không cần phải quỳ lạy, nếu không chẳng phải là hoàng thượng đang quỳ lạy nàng sao? Nàng ta không xứng.” Nói xong lại nhìn ngọc bội bên sườn hắn, đó là Hạ Vô Ưu cho hắn, vô giá, nhưng Tiêu Ngữ

lại không hề biết. Chỉ coi như là vật buộc ở đai lưng bình thường, chỉ là thích nên đeo. Lúc này lại thấy Y Đức lấy từ thắt lưng mình ra miếng ngọc bội làm từ mười viên minh châu nghiêng hướng trắng sáng, chỉ thấy ánh trắng tỏa khắp nơi, tràn đầy khắp cả căn phòng, chính là một vật báu vô giá... Long bội của Hạ Vô Ưu.

Y Đức lấy long bội ra, cầm trong tay giơ lên, đối Tình phi từ lâu đã ngồi phịch trên mặt đất môi trắng bệch nói: “Nương nương, ngài hãy nhìn cho rõ, đây chính là long bội của hoàng thượng, thấy lệnh bài như thấy người, vừa nãy trong lúc hoàng thượng hôn mê, chính miệng nói ta tới cứu Tiêu Ngữ, bằng không chỉ một kẻ nô tài thấp bé như ta, sao biết được long bội ở chỗ này? Nương nương nếu còn có nghi vấn, thì hãy chờ đến khi hoàng thượng tỉnh lại rồi trực tiếp hỏi.”

Mắt Tiêu Ngữ nhìn chăm chăm, cái này cứ như ảo thuật, long bội này rõ ràng mình đã trả lại cho Hạ Vô Ưu, lúc nào thì lại ở trên người mình, còn giấu ở địa phương bí mật như vậy. Đang ngốc lảng chột thấy Y Đức kéo nhẹ ống tay áo hắn, tiếp theo là thanh âm người khác không thể nghe được truyền vào tai: “Còn không mau đi, lẽ nào người xem mặt người kia còn chưa đủ?” Hắn nhất thời giật mình, nhớ tới sự hung ác của Tình phi, vội vã theo Y Đức đi ra, lúc này mới thấy toàn thân trên dưới đều là mồ hôi lạnh, tựa như là vừa thoát khỏi quyê môn quan, không khỏi thở ra một hơi thật dài.

Duyên Hỉ lại không khỏi cười nói: “Công công lúc nãy có nhìn thấy mặt Tình phi nương nương không? Nô tài ở trong cung nhiều năm như vậy cũng chưa bao giờ thấy, lần này thất bại, nương nương thế nhưng thất bại trần trụi, thất bại đến triệt để, hành động của hoàng thượng đối với Tiêu Ngữ cũng là nói rõ, theo như bắt đầu mà nói, thì chính là thậm chí có thể nói là đưa hắn trở thành hoàng hậu, cũng khó trách mặt nương nương lại đen như vậy”.

Tiêu Ngữ còn có lo lắng, quát lên: “Duyên Hổ, người ăn no rồi việc quá à? Còn hoàng hậu cái gì, tiếp quá vài ngày, có phải người sẽ nói hoàng thượng ngầm đồng ý cho ta soán vị.” Hắn nói xong, tất cả mọi người cười rộ lên.

Còn lại Tình phi nương nương sau khi tất cả mọi người đã đi rồi, nàng vẫn còn ngồi tại chỗ tức giận đến cả người phát run, cung nữ cẩn thận mang trà đến, bị nàng hất tay rơi xuống đất vỡ vụn, nàng đứng lên, giống như ác quỷ điên cuồng quát: “Một tên nô tài, bắt quả chỉ là một tên nô tài, người lại bảo vệ hắn như thế, người... người cho... long bội? Hắn đeo sao? Hoàng thượng, hắn là hoàng hậu của người sao? Người dĩ nhiên...” Nàng tức giận đến nghẹn thở, suýt nữa thì ngất xỉu, một đám nô tài đỡ nàng ngồi xuống, vì nàng vuốt lưng thuận khí, chột nghe ngoài cửa có người hô: “Mai phi nương nương giá đáo”. Nàng vội vã ngồi dậy, vậy lui hai bên người, miễn cưỡng trấn định tâm tình, lạnh lùng nói: “Cho nàng vào”. Khoe miệng lộ ra một nụ cười nhạt: “Tốt, Mai phi a Mai phi, bản cung xem lúc này người còn có thể không rat ay”.

38. Chương 38

Lúc sau Mai phi vào đến nơi, chậm rãi ngồi xuống, Tình phi từ lâu đã tức đến muốn hôn mê, cũng không cần suy nghĩ cách dùng từ, không có vòng vo, trực tiếp cười lạnh nói: “Muội muội cũng biết rồi đúng không? Lúc nãy bản cung mới ban thưởng tử cho kẻ gây nên chuyện hoàng thượng bị tập kích- Tiêu Ngữ, nhưng lại bị Y Đức cứu đi, nguyên lai hoàng thượng không biết từ bao giờ đã giấu long bội ở đai lưng tên nô tài kia, bản cung bây giờ cũng không có quyền giết hắn, chẳng phải là dạy người làm việc ác, muội muội là một người thông minh, bản cung biết người là người chỉ cần người không phạm ta ta cũng không phạm

người, chỉ là hôm nay Tiêu Ngũ kia địa vị cũng đã trên cả ta và ngươi, tỷ muội ta phải đồng tâm hiệp lực, sớm loại trừ tai họa này mới được”.

Mai phi mỉm cười, tư thái ưu nhã không gì sánh được, nhìn thấy Tình phi gấp đến độ thất thố, nàng hơi hơi giương mắt, tựa tiểu phi tiểu thần nhiên nói: “Lời này của tỷ tỷ muội không rõ lắm, tỷ cũng biết nguyên tắc của muội, cho nên chuyện này không nên tới tìm ta, ta luôn luôn tự biết, ngôi vị hoàng hậu cũng không tới phiên ta, vì vậy không có nghĩ đến tranh giành, Tiêu Ngũ địa vị có cao tới đâu cũng không có trở ngại với ta, hắn là một chủ tử nhặt được con kiến cũng thả nó về tổ, ngay cả nô tài cũng đối đãi tử tế, với ta không có thâm cừu đại hận, nên cũng không cần phải hại ta đúng không? Tỷ tỷ, thứ muội muội nói thật, hắn nếu thật sự lên làm hoàng hậu, nửa đời sau của muội muội chắc chắn yên ổn”.

Nàng nói hết lời, sắc mặt Tình phi nhất thời khó coi không gì sánh được, cười lạnh nói: “Muội muội quả là người thông minh, thế nào? Thấy nên nô tài kia hôm nay được ân sủng như vậy cho nên muốn chịu thua? Ta khuyên người đừng quá đắc ý, hoàng hậu, hừ, cũng không nhìn hắn mặt mũi lớn đến đâu, chỉ là một tên hoạn quan, hắn có tư cách gì mà dám mơ tưởng đến cái ghế hoàng hậu? Cứ cho hoàng thượng thực sự làm thế, các đại thần lẽ nào có thể mở to mắt nhìn một tên thái giám lên làm quốc mẫu của họ chứ? Huống hồ hoàng thượng của chúng ta...” Nàng bỗng nhiên cười âm hiểm: “Huống hồ hoàng thượng của chúng ta vốn là một kẻ thông minh, muội muội ở bên cạnh hắn thời gian cũng không ngắn, chẳng lẽ lại không biết bản thân hắn không thể tiếp thu nhất chính là cái gì sao?”

Mai phi thần nhiên đứng lên, mỉm cười nói: “Ta đương nhiên biết, hoàng thượng thích nhất chuyện chính là nhìn chúng ta tranh đoạt tình cảm của hắn, hưởng thụ sự kỳ diệu của cảm giác duy ngã độc tôn hắn không thể tiếp thu nhất...” Nàng cũng thật sâu nở nụ cười: “đem tình cảm cho người khác, hắn thích chính là vô tâm vô tình, như vậy sẽ không bị thương tổn hay ảnh hưởng, hắn không thể tha thứ cho bất luận kẻ nào làm thay đổi điều này, tỷ tỷ, muội muội nói có đúng hay không?”

Tình phi hừ một tiếng nói: “Ngươi nếu đã biết, vì sao...” Chưa nói xong đã bị Mai phi ngắt lời: “Ta là đang cá cược, tỷ tỷ, người nói trong tâm hoàng thượng không có tình cảm, ta là cá hoàng thượng đối Tiêu Ngũ có tình cảm”. Nàng nhìn về phía Tình phi: “Kỳ thực tỷ tỷ dù cá làm sao thì cũng là cá tình cảm của hoàng thượng đối với Tiêu Ngũ, tiền đặt cược của chúng ta sẽ là như nhau, cái duy nhất không giống nhau đó là kết quả, tỷ tỷ, muội muội rất là chờ mong, hoàng thượng trong lòng ta là người thông minh nhất hoàn mỹ nhất, muội muốn nhìn thông qua chuyện này để biết hoàng thượng thông minh đến tốt cùng mức độ nào”. Nói xong nàng làm một động tác vạn phúc, rồi thông dong ưu nhã rời đi

Hạ Vô Ưu đã hôn mê một ngày một đêm rồi, các ngự y cũng phải túc trực một ngày một đêm, cũng may mạch tượng của hắn vẫn luôn bình ổn, bệnh tình cũng không có biến hóa gì quá lớn, chạng vạng ngày thứ hai, trong lúc hôn mê thì thào nói được chữ muốn uống nước, mọi người mới yên lòng. Y Đức lệnh cho ngự y về nghỉ ngơi, tùy thời chờ triệu kiến là được rồi.

Tiêu Ngũ ở lại một tắc cũng không rời khỏi Hạ Vô Ưu, hai vành mắt thâm quầng, Y Đức cười nói: “Hoàng thượng đã không có việc gì nữa rồi, ngươi đi ngủ một chút đi, đỡ phải đến lúc người tỉnh lại, thấy người bộ dạng tiêu tụy như này, không ảnh hưởng người nhưng lại lấy chúng ta trút giận.”

Tiêu Ngũ quay đầu nhìn hắn, lo lắng nói: “Vì cái gì đều cho ngự y rời đi hết, hoàng thượng còn chưa có tỉnh lại...” Một câu chưa xong, Y Đức đã cầm nước đến cho hắn, hắn vội vã dùng thìa từng chút một đưa vào miệng Hạ Vô Ưu, lại nghe Y Đức nói: “Độc này thực lợi hại, nếu như là người khác, chỉ sợ họ chỉ cần bị dính một chút trên da, sẽ thấy mừng mủ, cũng may là hoàng thượng, hôm nay còn biết muốn uống nước,

nếu có trở ngại gì, tối nay không tỉnh vậy thì ngày sau cũng đừng mong tỉnh.

Tiêu Ngữ nghi hoặc hỏi: “Thế là sao? Người nói giống như rất chắc chắn?”

Y Đức thở dài nói: “Tiêu Ngữ, người tuy rằng ở trong cung lâu rồi, nhưng ngày ngày lấy hoa làm bạn, cùng người khác không tranh đấu, sinh hoạt tuy rằng đơn giản, nhưng đó chính là phúc khí của người. Người bên cạnh người này, hẳn tuy là bậc cửu ngũ chí tôn, nắm giữ cả thiên hạ, nhưng nào ai biết quanh hẳn có bao nhiêu hiểm nguy rình rập. Lúc hoàng thượng 5 tuổi, mẫu hậu qua đời, hoàng thượng yêu quý hẳn nên phong hẳn làm thái tử, từ đó về sau hẳn chưa bao giờ có thể trải qua một ngày bình yên, hạ độc, ám sát, đánh lén, cái gì cũng có đủ cả. Có một lần hoàng thượng trúng một loại độc kì quái, kẻ hạ độc cũng tổn rất nhiều công phu, mọi người cho một ít độc vào thức ăn, lúc đầu không có phát hiện, một tháng sau độc tính càng ngày càng mạnh, ngự y cả triều không ai giải được, hậu sự đều đã chuẩn bị xong, nhưng có một đạo nhân tha phương đến xin giải độc, có thể coi như hoàng thượng trong họa có phúc, từ đó về sau bách độc bất xâm, chỉ là hậu cung của hoàng thượng sau khi biết được, lại nghĩ ra phương pháp ám sát khác, chuyện này được nghiêm lệnh bảo mật, cho đến nay ngoại trừ mấy vị phi tử cùng tâm phúc, cũng không có người biết”. Vừa dứt lời, chót nghe phía dưới thanh âm miễn cưỡng của một người: “Đều là chuyện vớ vẩn từ xưa rồi, lại còn khiến người nhớ rõ như vậy, nhớ kỹ cũng chỉ là nhớ kỹ thôi, làm cái gì lại nói ra dọa Tiêu Ngữ, không biết hẳn chưa bao giờ thấy qua những việc thế này, chuyện không thể nhất là việc lục đục với nhau, giết chóc đẫm máu sao? Nhìn thử một cái xem, mặt hẳn đã trắng như giấy rồi”. Hẳn cúi đầu nhìn, chỉ thấy Hạ Vô Ưu đã tình lại vẫn mỉm cười nhìn Tiêu Ngữ lệ nóng doanh tròn.

39. Chương 39

Tiêu Ngữ đã không có dư thừa tinh lực để cười trước câu trêu đùa của Hạ Vô Ưu nữa, thấy hẳn tỉnh lại, ban đầu vẫn không dám tin chắc, thẳng đến khi có bàn tay lau đi lệ nơi khóe mắt, thay hẳn nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt sắp rơi xuống, hẳn mới dám xác định, một cửa này, Hạ Vô Ưu là thực sự đã vượt qua được rồi. Hẳn không phải loại người lỗ mãng không giấu được tâm sự, chỉ là với hẳn trong thời gian này, có rất nhiều việc đã xảy ra, người bên cạnh trước nay luôn cao cao tại thượng này, vị đế vương vô tâm vô tình sẽ vì chính mình mà thụ thương, trong lúc hôn mê cũng không quên cứu mình, từng chút từng chút tí mĩ quan tâm bảo hộ. Nghĩ như vậy, hẳn nhìn không được run rẩy, ôm chặt này bàn tay hoàn mĩ vào ngực, môi mấp máy mấy lần, thiên ngôn vạn ngữ muốn nói nhưng cuối cùng thốt ra chỉ có vài chữ: “Hoàng thượng... Người... Người.... tỉnh...” liền cũng không nói được gì nữa.

Hạ Vô Ưu không nói, nhẹ nhàng kéo hẳn vào trong lồng ngực, Y Đức nhìn cảnh này, vội vã lặng lẽ để lại trà cùng điểm tâm, rón ra rón ren lui ra ngoài, phân phó tiểu thái giám đi kêu ngự y làm một ít cháo mang đến, sau đó chính mình đứng canh bên ngoài, thầm nghĩ: được lắm, một ngày còn chưa trở về cung ta ngay cả chỗ ngủ cũng không có.

Dù sao thì độc trong người Hạ Vô Ưu vẫn chưa được giải hết, bằng không thấy bộ dạng chân tình của Tiêu Ngữ lúc này, hẳn sao có thể nhẫn được. Chính xác là như thế, nhưng huynh đệ dưới thân lại đứng thẳng sinh long hoạt hổ, Hạ Vô Ưu tức giận nhỏ giọng mắng: “Hỗn trưởng, chủ nhân của người hiện tại toàn thân vô lực, người lại thực là sôi nổi, có nổi lên cũng làm được cái gì? 2 huynh đệ chúng ta ngày hôm nay như hổ lạc trong rừng, làm sao còn có thể đặt người ở dưới thân a?” Một câu nói xong Tiêu Ngữ vừa buồn cười mặt cũng lại đỏ lên, nhìn kỹ hạ thân của hẳn, nhìn thấy quả nhiên là cao cao dựng thẳng đứng, trong lòng do dự một chút, biết Hạ Vô Ưu lúc này chắc chắn không dễ chịu gì, thế là đấu tranh nửa ngày, cuối cùng cúi đầu liếm mi nói: “Hoàng thượng không cần phải nói khích ta, người nếu muốn, ta cho người là được

rồi”. Nói xong cố nén cảm giác thẹn, cởi quần hần ra, đưa tay qua bao phủ vật kia nhẹ nhàng xoa nắn.

Hạ Vô Ưu thoải mái thở dài, thầm nghĩ chính mình thật quá hồ đồ, Tiêu Ngữ làm sao có thể chủ động ngồi trên người hần, cho dù có, hần cũng không chịu được đau đớn, cũng may xoa nắn như vậy cũng thoải mái, hạ phúc vui vẻ dễ chịu nhưng là trong lòng hần vẫn còn ngứa ngáy, nhìn nửa ngày, cuối cùng không nhìn được nữa nói: “Kỳ thực Tiêu Ngữ à, cái kia... Dùng miệng so với tay thoải mái hơn nhiều”.

Tiêu Ngữ bỗng nhiên ngẩng đầu, trợn trừng mắt nhìn hần, Hạ Vô Ưu biết muốn hần vì mình thổi tiêu là không có khả năng, lại không hiểu vì sao, chợt thấy Tiêu Ngữ nở nụ cười, kè sát bên tai hần nói: “Hoàng thượng, người nếu muốn ta dùng... dùng... miệng hầu hạ người, có gì mà không được, chỉ là ta chưa bao giờ làm loại việc này, một khi làm không tốt, thỉnh thoảng lại cần người một cái, mong ngài rộng lượng bỏ qua cho ta”. Nói xong quả nhiên dùng miệng tiến gần lại vật hình trụ đang thẳng hướng lên trời kia, Hạ Vô Ưu từ lâu đã bị dọa một thân mồ hôi lạnh, vội vã cười nói: “Không cần không cần, dùng tay là tốt rồi... Khái khái... Dùng tay là tốt rồi”. Hai người cứ như vậy chơi đùa một hồi, Hạ Vô Ưu suy yếu, cũng buồn ngủ, nắm chặt tay Tiêu Ngữ liền tiến vào mộng đẹp.

Dưới ánh trăng, người đang ngủ ở bên cạnh hần lại càng trở nên hoàn mỹ, dung mạo của hần, quyền thế của hần, tài phú của hần, làm cho mọi nam nữ trên thế gian đều muốn tiến gần hần nhưng chưa thấy hần đối với ai gửi gắm chân tình. Tiêu Ngữ thở dài, vì cái gì, vì cái gì lại có một người như vậy, nhưng đối với việc mình nhiều lần lớn mật mạo phạm lại khoan dung, thậm chí không tiếc cả mạng sống của bản thân, chẳng lẽ... chẳng lẽ nói... Hần thực sự yêu mình? Hần bị ý nghĩ trong lòng dọa cho hoảng sợ, rồi lại không chế không được vì khả năng này mà vui sướng. Cùng với vui sướng, hần càng thêm lo lắng con đường mù mịt hai người sẽ phải trải qua sắp tới.

Hạ Vô Ưu độc nếu giải hết, những thương thế còn lại cũng không có gì trở ngại, đi thuyền được khoảng mười ngày, lại chuyển lên đường bộ khoảng mười ngày, liền về tới kinh thành, tất cả các quan đến nghênh giá, cực kì náo nhiệt là điều không cần phải nói cũng biết, chúng quan viên tự nhiên có việc bàn với Hạ Vô Ưu, cùng người của hậu cung không có liên quan, Tình phi Mai phi là phi tần đều cùng Tiêu Ngữ trở về trong cung nghỉ tạm.

Tiêu Ngữ trở lại Sơn Thủy cư, mọi người vui vẻ đón hần, hần lệnh cho Duyên Hỉ lấy rất nhiều quà ra chia cho mọi người, trong lúc nhất thời cả gian phòng rộng lớn ồn ào huyên náo, cười nói. Sơ qua trong sân cũng thấy mấy vị quý nhân bản tính ôn hòa đến hỏi thăm, nhìn thấy những thứ đồ chơi này cũng cực kì thích thú, Tiêu Ngữ để các nàng chọn một số món để chơi, những người này đều vui mừng khôn xiết cảm tạ hần. Đến nỗi La quý nhân tâm cao khí ngạo, người luôn xem hần là cái đinh trong mắt, suốt ngày đến chỗ Mai phi cùng Tình phi nịnh bợ cũng không ngoại lệ.

Buổi tối ở Ngự hoa viên tổ chức yến tiệc, đủ loại quan lại đến dự, mọi người chơi đùa vui vẻ một đêm, tới canh ba mới chịu nghỉ ngơi. Ngày thứ hai, Hạ Vô Ưu lâm triều, quan lại cùng hô vạn tuế, hần mỉm cười mọi người bình thân, lại thấy những quan lại này vẫn quỳ tại chỗ không động đậy, có vẻ như những người này có lời nào đó khó nghe muốn can gián, trong lòng cười lạnh một tiếng, trên mặt lại bất động thanh sắc, chỉ mỉm cười nói: “Các ái khanh đây là đang làm gì? Có chuyện gì cứ hướng trẩm mà tấu không cần phải làm như vậy”.

40. Chương 40

Quần thần bên dưới nhưng vẫn không chịu đứng dậy, Hạ Vô Ưu mặt cũng trở nên âm trầm, thầm nghĩ lần này là muốn đe dọa hần, thật khó mà thân thiện. Chỉ thấy một người râu mép đã dài tới ngực, trên mặt đầy nếp nhăn quỳ bò lại gần giữa điện, than thở khóc lóc nói: “Khải bẩm bệ hạ, bệ hạ lần này bị tập kích, long thể bị thương, thực khiến thần đau lòng không chịu được. Sáng nay lại nghe thấy tin kinh hoàng là bệ hạ vì một gã luyện sủng trong hậu cung mới bị thương, ô hô...” Không chờ nói xong, Hạ Vô Ưu đã lạnh lùng ngắt lời hần: “Trẫm còn chưa có chết đâu, khóc tang cái gì, có việc gì cứ việc nói thẳng, trẫm lười nghe các người nói những lời thâm ý này”. Tâm trầm xuống vài phần, rõ ràng những quan viên này là muốn nhắm vào Tiêu Ngữ.

Lão giả thân đã là nguyên lão đời thứ (tức làm quan 3 đời vua ý), chưa từng chịu qua lời nói nặng như vậy, lập tức tức giận bị kiềm hãm, liền nói không ra lời. Một trung niên đang quỳ cạnh lão nhân trầm thanh nói: “Khải tấu vạn tuế gia, ngài cơ trí hơn người, lần này lại vì một tên luyện sủng mà bị thương, vì thần cho rằng thực không thể tha thứ, huống hồ hoàng thượng quay về kinh, mỗi lần lộ trình đều hết sức bí mật, sao có thể gọi thích khách đến ám sát? Thần cho rằng nên đưa những người kia đi thẩm vấn một phen, cai kia Tiêu Ngữ cùng với nô tài của hần phải nghiêm khắc thẩm vấn, trong tất cả mọi người, chỉ có bốn người bọn họ là lần đầu theo hoàng thượng đi tuần...” Hần nói tương đối hoàn chỉnh, khiến cho hậu quả càng thêm nghiêm trọng, không đợi nói xong, Hạ Vô Ưu “Ba” một tiếng vỗ long án, phát ra một tiếng nổ, sau đó một thân cao ngất đứng lên, chỉ vào mũi trung niên đại thần nói: “Cái gì luyện sủng? Tiêu Ngữ hần là quý nhân, cũng là nương nương, là chủ tử của người, người dám nhục mạ hần là luyện sủng, còn vu cáo hần là nội ứng cho thích khách, người đầu, lời hần ra ngo môn chém đầu”. Hần tức giận công tâm, dường như mất đi lý trí, thầm nghĩ giết chết tên đại thần này, sẽ không còn có người dám nói về Tiêu Ngữ cùng chuyện lần này.

Đáng tiếc hần đã quên, những thần tử này cũng không phải loại người biết nịnh bợ hiểu rõ thánh ý, đối với bọn họ quyết tâm kiên trì, mặc dù phải đặt cược bằng cả sinh mạng cũng không quay đầu lại, đây là do hần có tài trị quốc khôn khéo thánh minh, kẻ tiêu nhân không có chỗ tồn tại ở nơi này, lúc này muốn có mấy kẻ nịnh hót không thành thật cũng không còn kịp nữa rồi. Chợt nghe vị đại thần kia một bên bị lôi đi một bên lại không nghe hết lớn: “Thần không phục, thần không có nói sai, hoàng thượng vì một tên cung nô dĩ nhiên mê muội không phân biệt đúng sai, đến nỗi không nghe lời nói thật, thần chỉ mong máu của vị thần có thể làm quay trở về ngô hoàng thánh minh như trước, chết cũng không nuối tiếc, chết cũng không nuối tiếc a...” Tiếng kêu thê lương ấy cũng tắt dần theo con người bị lôi ra ngoài, Hạ Vô Ưu nhìn các quan văn trong triều không một người lên tiếng, hiển nhiên đã chuẩn bị sẵn việc liều mình can gián, đừng nói chết một người, hay chết mười người, chỉ sợ cũng không thể thay đổi được kết cục, thậm chí còn dẫn đến hậu quả nghiêm trọng, đành phải cưỡng chế lửa giận, cao giọng nói: “Đưa hần quay lại”. Lập tức nghe thái giám cạnh cửa cao giọng nói: “Hoàng thượng có chỉ đưa hần quay lại”. Thần tử vừa rồi cuối cùng đã giữ được tính mạng.

“Các người rút cuộc muốn thế nào? Trẫm có thể đảm bảo không phải là Tiêu Ngữ”. Hạ Vô Ưu sắc mặt âm trầm, chậm rãi ngồi xuống, chỉ có Y Đức bên người hần có thể rõ ràng, thân thể hoàng thượng run nhẹ nhẹ, không biết là tức giận hay sợ hãi. Trên trán hần có một tầng mồ hôi lạnh, thầm nghĩ việc hôm nay có khi ngay cả hoàng thượng cũng bất lực, phải sớm có biện pháp bảo toàn Tiêu Ngữ, chỉ là hôm nay hần không phải là một tiểu thái giám, mà là một quý nhân vạn người soi mói, hậu cung lại có Tình phi nương nương trông nom, triều đình lại có những thần tử như thế này, không phải là nơi mình có thể xen vào, vậy phải làm sao bây giờ, vừa nghĩ vừa lo lắng.

Hạ Vô Ưu so với hần còn khó chịu hơn, các đại thần cương quyết phải đưa Tiêu Ngữ đi nghiêm thẩm, bằng không sẽ quỳ mãi, hần tuy rằng hận không thể đem tất cả những người này đi chém, nhưng thân là đế vương, cũng không thể làm như thế, hơn nữa hần biết đối mặt với những thần tử như này, hần chỉ có thể

nhượng bộ chứ không thể làm gì khác, kì thực giang sơn xã tắc, lo lắng cho mọi người chính là thứ ràng buộc đế vương. Chỉ một thời gian ngắn mà cả người hân cũng đã đầy mồ hôi.

Thình lình một người trẻ tuổi tiến lên, nhìn hân thật kĩ một lúc, trầm thanh nói: “Hoàng thượng, ngài có cảm thấy hiện tại người có bao nhiêu lợi hại không? Trong quá khứ, đừng nói là một tên cung nô được thăng lên làm quý nhân, nếu là Tình phi nương nương, người cũng sẽ vì nàng thụ thương sao? Người sẽ vì bảo vệ nàng mà giết đi một trung thần sao? Thứ thần nói thẳng, có thể ngài yêu vị quý nhân này, thế nhưng đối ngài mà nói đó không phải là chuyện gì tốt, hân đối với ngài mà nói là một loại độc dược, sẽ làm cho ngài vô tình đánh mất đi chính mình, hoàng thượng, thần cầu hoàng thượng, vì giang sơn của Đại Phong, vì chính ngài, xin hãy để Tiêu Ngữ tiếp thu thẩm vấn của Hình bộ”.

Hạ Vô Ưu gắt gao nhìn chằm chằm thanh niên này, hân nhớ kĩ người này gọi là Hồng Mặc, là trạng nguyên, lúc đó đưa hân đi làm Giang Ninh tri huyện, năm ngoái đi du ngoạn, biểu hiện cơ trí của y khiến hân ấn tượng sâu sắc, lúc đó mới hạ lệnh cho y quay về kinh thành.

Hai tay nắm chặt long bào, nơi đó tràn đầy mồ hôi, hân lạnh lùng nhìn Hồng Mặc, âm trầm nói: “Hồng ái khanh, trầm quả nhiên không có nhìn lầm ngươi, ngươi thực sự là một người cực kì thông minh, bởi vì ngươi hiểu được điểm yếu ớt nhất, quan trọng nhất của trẫm mà hạ thủ”. Hân bỗng nhiên đứng lên, cả tiếng nói: “Không phiền các vị ái khanh tốn công, trẫm sẽ... tự mình... ban thưởng tử...Tiêu Ngữ... Thà rằng để hân chết, cũng không để hân chịu đau đớn cực hình của các ngươi... Thậm chí... Vu oan giá họa... Các ngươi.... Đều nhớ kĩ cho trẫm. Bãi triều” Nói xong câu đó, gương mặt tái nhợt của thiên tử cũng không thềm nhìn lại những thần tử đang quỳ đã được nửa canh giờ dưới điện, phẩy tay áo bỏ đi.

41. Chương 41

Sau giờ Ngọ ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, trong ngự thư phòng vẫn đốt huân hương, chỉ có điều bầu không khí cũng không còn yên bình nữa, một đám nô tài ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, bởi vị thiên tử đang ngồi trên long tọa kia chưa bao giờ có vẻ mặt khó coi như lúc này.

Y Đức vội vã tiến đến, Hạ Vô Ưu giương mắt, trong lòng lan tràn một loại cảm xúc khó tả, chính hân cũng không nói rõ được, hân muốn nghe từ tâm phúc này một cái đáp án xuôi tai.

“Hoàng thượng, nô tài đã tới Sơn Thủy cư nói cho Tiêu Ngữ tình hình hiện giờ, hân lúc đầu rất kinh hãi, nhưng sau đó...cũng rất... bình tĩnh, hân nói hân chuẩn bị một bữa tiệc rượu ngon, chờ hoàng thượng buổi tối giá lâm”.

Hạ Vô Ưu ngẩng đầu, không dám tin nhìn Y Đức, run giọng nói: “Ngươi nói cái gì? Hân... rất bình tĩnh? Hân biết trẫm muốn ban thưởng tử cho hân, thế nhưng hân lại có thể rất bình tĩnh?”. Vị quân vương trẻ tuổi gắt gao cắn chặt môi dưới, bỗng nhiên hét lớn: “Ngươi... có hay không nói trẫm âm thầm đồng ý cho hân trốn? Có hay không nói... trẫm thà rằng để cho hân trốn thoát trên lưng gánh tội danh thích khách còn hơn để cho hân chết ở cái nơi người ăn thịt người này? Ngươi có hay không nói a?”

Y Đức vội vã quỳ xuống, mang theo âm thanh tiếng khóc: “Nói, hoàng thượng, nô tài tất cả đều nói. Thế nhưng Tiêu Ngữ không chịu, hần nói hần thà chết chứ không muốn mang tội danh phản bội ngài, hần nói hần bắt buộc phải chết, thế nhưng cho dù còn sống một ngày hần cũng không muốn rời bỏ hoàng thượng, ô ô...” Nói đến đoạn sau, tổng quản thái giám từ âm thanh thút thít đã nhận không được mà khóc lớn lên.

“Không rời... Không bỏ...” Hạ Vô Ưu thì thào nhắc lại, trái tim một trận nóng một trận lạnh xẹt qua, “Oa” một tiếng, hần phun ra một ngụm máu lớn, đều nhuộm lên mặt thánh chỉ trắng noại một chữ còn chưa có viết.

Một đám nô tài sợ đến hô to gọi nhỏ, ngay lập tức đi truyền ngự y, Hạ Vô Ưu phát tay ngăn cản, trầm thanh nói: “Không có việc gì, chỉ là... cấp hỏa công tâm”. Hần chán nản ngồi xuống, lạnh lùng nhìn một ngụm máu trước mặt, một lát mới mở miệng nói: “Hong Mặc nói rất đúng, Tiêu Ngữ... Hần nhất định phải chết, hần nếu chạy trốn, thì trăm... tâm tư cả đời, ha ha, không nghĩ tới a... trăm vậy mà cũng có một ngày động chân tình...” Thở dài lo lắng, hần lẩm bẩm: “Trăm thay đổi rồi, thay đổi đến mức vượt qua cả phạm vi trăm không thể chấp nhận nhất, Tiêu Ngữ, còn nhớ rõ trăm nói với người cái gì sao... Xin lỗi vì giang sơn của trăm, vì sự thánh minh của trăm, người... chỉ có thể chết...” Ánh mắt hần bỗng nhiên trở nên lãnh khốc không gì sánh được, khuôn mặt bỗng nhiên bình tĩnh cũng làm cho từ đáy lòng tuôn ra một cỗ ác hàn, Y Đức từ lâu đã ngừng khóc, kinh ngạc nhìn hoàng đế trước mắt, hần hoài nghi người trước đây dù cho trúng độc nặng cũng cố mở mắt lệnh cho hần đi cứu Tiêu Ngữ, thực sự là người trước mắt đã trở lại làm một đế vương vô tâm vô tình độc ác sao?

“Ôn Lục, đi lấy một bầu rượu lại đây”. Thanh âm của Hạ Vô Ưu kéo Y Đức từ trong suy nghĩ quay về, ngữ khí thản nhiên, nhưng lại làm cho lưng hần run lên. Nhìn thấy Ôn Lục rời đi, nhanh chóng mang đến một bầu rượu tinh xảo, cẩn thận đặt trước mặt Hạ Vô Ưu, Dưới ánh nắng mặt trời, Y Đức cũng thấy tay Ôn Lục run rẩy.

Hạ Vô Ưu thản nhiên quét mắt liếc hần một cái, giễu cợt cười một tiếng: “Đồ vô dụng, vợ trăm là người bị ban thưởng tử, cũng không phải người cùng các cung nữ, người so với trăm còn khắt khe hơn.” Sau đó hần mạnh giương mắt, giận dữ hét: “Đều thấy sợ đúng không? Đều thay Tiêu Ngữ cảm thấy đáng tiếc đúng không? Đều nghĩ trăm không phải là con người? Đi ra ngoài, tất cả đều đi ra ngoài, Y Đức, cả người nữa, tất cả đều rút ra ngoài cho trăm, mẹ nó, đều rút ra ngoài... rút...”

Toàn bộ thái giám trong phòng theo Y Đức lão đảo ra ngoài, Ôn Lục than thở: “Ai, xem ra hoàng thượng khi đưa ra quyết định này kì thực cũng thật đau lòng, hầu hạ hần lâu như thế, còn chưa thấy hần thất thường như này? Người nói xem Y công công?”

Y Đức gật đầu phụ họa, Trương công công lại nói tiếp: “Người đừng chỉ có gật đầu như thế, trái lại nói một chút xem, có hay không có thể cho hài tử kia một con đường sống? Nhiều năm như vậy, ta lần đầu thấy chủ nhân như thế này, chúng ta từng cứu rất nhiều người, nếu cứu không được hần, ai, thật đáng tiếc”. Vừa nói vừa lắc đầu.

Y Đức thở dài nói: “Cứu thế nào? Trước kia là chúng ta đi ban thưởng tử, còn có chút treo đầu dê bán thịt chó được, nhưng hôm nay là rượu độc hoàng thượng tự tay làm, tự mình ban thưởng tử cho hần, chúng ta làm sao có cơ hội”. Nói xong liền tiếp lắc đầu nói: “Nghịch chướng, nghịch chướng a, ta cũng không hiểu sao những đại thần này muốn gì nữa, lẽ nào làm hoàng thượng lại không thể làm một con người bình thường? Phải thanh tâm quả dục như thần mới được sao?” Vừa dứt lời, chợt nghe Hạ Vô Ưu ở trong phòng hô: “Y Đức, kêu Hong Mặc yết kiến”.

Y Đức trầm nghĩ: “Lúc này gọi tên hồ đản kia làm gì? Chẳng lẽ hoàng thượng không dám tự mình hạ thủ, kêu Hồng Mặc đến giúp hấn giữ vững tinh thần sao?” Nghĩ cũng chỉ là nghĩ, hấn làm sao dám hỏi, vội vã kêu người đi triệu Hồng Mặc, tất cả mọi người đều trốn sau cánh cửa nghe trộm, thế nhưng thanh âm nói chuyện bên trong quá nhỏ, thỉnh thoảng truyền ra đôi ba câu, cũng chỉ là ban thưởng tử, không có khả năng làm gì, Y Đức cùng Trương công công cuối cùng hoàn toàn tuyệt vọng.

Mắt thấy mặt trời dần lặn về phía tây, cửa thư phòng cuối cùng cũng mở ra, Hồng Mặc ủ rũ đi ra, Hạ Vô Ưu ở phía sau cũng không thèm nhìn liếc mắt hấn một cái, Y Đức thầm đoán gia hỏa này là nơi hoàng thượng trút giận, trong lòng âm thầm vui sướng, trầm nghĩ đáng đời, ai cho người hạ thủ tại địa phương yêu ớt nhất của hoàng thượng, không nên ép hấn ban thưởng tử cho Tiêu Ngữ.

Hạ Vô Ưu cầm bầu rượu độc dựa ở cửa, chỉ ngậy người nhìn ánh mặt trời phương xa, thằng đến khi mặt trời đỏ rực đã chìm dưới đỉnh núi, hấn chậm rãi nhắm mắt lại, thở dài một tiếng, cuối cùng trầm thanh mở miệng nói: “Y Đức, bãi giá đến Sơn Thủy cư”

42. Chương 42

Tại Sơn Thủy cư, trần ngập bầu không khí yên bình trước một cơn giông bão lớn, Duyên Hỉ nhìn toàn bộ chung quanh gian phòng, nghĩ về đêm hôm trước, ở đây vui vẻ không gì sánh được, chỉ là một khoảng thời gian ngắn qua một đêm, ở đây sẽ trở thành một bãi tha ma (ô cái này ko biết làm sao đại ý là toàn người chết K), biến thành con đường dẫn tới địa phủ không lối về. Ánh mắt rơi trên người Tiêu Ngữ đang ngồi bên cạnh bàn đọc sách, nước mắt hấn nhịn không được nữa rơi xuống, tiếng nói buồn bã khó chịu, hơi thở giống như cũng bị nghẹn lại.

Tiêu Ngữ khép lại sách, giương mắt nhìn hấn, mỉm cười nói: “Duyên Hỉ, như người thế mà lại nhịn không được, cùng đi với bọn họ sống cuộc đời vui vẻ của chính mình đi”. Vừa dứt lời, Duyên Hỉ đã sợ hãi quỳ xuống nói: “Không đi, ta không đi, ta cùng người sống cùng nhau nhiều ngày như vậy, để cho ta ở bên cạnh người giờ khắc cuối cùng đi, Tiêu Ngữ... Tiêu Ngữ...”

Tiêu Ngữ nhìn bộ dạng gào khóc của hấn, nội tâm đau đớn không gì sánh được, thở dài nâng hấn dậy, hòa nhã nói: “Duyên Hỉ, ta không phải không muốn người ở bên cạnh ta, mà là... bộ dạng người như thế này, ta làm sao có thể yên tâm, nếu hoàng thượng tới, người tức giận đến mức mất đi lý trí, hơn nữa còn làm ra hành động nào đó bất kính, người có mấy cái mạng để đền đây?”

Duyên Hỉ lau nước mắt nói: “Chết thì chết, có cái gì chứ cùng lắm thì...” Một câu chưa xong đã bị Tiêu Ngữ quát lớn ngăn lại: “Nói bậy, người có thể sống tốt, vì sao phải tìm cái chết? Người chết đi rồi, người nhà người phải làm sao? Đám nô tài dưới người phải làm sao? Bọn họ đều rơi vào tay tổng quản hung ác, chẳng lẽ không phải chịu tội?”

Duyên Hỉ không phục nói: “Người đã hiểu đạo lý có thể sống sót, vì cái gì công công cho người thời gian chạy trốn người lại không chịu đi?”

Tiêu Ngữ cười gượng một chút, đứng lên nói: “Ngốc, người làm sao có thể so sánh với ta? Ta là người đã

hưởng qua mùi vị của chân tình chân ái. Tục ngữ nói, vui quá hóa buồn, Hạ Vô Ưu là một người vô tâm vô tình như vậy, để vương cao cao tại thượng, thế nhưng lại đối ta động chân tình, cực kì sủng ái. Những việc hắn đã làm cho ta, ta cho dù có phải chết một vạn lần cũng đồng ý. Kì thực hôm ở trên thuyền, mỗi khi từ trong mộng tỉnh lại, ta nhìn mặt hắn, hắn trong lúc ngủ say sắc mặt vẫn sắc bén không kẻ nào có thể xâm phạm được, ta cũng đã ngờ tới chính mình cũng sẽ có kết cục như ngày hôm nay. Duyên Hỉ, còn nhớ rõ hắn nói gì với chúng ta không? Hắn nói có thể đã vì ta mà thay đổi, cũng không có vì ta mà thay đổi quá nhiều, bằng không... Lúc đó hắn không có nói hết lời, nhưng là chúng ta đều hiểu rõ ý tứ của hắn không phải sao? Nếu như sự tồn tại của ta làm hắn không thể khống chế lý trí của chính mình, đó là lúc ta phải biến mất. Ta lúc đó còn cười nói ta sẽ cố gắng để ngày này đến càng sớm càng tốt, không nghĩ tới hai chúng ta... từng câu từng chữ đều thành sự thật”. Hắn dường như cũng không nhận được mà rơi lệ, lung tung xoa xoa hai mắt, mạnh mẽ cười nói: “Nghiêm túc mà nói, nhưng thật ra là ta xui xẻo, bất quá dù ta có đi rồi, cũng không có gì tiếc nuối, người nhà ta đã sắp xếp ổn thỏa, bọn họ nửa đời sau có thể an nhàn, ta còn có cái gì không thể buông tay đây? Thế nhưng người không giống a Duyên Hỉ, vì vậy người phải sống thật tốt, coi như sống thay cả phần của ta”.

Duyên Hỉ khóc lóc nói: “Thế nhưng... Thế nhưng người đã nói người sẽ không đối hoàng thượng động tình a, Tiêu Ngữ, người luôn luôn rất tỉnh táo, vì sao lúc này lại nói những lời như thế?”

Tiêu Ngữ nhìn hoa cỏ bên ngoài cửa sổ một lát, rồi lắc đầu nói: “Ai, con người làm sao có thể tự mình khống chế chính mình, chờ đến lúc ta phát giác, lòng ta đã có hắn rồi, ta không biết là bắt đầu từ lúc nào, có thể tại khoảnh khắc hắn nói sẽ dẫn ta về nhà bắt đầu, đó là số mệnh của ta, có biện pháp nào đâu”.

Duyên Hỉ còn muốn nói cái gì, lại nghe ở rất xa có người hô lớn: “Hoàng thượng giá lâm”. Hắn quá sợ hãi, nắm chặt tay áo Tiêu Ngữ không buông, Tiêu Ngữ nhưng lại bình tĩnh thong thả bước tới cửa, thản nhiên nói: “Duyên Hỉ, chuẩn bị tiếp giá”.

Trên chiếc bàn nho nhỏ bày mấy món ăn tinh xảo, Tiêu Ngữ cùng Hạ Vô Ưu mỉm cười ngồi đối diện nhau, ở giữa bọn họ là một bầu rượu tinh xảo, trước mặt là bầu rượu độc, nhưng hai người ai cũng không thêm quan tâm, giống như hôm nay chỉ là uống rượu ngắm trăng bình thường.

Hạ Vô Ưu nhìn một chút ngoài cửa sổ, nhìn không được nói: “Nga, tối nay vừa tròn 1 tháng, Tiêu Ngữ người xem, trăng tròn quá, lớn giống như đêm hôm đó vậy, kỳ quái, trầm rõ ràng từng nghe nói, trăng đêm trung thu mới là trăng tròn nhất mà đúng không?”

Tiêu Ngữ nghiêng đầu nhìn một chút, sau đó gật đầu nói: “Hoàng thượng nói không sai, lớn như hôm đó vậy, ha ha, thật là kỳ quái”. Bỗng nhiên Hạ Vô Ưu nắm tay hắn, thật sâu nhìn hắn, giống như hai con mắt muốn tiến vào trong ngực hắn, nửa ngày lại mỉm cười nói: “Tiêu Ngữ của trẫm cuối cùng cũng sợ trẫm rồi. còn nhớ đêm hôm đó, người quỳ gối dưới chân trẫm, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, lúc trẫm gọi người, còn cố ý đi nhanh hơn trà trộn vào trong đám đông”.

Tiêu Ngữ cũng cười: “Có thể nào như thế chứ? Nhưng cuối cùng cũng không có khả năng trốn thoát”. Thân thể hắn bỗng nhiên tiến lại gần, nói nhỏ: “Ta có một vấn đề không rõ, hoàng thượng, đến tận cùng đêm hôm đó người làm sao nhận ra ta, rõ ràng Tình phi nương nương ngồi cách người cũng vài bước chân, lúc ta rót rượu cũng không có ngăn đầu”.

Hạ Vô Ưu nhún lông mày: “Là mùi thơm a, lẽ nào người không phát hiện, đại khái là do trồng hoa đi, trên

người người có một hương thơm của hoa rất nhẹ, trầm cùng người lần đầu tiên, ngay cả mặt người cũng không thấy rõ, nhưng chỉ có mùi hoa là nhớ kĩ, vì vậy...”

Thức ăn nguội dần, trên thân nền cũng từng giọt lệ lặng lẽ rơi xuống, hai người trước bàn vẫn nắm tay cười nói vui vẻ, nhìn giống như một bầu không khí ấm áp, nhưng chỉ có hai người bọn họ biết, sự băng lãnh trong ấm áp chưa bao giờ thay đổi. Hai người cuối cùng cũng lặng yên, giống như đã trải qua cả một năm, Hạ Vô Ưu bỗng nhiên nói: “Tiêu Ngữ, chúng ta uống chén rượu đi”. Hắn hình như rất muốn tạo ra một bộ dáng bình tĩnh nhưng lại không che giấu được thanh âm run rẩy, vì vậy hắn nở nụ cười, chỉ tiếc rằng nụ cười ấy lại quá miễn cưỡng, thoát nhìn giống như là khóc.

43. Chương 43

Tiêu Ngữ liếc mắt nhìn bầu rượu cũng buồn bã cười nói: “Tốt, vậy làm phiền hoàng thượng rót rượu giúp ta”.

Hạ Vô Ưu cầm lấy bầu rượu kia, thật sâu hít một hơi, lại chậm rãi thở ra, như vậy mấy lần, mở làm cho bản thân rót ra một chén, lại chuyển động một cái nút ở nắp bầu rượu, thay Tiêu Ngữ rót một chén, hắn buông bầu rượu, nhưng chậm chạp không chịu nâng chén, chỉ là kinh ngạc nhìn.

Hoàng thượng, lúc này vẫn đấu tranh, Tiêu Ngữ... Đáng giá. Trong lòng yên lặng tự nói, Tiêu Ngữ bỗng nhiên giơ chén rượu lên, khẽ cười nói: “Hoàng thượng, là người dạy Tiêu Ngữ tình là như thế nào, để tạ ơn người, ta... trước kính người một chén”

Hạ Vô Ưu kinh hãi ngẩng đầu, theo phản xạ nói: “Không được uống...” Đáng tiếc cũng đã trễ rồi, lời vừa ra khỏi miệng Tiêu Ngữ cũng đã không do dự uống một hơi cạn sạch, cùng lúc đó, một giọt lệ tràn mi, hắn vội vã lau đi, nhưng lại gần không được càng nhiều lệ rơi xuống.

Hạ Vô Ưu chạy vội tới trước mặt hắn, hai tay run rẩy dừng giữa không trung, cuối cùng một tay kéo hắn ôm vào trong lòng, khàn khàn nói: “Tiêu Ngữ... Vì cái gì? Vì cái gì?”

Tiêu Ngữ lắc đầu: “Hoàng thượng, tuy rằng đây là sự lựa chọn của người, thế nhưng ít nhất, người đã cho ta cơ hội, vì vậy ta cũng không hề hối hận sự lựa chọn của mình một chút nào, hoàng thượng, rượu độc muốn phát tác cũng cần một chút thời gian, người... ôm ta đến trên giường được không?”

Hạ Vô Ưu gật đầu, ôm ngang người hắn, chậm rãi thong thả bước đến giường, hắn buông Tiêu Ngữ, rồi buông sa trường, rồi mới lên giường ôm hắn vào trong lòng, hai người cứ như vậy dựa sát vào nhau, ai cũng không nói chuyện, Hạ Vô Ưu lại thở dài, nhẹ nhàng nói: “Tiêu Ngữ, trầm hình như lại nhớ tới đêm hôm đó rồi, ánh trăng không quá sáng, hương thơm của cỏ xanh lẫn với hương hoa nhàn nhạt trên người người, bất quá đêm hôm đó trầm không thấy rõ người, thế nhưng tối nay dung nhan của người lại cực kì rõ ràng trước mặt trầm, Tiêu Ngữ, khuôn mặt này... sẽ khắc trong tâm trầm cả đời”.

Tiêu Ngữ nhắm mắt lại: “Có những lời này của hoàng thượng, như vậy đủ rồi, người... không được quên

Tiêu Ngữ, ta không cầu người khác khắc đều nhớ đến ta, bởi vì đó là điều không thể, ta chỉ cầu hoàng thượng... tương lai sau này lại có người mà ngươi sủng ái, sẽ ở vườn hoa dưới ánh trăng thảnh thơi... trong đầu người lại xẹt qua hình ảnh Tiêu Ngữ... khuôn mặt”. Thanh âm hần dần dần trở nên gấp gáp, hiển nhiên là độc đã phát tác.

Hạ Vô Ưu bỗng nhiên lấy tay ôm chặt hần, cấp thiết nói: “Tiêu Ngữ, ngươi có oán trẫm không? Có hận hay không...” Thanh âm của hần bắt đầu nghẹn ngào, Tiêu Ngữ cảm thấy được trên cổ mình lăn xuống một giọt nước. Hần núp sát đầu vào vòm ngực rắn chắc, lẩm bẩm nói: “Không oán cũng không hận... Chỉ có không cam lòng... Chỉ là không cam lòng... Vì sao ngươi lại là hoàng đế? Vì sao lại không để chúng ta... đầu bạc răng long... Không cam lòng a... Vì cái gì không thể...” Thanh âm càng ngày càng nhỏ sau đó là tiêu thất.

Hạ Vô Ưu càng dồn sức ôm hần, dường như muốn nhu tiến hần vào trong lòng ngực, gắt gao nắm lấy đôi bàn tay đã bị vùi lấp trong y phục đơn bạc của Tiêu Ngữ, Trên môi Tiêu Ngữ vẫn còn giọt máu đọng lại, đôi mắt mở to, dường như vẫn chưa muốn nhắm lại, dứt khoát, không cam lòng rất nhiều loại tâm tình phức tạp.

Hạ Vô Ưu sắc mặt trắng bệch, đôi môi run rẩy hôn lên đôi môi kia, đồng thời tay cũng đưa lên liên tục vuốt đôi mắt kia, nhẹ nhàng thay hần khép mắt, hần ngẩng đầu, một giọt nước mắt rơi trên mặt Tiêu Ngữ: “Nhớ kỹ... Kiếp sau... Chúng ta nhất định tái sinh vào một gia đình bình thường...”.

Bên ngoài bỗng nhiên có tiếng khóc lớn, một đám nô tài nghe trộm vì Tiêu Ngữ quỳ xuống tiến đưa, hậu cung chỉ có một vị chủ tử duy nhất trước sau như một thuần khiết, mà lại cứ thế ra đi. Chỉ còn lại bọn họ, tiếp sau đây lại tiếp tục trong bóng đêm giã dạy chịu đựng dày vò.

Nửa ngày, Hạ Vô Ưu mới lão đảo đi ra, Y Đức trong lòng bị thương, nhưng vẫn còn nhớ trách nhiệm của mình, tối dịu hần, lại bị hần hất tay, trên mặt hần mặc dù còn vương lệ, trong mắt cũng đã không còn lệ, gắt gao nhìn chằm chằm Y Đức, nửa ngày mới lên tiếng, cười thảm nói: “Tiêu Ngữ hần... là đang ngủ, các ngươi đừng có làm phiền hần... Để cho hần yên tĩnh... ngủ một giấc thật ngon... để hần ngủ ngon... ngủ thật ngon...” Hần cứ nói mãi, nhưng chỉ có một câu, tựa hồ chỉ có lừa gạt chính mình như vậy, mới có thể ra khỏi Sơn Thủy cư này.

Duyên Hỉ bỗng nhiên vọt ra, ở trước mặt hần dập đầu nói: “Hoàng thượng, để nô tài theo Tiêu Ngữ đi, đường xuống hoàng tuyền cũng có người làm bạn với hần, hần quá thành thật, sẽ bị các linh hồn khác khi dễ, cầu hoàng thượng để nô tài đi theo hần...” Tiếp theo chúng nô tài trong Sơn Thủy Cư đều quỳ xuống, cùng kêu lên nói: “Cầu hoàng thượng thành toàn, để chúng nô tài theo hần đi...”

Hạ Vô Ưu nhìn những người quỳ gối trước mặt, mở miệng gật đầu: “Hảo, không uổng công Tiêu Ngữ thương yêu các ngươi, xem ra, các ngươi cũng có tình có nghĩa, chỉ có trẫm... chỉ có trẫm vô tình...Hảo...” Hần bỗng nhiên dừng bước, khàn khàn một chữ một chữ nói: “Y Đức, bổ cáo thiên hạ, phong Tiêu Ngữ làm Thuần Trạch hoàng hậu, đến khi trăm trăm tuổi, an táng tại Ly lang, quan tài cạnh nhau”. Nói xong cũng không chờ Y Đức đi lên đỡ, lao đảo đi thẳng.

44. Chương 44

Ba ngày sau, Thường Xuân các

Tình phi cùng Mai phi ngồi đối diện nhau, thoải mái hạ từng quân cờ, một trận hương cúc theo gió mà đến, mấy quý nhân tươi cười từ vườn hoa đi đến, cười nói: “Tỷ tỷ, hoa này nở không đẹp như năm trước”.

Tình phi thản nhiên nhìn qua bụi hoa, mỉm cười nói: “Đúng vậy nếu nói về khả năng chăm sóc hoa thì tên nô tài kia chính là đệ nhất, chỉ tiếc là hắn, con người mệnh như thế nào nên chấp nhận thế ấy, nghìn vạn lần chớ trèo cao quá, tội gì phải hại chính mình”.

Mai phi ngẩng đầu nhìn vào bụi hoa có trắng có vàng nở rực rỡ đẹp dễ, than thở một tiếng nói: “Những bông hoa này nở so với năm vừa rồi đều bình thường, lẽ nào hoa cũng có tình, vì tiền đưa người ngày xưa đã từng ngày chăm sóc mình sao?”

Tình phi thu lại quân cờ, miễn cưỡng phân phó nói: “Mang đi đi. Không chơi nữa”. Sau mới xoay người hướng Mai phi nói: “Lại nói tiếp, muội muội mười phần đã thua thê thảm vụ ca cược kia”.

Mai phi cười khổ một chút nói: “Nguyên do chịu thua, ai, ta vẫn cho rằng sự thông minh của hoàng thượng sẽ vượt xa ngoài sức tưởng tượng của ta, bây giờ xem ra, dường như là chỉ do ta tự mình tưởng tượng mà thôi”. Vừa dứt lời, Tình phi cũng cười nói: “Ta lại không cho rằng như thế, tiêu diệt đi người mà mình yêu nhất từ nay về sau liệu còn có ai có thể được hoàng thượng để trong mắt, còn có ai có thể ảnh hưởng hắn, muội muội, đây chính là sự thông minh của hoàng thượng a”.

Mai phi bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, nhìn về phía Tình phi nói: “Ta hôm nay qua đưa tiễn Tiêu Ngữ, sao còn chưa cho vào quan tài? Nói là hoàng thượng bảo để cho hắn hảo hảo ngủ một giấc, 7 ngày sau mới nhập quan khâm niệm, trong cung của chúng ta bao giờ thì có quy định này?”

Tình phi oán hận nói: “Còn luyến tiếc? Hừ, 7 ngày? Ta ngày hôm qua đến xem thì cả gian nhà cũng có thể ngửi thấy mùi hôi thối của thi thể, buồn nôn muốn chết, đợi đến 7 ngày sau, ai biết được sẽ thành ra hình dạng gì, miễn là đừng để cho cái mùi đó ngày càng nồng nặc, làm bẩn hết nơi này”.

Mấy người quý nhân đều phụ họa nói: “Tỷ tỷ nói rất đúng, chúng ta phải nhanh lên đóng kín cửa lại”. Nói xong, vị quý nhân kia mới uống một ngụm trà tiếp tục: “Các tỷ tỷ không nghe nói gì sao, hôm nay triều đình đã loạn thành một đoàn rối, đại khái là đã có một nửa đại thần bị giam vào tử lao, hoàng thượng cất nhắc càng nhiều người hiểu biết thánh ý, những kẻ tiểu nhân chỉ biết nịnh bợ bổ sung những chỗ trống kia”

Tình phi Mai phi đều nói: “Chúng ta cũng nghe phong phanh như thế, bắt quá cụ thể thế nào thì cũng không rõ. Muội muội nhanh nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì?”

La quý nhân nói: “Ca ca ta là nhất phẩm đại phu thị vệ bên người hoàng thượng, hôm qua hắn có đến chỗ ta nói cho ta biết, còn nói hoàng thượng bây giờ hoàn toàn thay đổi, không giống thiên tử thánh minh ngày trước, cả người lạnh như băng, động một cái là tống các đại thần vào tử lao, ngay cả nguyên lão 3 triều cũng không may mắn thoát thân. Vì sao lại như vậy, thì ta cũng không rõ lắm”. Nàng nói xong, Tình phi

cùng Mai phi đều lâm vào trầm tư, Mai phi thậm chí còn lộ một nụ cười, từ từ đứng dậy nói: “Tỷ tỷ, ta phải cáo từ rồi, bất quá nếu ta đoán không sai, cửa sổ của tỷ tỷ không cần đóng chặt như vậy”. Nói xong đặt tay lên tay người hầu, chậm chậm đi.

Trên Kim Loan điện, cả một đám thần từ run rẩy quỳ, lo sợ bất an chờ đợi xem phản ứng của hoàng thượng sau khi đọc xong tấu chương.

“Từ chức tập thể?” Hạ Vô Ưu lười biếng vút tấu chương sang một bên, mang theo nụ cười nhìn xuống chúng quan lại: “Giỏi lắm, các người đi rồi chỉ còn mình trẫm cô đơn tằm nắng ở nơi này sao? Nói cái gì ngu dốt thế hả, một đám vô tích sự, kỳ thực là sợ trẫm tìm ra sai sót xử phạt đúng không? Ân, thực sự là rất giỏi nha”

Hồng Mặc bước ra khóc nói: “Hồi bẩm hoàng thượng, nếu thần thực sự có sai phạm thần có bị xử phạt cũng sẽ chấp nhận, thế nhưng nhìn La đại nhân, Lâm đại nhân, cùng rất nhiều các vị đại nhân khác, người đều không phải chỉ đơn giản mắng mấy câu, quan lại trong triều tất cả đều là dư thừa, chỉ bằng để tất cả một đám quan lại chỉ biết thông minh hiểu rõ thánh ở lại bồi hoàng thượng mà thôi”.

Hạ Vô Ưu cả giận nói: “Nói nhảm. Toàn là nói nhảm. Hồng Mặc lúc trước trẫm không chịu giết Tiêu Ngữ, người nói trẫm đã thay đổi, không giết hắn sẽ không có khả năng trở về làm một hoàng thượng thánh minh, hôm nay trẫm nghe lời các người, tự mình ban cái chết cho hắn, người cũng lại nói trẫm không còn là hoàng thượng của trước đây. Các người muốn làm trẫm như thế nào? A? Từ chức tập thể? Hôm nay cũng không chịu chết? Đều sợ sao? Hừ, từ chức? Thấy uy hiếp được trẫm sao? Nghĩ trẫm không có các người là không được sao? Hảo hảo hảo, Y Đức” Thanh âm hắn bỗng nhiên thê lương không gì sánh được: “Đêm nhưng kẻ phạm thượng này, những tên tặc thần tặc tử muốn uy hiếp trẫm nhốt vào tử lao, trả hỏi xong rồi trẫm, cho dù có dịp ân xá cũng không tha. Trẫm cho các người nhìn, nếu không có các người, Đại Phong có đúng hay không nhất định sẽ diệt vong? Hừ, Tiêu Ngữ đã chết, trẫm còn cố kỵ cái gì nữa? Người trẫm yêu thương nhất còn có thể giết, không thể giết các người, nực cười, ha ha ha, thật sự là chuyện cười khắp thiên hạ, giết, giết hết... Cùng lắm thì trẫm bị kêu là Trụ vương, gọi Tùy Dương đế, ha ha ha ha cấp.... Đừng nghĩ ngăn cản trẫm, ai cũng đừng nghĩ, Tiêu Ngữ không thể, các người càng không thể, ha ha ha ha cấp...” Hắn ngửa mặt lên trời cười càng to hơn, giống như điên rồi, nhất thời dọa những vị trung thần đang quỳ kia một trận.

45. Chương 45

Nhờ có sự tàn bạo của Hạ Vô Ưu ban tặng, tử lao chỉ trong vào ngày ngắn ngủi chật kín người, cả mấy gian phòng liên kề nhau, đều là những vị đại thần trong triều trước nay uy danh hiển hách, hôm nay đồng liêu cùng tề tụ về đây, ai cũng không nghĩ đến chính mình chỉ sau một đêm đã trở thành tù nhân, hơn nữa lại còn cùng các bằng hữu dặt nhau đến hoàng tuyền.

Thấy Tiêu Ngữ đã chết gần 7 ngày, một đêm này, Hồng Mặc đang bị giam thể mà lại được tuyên triệu, các vị đại thần thông minh tuyệt đỉnh giống như nắm được phao cứu trợ giống như rơm rạ nắm lấy tay áo Hồng Mặc, dặn hắn nhớ nắm chắc cơ hội này hướng hoàng thượng nhận sai, dù sao đây cũng là mong muốn duy nhất của bọn họ, còn hơn cả quyết tâm lúc tử gián, chính thức ở tử lao chờ đợi cái chết ập xuống làm cho tất cả mọi người như sắp sụp đổ, dù sao bọn họ cũng là vô tội, để cho bọn họ thần nhiên chịu chết thật sự là làm không được. Mấy ngày nay, trọng tâm những cuộc nói chuyện của mọi người đều là biết vậy

chẳng làm, hoàng thượng thích Tiêu Ngữ thì cứ thích, ngoại trừ liều mình bảo vệ Tiêu Ngữ thì cũng không có gì thay đổi, thế nhưng giết Tiêu Ngữ xong thì sao? Hẳn quả thực đã không còn là con người, mà là ma vương, Hồng Mặc phân tích đây là do hoàng thượng đột ngột mất đi người yêu, đau lòng hóa điên, làm cho tình cách đại biến, vì vậy lúc nhìn thấy những đại thần bọn họ- kẻ đã đề nghị giết Tiêu Ngữ mới xuất hiện hận ý, phải diệt trừ bọn họ mới thấy sung sướng. Tất cả mọi người nghĩ những lời này cũng thật hợp lí, chỉ là có hối hận cũng vô dụng, bọn họ nhất thời cố chấp, khiến cho chính mình trở thành vật hi sinh lúc hoàng thượng điên cuồng, ô ô ô, thật sự là so với Đậu Nga còn oan uổng hơn a”.

Hồng Mặc vào cung xong cũng không thấy quay lại, mọi người lúc đầu còn oán hận, oán giận hằn nhất định là chỉ biết bào chữa cho hành động của mình, sau lại sợ hẳn có phải hay không đã bị hoàng thượng giết rồi, cứ như vậy một ngày hoảng sợ không chịu nổi, đến tốt cùng cũng không biết người kia ở đâu. Mỗi ngày chỉ biết lung tung suy đoán, cùng với đếm xem mình còn có thể sống thêm bao nhiêu ngày.

Ở Ngự thư phòng, Hạ Vô Ưu nhẹ nhàng xoa xoa long bội cầm trên tay, đột nhiên hỏi Y Đức: “Ngày mai là ngày thứ bảy, là ngày Tiêu Ngữ hạ táng nhỉ?”

Y Đức không người cung kính hồi đáp: “Đúng vậy hoàng thượng, nô tài nghe nói ở Sơn Thủy cư tràn ngập mùi hôi thối của tử thi, vì vậy ngày mai hoàng thượng không nên đi, để nô tài thay ngài đến là được rồi, miễn cho long thể hít phải không khí dơ bẩn...” Không chờ nói xong, Hạ Vô Ưu đã cắt đứt lời hắn: “Không, ngày mai trăm muốn đến, nhất định phải tự mình gặp hắn”.

Hoàng thượng... thật là bị đả kích lần này làm cho rối loạn thần kinh rồi. Y Đức âm thầm nghĩ, bằng không vì cái gì hắn lại nghĩ hoàng thượng thế mà đang cười, là một loại cười nhìn qua cảm giác như là đang rất hài lòng, hơn nữa hắn không phải dùng “đưa tiễn” mà là “gặp”, có lẽ trong lòng hắn vẫn còn chất chứa mong muốn Tiêu Ngữ có thể khởi tử hoàn sinh, chỉ là điều này không có khả năng, thi thể đều đã thối rữa rồi a. Tại giờ khắc này, Y Đức bắt đầu càng cảm thấy lo lắng: Hoàng thượng... Hắn sẽ không mãi tiếp tục thất thường thế này chứ, những thần tử trước kia đều bị phán tử hình, sau này... Hoàng thượng sẽ không thật sự bị điên rồi đi.

Đang ngẩn ngơ suy nghĩ nơi nào, bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng kêu thảm thiết quỷ quái, Ôn Lục lộn ngào vọt vào trong phòng, còn quên cả hành lễ, the the kêu lên: “Hoàng.... Hoàng thượng... Sơn Thủy cư, Sơn Thủy cư... Xác chết của Tiêu Ngữ vùng dậy... Bây giờ đang nơi nơi đi dạo trong phòng... Hoàng thượng, ngài nhanh trốn đi, đi... không cho hắn tìm được, nơi này... có nô tài rồi...” Không chờ nói xong, Hạ Vô Ưu đã mạnh đứng lên, kinh hỉ hét lớn: “Cái gì? Tiêu Ngữ tỉnh, ha ha, gia khảo này tỉnh nhanh thật”. Nói xong liếc mắt nhìn Ôn Lục, nhẹ đá một cước, cười mắng: “Tên hỗn trướng này, sợ đến mức suýt đá ra quần, còn nó cái gì mà bảo hộ trăm. Có lòng trung thành, đáng tiếc lá gan quá nhỏ, cũng được, xét thấy người cũng có công đến báo tin, sẽ thăng cho người 2 bậc”. Nói xong cũng không để Y Đức kịp ngăn cản, bước nhanh đi.

Ôn Lục sợ đến mức thanh âm đều thay đổi, túm tay áo Y Đức nói: “Y... Y công công, tat Ta vừa nói... nói chính là xác chết sống dậy đúng không? Ta...ta nhớ kĩ ta chưa nói Tiêu Ngữ tỉnh lại... Ô ô ô, hoàng thượng... hẳn sao có thể nghe sai chứ.....Ô ô ô...” Nghĩ đến hoàng thượng khi vui mừng đến được Sơn Thủy cư rồi, lại bị cưỡng thi làm bị thương hay dọa sợ, tội danh này chính mình làm sao đảm đương nổi, ô ô ô, sao lại không may thế cơ chứ?

“Đều không phải lỗi của ngươi, Hoàng thượng gần đây tâm thần cực kì không ổn định”. Y Đức vô cùng lo lắng nhanh chóng đuổi theo Hạ Vô Ưu, một bên lẩm bẩm nói: “Xác chết sống lại? Tiêu Ngữ là một người

ôn hòa, sao lại làm ra chuyện xác chết sống lại này? Nhất định là ai đó thả hắc miêu (kiểu trò lừa gạt xấu xa), chết tiệt, nếu để ta tra ra sẽ tuyệt không khoan dung”.

Sơn Thủy cư, lúc này đã lộn xộn, tất cả nô tài đều chuẩn bị sẵn sàng tuần táng (chết theo), thế nhưng cái đó và chuyện thấy Tiêu Ngữ xác chết sống lại là hai chuyện khác nhau, ai cũng không dám tiếp cận Tiêu Ngữ, thấy cương thi toàn thân mặc dù chưa hư thối nhưng cũng đã biến thành một màu đen sì, mọi người không hèn mà cùng trốn dưới gầm bàn, đều thì thảo luận thầm: “Tiêu Ngữ a, người đừng vội, ngày mai sẽ cho người xuống mồ an nghỉ, chúng ta cũng xuống cùng người, người... đừng vội a, ô ô ô, biến thành quỷ trước, chúng ta... chúng ta rất sợ cương thi a, ô ô ô...”

Nhưng vào lúc này, Hạ Vô Ưu hung hăng xông vào, làm cho Duyên Hỉ bị hù dọa, thầm nghĩ nguy rồi, đều nói cương thi hay lệ quỷ, cho dù nói Tiêu Ngữ sinh tiền không oán hận hoàng thượng, nhưng ai dám đảm bảo đến lúc chết rồi có đúng hay không càng nghĩ càng giận, mới biến thành cương thi đến lấy mạng? Nghĩ tới đây, dù sao cũng là mang tư tưởng trung quân thâm căn cố đế cùng nhiều năm làm nô tài, tất cả mọi người chui từ bàn ra, thầm nghĩ dù sao cũng muốn tuần táng, coi như tối nay sớm một chút, một bên định giữ chặt Tiêu Ngữ đã biến thành “cương thi”, còn chưa kịp đi tới, thỉnh thoảng đã thấy Hạ Vô Ưu lấy một tay ôm Tiêu Ngữ, rưng rưng nói: “Tiêu Ngữ... Tiêu Ngữ, người cuối cùng tỉnh rồi... xin lỗi... Trẫm khiến người chịu khổ rồi...”

46. Chương 46

Một màn này làm cho Duyên Hỉ Y Đức cùng cung nữ thái giám cực kì cảm động, thầm nghĩ tình cảm hoàng thượng dành cho Tiêu Ngữ thật sâu nặng, còn không có kị hấn là cương thi. Không giống chúng ta, tuy rằng quyết tâm tuần táng, thế nhưng thấy cương thi của chủ tử, thế mà lại không có lấy một người dám tiến lên trước nhận thức hấn, thực sự là xấu hổ muốn chết.

Hạ Vô Ưu căn bản là mặc kệ nhưng kẻ nô tài đã thạch hóa thương cảm ở một bên, đỡ Tiêu Ngữ toàn thân đã biến thành màu đen đến cạnh bàn ngồi xuống, đối Duyên Hỉ vui vẻ nói: “Đi, chuẩn bị một thùng nước nóng lớn, rồi phân phó trừ phòng chuẩn bị một ít cháo loãng cùng điểm tâm, nhanh lên”.

Mọi người cho dù có ngốc, nhưng lúc này cũng có chút minh bạch, tám phần mười là Tiêu Ngữ chưa có chết, bất quá chỉ là hoàng thượng diễn một vở kịch cho mọi người xem mà thôi, thế nhưng... thế nhưng này cũng quá kì quái đi, còn có, trên người mùi hôi thối, toàn thân đen thùi, vết máu bên khóe miệng, má ơi, ai làm gia loại được này, cũng quá là nham hiểm đi? Đây là suy nghĩ trong lòng mọi người không hèn mà giống nhau.

Phút chốc, nước nóng chuẩn bị xong, Hạ Vô Ưu mặc kệ Y Đức, tự mình giúp Tiêu Ngữ tắm rửa, cuối cùng lúc đã đổ được 5 thùng nước nóng, Tiêu Ngữ toàn thân màu đen biến mất sạch sẽ, trở về lúc với tướng mạo ban đầu, mà thần trí của hắn, đã từ giờ khắc này thoát khỏi trạng thái mơ mơ màng màng của được hiều, hoàn toàn tỉnh táo lại.

Đây là có chuyện gì? Lão thiên gia, đứng nói với hắn là hắn còn sống nha, buổi tối hôm đó, rõ ràng đã uống hết rượu độc không phải sao? Dạ dày cũng đau đớn một lúc, máu cũng phun ra, làm sao... làm sao còn sống được chứ?

Giống như xem thấu nghi vấn của hần, Hạ Vô Ưu liếc mắt nhìn mọi người chung quanh, nhàn nhạt cười nói: “Làm cái gì mà đều dùng loại ánh mắt đó nhìn trẫm, chưa bao giờ nghe nói đến thuốc giả chết sao? Chẳng qua thuốc của ta cao cấp hơn chút mà thôi, đây chính là dược hoàn giả chết bảo mệnh của gia khảo Hồng Mặc kia nha, bị trẫm bắt lấy ra, bây giờ không biết hần còn khóc lóc đến mức nào nữa.” Uống một ngụm trà hần nhìn vẻ mặt không thể nào hiểu được của Tiêu Ngữ và bọn nô tài nói: “Đơn giản mà nói, sự tình là như này, trẫm lấy tính mạng muội muội Hồng Mặc uy hiếp, buộc hần giúp trẫm nghi ra một kế sách vẹn toàn, tiểu tử này bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn nên phải đưa ra dược hoàn này, Tiêu Ngữ giả chết trong 7 ngày, trẫm đã ở triều đình diễn một màn kịch, mục đích chính là muốn các đại thần hiểu rõ, trẫm muốn giữ ở bên người cái gì, trẫm gửi gắm tình cảm cho ai, trẫm gửi gắm nhiều hay ít tình cảm, cùng Đại Phong giang sơn xã tắc không có liên quan gì”. Âm thanh hần bỗng trở nên kích động: “Hừ, dẫm người hủ nho có chấp hiện tại chắc đã minh bạch, giang sơn xã tắc cuối cùng như thế nào, là do sự thống trị của quân vương, cùng tình cảm của quan vương, hồng nhan mằm tai họa chẳng có gì quan hệ. Hừ, dựa vào cái gì nói trẫm có Tiêu Ngữ, sẽ gây hại đến giang sơn, Tiêu Ngữ cùng giang sơn của trẫm có quan hệ gì chứ? Trẫm cũng không phải Chu U vương, Đường Minh Hoàng, trẫm muốn cho bọn họ thấy, trẫm yêu ai, đó là việc riêng của trẫm, việc nhà của trẫm, không quan hệ gì đến giang sơn xã tắc, trẫm trên triều đình, vẫn như cú là một thánh minh thiên tử, mỗi tiếng nói mỗi hành động, đều có thể làm rạng rỡ vạn lý non sông”

Mọi người lần thứ 2 tập thể hóa thạch: là nguyên nhân này sao? Các vị đại nhân a, các người tội gì phải làm thế, không cần phải bị một lần vào tù mới có thể minh bạch chứ?

Đêm khuya, phía trong màn trướng lụa là 2 người, là bọn họ đã giành giật sự sống để bên nhau. Đường nhiên nghĩ như vậy chỉ có Tiêu Ngữ mà thôi, Hạ Vô Ưu ngay từ đầu đã biết rõ.

“Vì cái gì không giết ta? Không phải đã từng nói nếu vì ta mà thay đổi quá nhiều sẽ giết ta sao?” Tiêu Ngữ gối lên cánh tay Hạ Vô Ưu, thuận tiện cho hần thưởng thức tóc mình.

“Lúc bãi triều đích thật là muốn giết a”. Hạ Vô Ưu rất vô tội nói: “Thực sự đẩy Tiêu Ngữ, trẫm không sợ người tức giận, khi trẫm nghe xong câu trả lời của người, trẫm đã nôn ra máu, trẫm thực sự muốn giết chết người, bởi vì người thể mà có thể làm trẫm thổ huyết, đây là chuyện trẫm tuyệt đối không cho phép mà lại xảy ra a”.

“Vậy sau vì sao lại cho ta uống dược giả chết?” Tiêu Ngữ ngẩng đầu, trên gương mặt thanh tú tràn ngập biểu tình không giải thích được, hần không nghĩ tới Hạ Vô Ưu cũng có chuyện dù đã quyết định nhưng lại không thể làm được.

“Bởi vì thuốc chưa hồi hận không có nơi nào bán a”. Hạ Vô Ưu thật sâu nở nụ cười: “Khi trẫm nhìn thấy bình rượu kia, trẫm trong đầu không ngừng hiện ra hình ảnh người uống rượu độc xong rồi tử vong, trẫm phát hiện trẫm rất đau lòng, đau đến mức không thể chịu đựng được, đau đến mức trẫm không dám cam đoan có thể sống được nữa, loại này đau đớn cứ theo thời gian tăng dần tăng dần lên. Nếu như loại đau nhức này cứ càng ngày càng mãnh liệt, mà người lại chết rồi, vậy trẫm còn không phát điên? Đến lúc đó, thuốc hồi hận có chỗ nào bán, người cũng không có khả năng sống lại, trẫm phải làm sao? Vì vậy trẫm cứ mãi suy nghĩ, chính là không dám mạo hiểm như vậy, không có biện pháp, đối với người, trẫm căn bản là không thể khống chế bản thân a. Ha ha, Tiêu Ngữ, trẫm thông minh như thế, đương nhiên là không thể làm ra chuyện ngu xuẩn không có đường quay lại, người nói có đúng không?”

Là một mình người thôi. Tiêu Ngữ trong lòng tức giận thầm mắng: “Đó... Đó cũng chỉ là nói, người ngay từ đầu đã biết đó là... dược giả chết sao?” Hần cố gắng hỏi thật bình tĩnh, nỗ lực không cho Hạ Vô Ưu phát

hiện ẩn đằng sau là tâm tình bất mãn.

47. Chương 47: Đại Kết Cục

Hạ Vô Ưu địa khái là quá đặc ý, quả nhiên không có phát giác, còn đặc ý nói: “Đương nhiên rồi, loại được này là thần bí nhất trong võ lâm do Nguyên Thánh giáo giáo chủ chế ra, Hồng Mặc trước kia nhân duyên vừa khéo cùng vị giáo chủ này... Ách...chung sống một thời gian ngắn, cái kia... sau đến hần...thuận lợi lấy được viên được này... Vốn là nghĩ đến lúc mình gặp nguy hiểm thì dùng, ai biết lại bị trảm sở tới. Lúc đầu hần còn không chịu cho, ngu ngốc, cũng không ngấm lại, thuộc này là vị kia giáo chủ chế ra, triệu chứng gì hần đương nhiên nhất thanh nhị sở, có thể dùng được này để tránh sự truy đuổi của hần sao? Hừ, cho dù có thông minh đến đâu cũng có lúc ngốc đến buồn cười”.

Do người kia lúc đầu thì áp ứng lúc sau lại nói lầm bầm Tiêu Ngữ biết người tên Hồng Mặc cùng vị giáo chủ nọ không phải chỉ là một loại cổ sự bình thường., bất quá lúc này không phải thời gian thỏa mãn lòng hiếu kỳ, dù thế nào thời gian sau này của bọn họ còn dài, bây giờ việc cần biết nhất chính là việc kia.

“Nếu... Người biết...Ân, là được giả chết, buổi tối hôm đó, vì sao còn làm bộ làm tịch, ân, làm ta một chút hoài nghi cũng không có...” Ngữ khí đã rất nguy hiểm, vẫn còn đang chìm đắm trong kiệt tác của mình Hạ Vô Ưu không có phát hiện, ha hả nở nụ cười: “Tiêu Ngữ người cũng biết người là người sống hướng nội, nếu như trảm muốn được nghe chính người nói ái ngữ, e rằng không phải là một chuyện dễ dàng a, nhưng con người đến khi gần kề cái chết, lời nói thật nào cũng có thể nói, trảm diễn một vở kịch đau lòng với người, người không phải đều hướng trảm thẳng thắn nói sao? A, mỗi khi nhớ đến những lời hôm đó của người, trảm đều cực kì hạnh phúc a. ‘Có những lời này của hoàng thượng, như vậy đủ rồi, người... không được quên Tiêu Ngữ, ta không cần người khắc khắc đều nhớ đến ta, bởi vì đó là điều không thể, ta chỉ cần hoàng thượng... tương lai sau này lại có người mà người sủng ái, sẽ ở vườn hoa dưới ánh trăng thính thoảng... trong đầu người lại xẹt qua hình ảnh Tiêu Ngữ... khuôn mặt’ còn có câu kia ‘Không oán cũng không hận... Chỉ có không cam lòng... Chỉ là không cam lòng... Vì sao người lại là hoàng đế? Vì sao lại không để chúng ta... đầu bạc răng long... Không cam lòng a... Vì cái gì không thể...’ ha ha lúc đó trảm cảm động muốn khóc, a, thực sự là chỉ nghĩ đến đã khiến lòng người ảm áp dễ chịu a”.

“Ấm áp... Ấm áp cái đầu người...” Người bị hại cuối cùng nhìn không được nữa, đứng dậy trèo lên người Hạ Vô Ưu chuẩn bị cắn.

Mỹ nhân chủ động tìm đến là việc tốt, thế nhưng khi Hạ Vô Ưu nhìn thấy đôi mắt ánh lên hung quang, lập tức nhớ đến hắc y nhân kia lúc bị cắn tai, hần mãnh liệt rung mình một cái, huynh đệ ở khổ hạ sau khi xem xét tình huống, cũng nhanh chóng thu lại tư thái oai hùng. Hạ Vô Ưu chật vật nhảy xuống giường, bị Tiêu Ngữ đuổi ra đến gian ngoài, nghĩ đến thể diện của hoàng đế, Hạ Vô Ưu vội vã ho khan vài tiếng, cố gắng bình tĩnh nói: “Y Đức, cái kia... Tiêu Ngữ càng ngày càng không có phép tắc, còn dám đánh trảm, khái khái, hảo hảo quản lí thủ hạ của người, biết không? Nhanh, giúp trảm ngăn cản một chút”. Thấy Tiêu Ngữ ở trong phong bắt đầu mặc quần áo, hần vội vàng nhắc chân chuẩn mắt. Bởi vì vội vàng vàng vàng chạy đi nên hần không có phát hiện những người trong phòng mặt đã đen như đáy nồi.

“Các người thử nói xem, nếu là diễn kịch, vì cái gì mà lúc Tiêu Ngữ chết xong hoàng thượng lại bị thương như thế?” Lạc Cẩm là người đầu tiên đưa ra nghi vấn trong lòng.

“Hừ, khẳng định là để cho chúng ta xem rồi, hoàng thượng không nhìn thấy chúng ta khổ sở thì sẽ khó chịu”. Duyên Hỉ đưa ra cho mọi người đáp án.

“Một chủ tử xấu xa như thế, chúng ta có cần phải giúp đỡ hắn không?” Không hện mà cùng hỏi một câu rồi lại không hện mà cùng trả lời: “Không, để Tiêu Ngữ đuổi theo giết hắn đi, hừ, chúng ta khổ sở nhiều ngày như thế, giờ cũng nên đến lượt hắn” [Ôi mẹ ơi, Đùa à mấy bạn cung nữ thái giám thật là có biết anh ý là vui không =)))]

“Thế nhưng... Hắn dù sao cũng là hoàng thượng a”. Vẫn có một thanh âm do dự vang lên [Cuối cùng cũng có một người hiểu chuyện nha]

Y Đức bỗng nhiên nở nụ cười thần nhiên nói: “Không cần phải lo, đừng quên, Tiêu Ngữ hiện tại là hoàng hậu, không phải là những những tiểu thái giám cung nữ như chúng ta có thể ngăn cản được. Ân, kì thật nghĩ kỹ lại, hoàng thượng ngày đó nói là “ban thưởng phong” mà không nói là “truy phong” [Cái này chắc là phong làm hoàng hậu, ban thưởng là còn sống, mà truy là dành cho người đã chết], nếu như chúng ta không bị hắn lừa đảo triệt để thì chắc chắn sẽ có nghi ngờ, kết quả là chúng ta lại không công thương tâm khổ sở như thế nhiều ngày”. Hắn nói xong nhìn Tiêu Ngữ ở bên trong cuối cùng cũng mặc áo khoác đầy đủ hô lớn: “Hoàng hậu, đi thôi, chúng ta đều ủng hộ người hung hăng cho hoàng thượng ném chút khổ sở”.

Đã qua nửa đêm, đêm đầu mùa đông lạnh thấu xương, nhưng ngự thư phòng lúc này lại ấm áp như mùa xuân, Tiêu Ngữ truy sát tới nơi lại giống như là gà trống tự đưa mình đến miệng hồ ly. Tại trong đó làm xong một hồi vận động, Tiêu Ngữ lại thấy Hạ Vô Ưu rơi vào trầm tư, nhin không được hỏi: “Người lại đang suy nghĩ việc xấu xa gì?”

Hạ Vô Ưu thở dài: “Nga, trầm đang suy nghĩ, nếu như lúc thả các đại thần ra, để cho bọn họ biết phán tử bọn họ chỉ là một hồi diễn kịch, bọn họ có phải hay không ở trên triều giết vua tạo phản”

Tiêu Ngữ quay đầu đi. Ân, đây cũng là một vấn đề nghiêm trọng, bất quá để Hạ Vô Ưu tự mình nghĩ biện pháp là được rồi, thực sự mà nói hiện giờ tất cả nhìn có vẻ như viên mãn, cho dù có chút rắc rối, hắn cũng nhất định giải quyết được. Đúng vậy, nhất định có thể giải quyết được, ha ha. Mỉm cười thỏa mãn, Tiêu Ngữ dần chìm vào mộng đẹp.

48. Chương 48: Phiên Ngoại _____ Lời Đồn (thượng)

Nhưng bông hoa ẩm ướt sau cơn mưa, gió thổi lay động cây dương liễu, nắng xuân, là một ngày trong năm khiến cho người ta cảm thấy thư thái [Chém gió, mấy câu tả cảnh ta không hiểu lắm =)]], mùa đông giá lạnh đã qua rồi, vạn vật hồi sinh, khắp nơi tràn ngập sức sống, những cây cỏ xanh tươi tốt hòa cùng với những bông hoa đại màu vàng, thực sự làm cho người ta nhìn thấy thần thanh khí爽.

Đó là khung cảnh khi Duyên Hỉ trở về, hắn của hôm nay, thật có thể nói đường làm quan rộng mở, thân là đại thái giám bên cạnh hoàng hậu được sủng ái nhất, tại trong cung tuy rằng không thể hô phong hoán vũ, nhưng địa vị cũng rất cao, lại thêm bởi vì Hạ Vô Ưu ngày càng sủng ái Tiêu Ngữ hơn, mà bản thân lại còn vào thời khắc quan trọng nguyện tuần táng cùng chủ tử khiến hắn cực kì được coi trọng hơn nữa, thăng

quan cho hấn, hiện tại hấn đã có thể cùng Y Đức sống vai, nếu là lúc trước, hấn chỉ nghĩ cũng không dám a.

Bởi vì ra cung để báo tin vui cho mọi người trong nhà Tiêu Ngữ, thuận tiện an bài họ đến kinh thành ở, vì vậy qua hết năm hấn cung ra cung, vẫn bận bịu gần 3 tháng, hấn lúc này mới hồi cung phúc chỉ.

Tiêu Ngữ bây giờ đã trở thành hoàng hậu, tự nhiên là đã dọn ra khỏi Sơn Thủy cư, đến ở “Thái An điện”- đặc biệt được chuẩn bị cho hoàng hậu, Duyên Hỉ vì tránh người ta nhìn thấy nên không đi đường lớn mà lại chọn đường nhỏ trong ngự hoa viên mà đi.

“Uy, nghe nói gì chưa? Hoàng hậu có thai rồi” Âm thanh nhỏ bé từ trong lùm cây vọng ra làm Duyên Hỉ suýt té ngã, có thai? Không thể nào, lẽ nào chỉ mới 3 tháng ngắn ngủi mà Thái An điện đã đổi chủ sao? Không đúng a, trước đó hoàng thượng sủng Tiêu Ngữ muốn chết, bất quá chuyện của hoàng thất ai có thể nói chắc chắn, hiện tại việc cấp bách nhất chính là muốn biết rõ ràng Tiêu Ngữ rốt cuộc làm sao rồi.

Vừa muốn mở miệng hỏi, thanh âm tên còn lại truyền ra: “Nói vậy, Tiêu Ngữ rõ ràng là nam nhân, cho dù hấn là hoàng hậu, thì hấn cũng là nam nhân, sao có khả năng sinh con”

Duyên Hỉ lau trên đầu mồ hôi lạnh: hoàn hảo hoàn hảo, hoàng hậu chính là Tiêu Ngữ, thật sự là hù chết lá gan đáng thương của hấn, hai tên nô tài này, không có việc gì lại ngồi nói vậy bạ với nhau, vô duyên vô cớ làm hấn sợ muốn chết. Ắn? Chờ một chút, bọn họ nói... nói cái gì? Hoàng hậu... cũng là Tiêu Ngữ... sinh...sinh con? Duyên Hỉ bỗng nhiên trợn lớn mắt, suýt nữa thì một hơi tắt thở, suýt nữa thì đánh lúc tuổi thanh xuân lại biến thành hạc tiên [chết =)))

“Không nhất định không tin, con dâu của Tam tỷ của dì hai của bác ta đang là người hầu ở Thái An điện, nói mấy ngày nay hoàng hậu có hiện tượng thai nghén, sau đó thì ngự ý cứ tiến tiến xuất xuất rất là khấn trương, sau đó còn thấy cả Mai phi nương nương đến, con dạy hoàng hậu may y phục cho bé cưng”.

Một người khác rõ ràng bị dọa choáng váng, qua nửa ngày mới lắp bắp hỏi: “Thế nhưng.... Thế nhưng hoàng hậu Tiêu Ngữ không phải là nam sao? Nam nhân làm sao mà sinh con?” [Sinh tử vẫn đó em ;))]

Người lúc trước lại không kiêng kị nói tiếp: “Hừ, đúng là kém hiểu biết, người đã từng nghe nói qua Đông Doanh [Nhật Bản] có một cái đảo người trên đó đều dùng phúc ngữ, hay còn gọi là nói bằng bụng chưa? Vậy thì nam nhân trong bụng có đứa nhỏ thì có gì kì quái chứ? Hay là Tiêu Ngữ của chúng ta cũng là hậu duệ của một chủng tộc kì lạ nào đó a.” Vừa nói như thế, tên con lại như bừng tỉnh đại ngộ: “Nói thế cũng đúng, Tiêu Ngữ này mang thai cũng không phải là không có khả năng a, chỉ bất quá hoàng thượng của chúng ta đã sủng ái hấn không hạn độ, cứ như thế này thì sẽ phủng hấn lên trời mất”.

Những lời phía sau hai người nói gì, Duyên Hỉ cũng không nghe lọt nữa, bởi vì cả người hấn đều đã sợ đến ngã ngồi xuống đất, mãi mới từ dưới đất đứng lên được, rồi lại lảo đảo đi về Thái An điện, đi đến đại sảnh rực rỡ, chưa nhìn thấy Tiêu Ngữ, Lạc Cẩm liền vội vã đi ra, xua tay không cho hấn vào, rồi túm hấn ra ngoài, còn nói nhỏ: “Hoàng thượng nói, người mấy ngày nay bị nhiều chuyện phiền toái, vì vậy làm cho hấn mệt muốn chết, vừa cùng Tiêu Ngữ nghỉ một chút, người này đi vào, không có mắt sao?”

Duyên Hỉ vội vã hỏi: “Ta...ta vừa nghe 2 tên nô tài nói chuyện, hoàng hậu... có thai...” Một câu chưa xong

đã bị Lạc Cầm bịt kín miệng, kinh hãi nói: “Người nhỏ giọng chút, ngày hôm trước Lãm nhi vốn thẳng tính nên đến hỏi hần, suýt nữa thì làm cho hần tức chết”.

“Vậy rốt cuộc là có chuyện gì?” Duyên Hỉ nhìn bộ dáng của Lạc Cầm, trong lòng trầm xuống: “Lẽ nào... Lẽ nào nói Tiêu Ngữ thật sự có thai?”

Lạc Cầm cau mày nói: “Cụ thể ta cũng không biết, mà Tiêu Ngữ chết cũng không thừa nhận, Thế nhưng...ai, đến lúc đó người tự mình xem đi”. Vừa nói xong, đã thấy một đám người mặt tham lam xông tới, nàng không khỏi cười nói: “Xem ra người lần này lại khổ với đám người chưa từng ra cung rồi”.

Sau lớp màn trường mông, Hạ Vô Ưu ôm chặt Tiêu Ngữ, từ cái đĩa bên người cầm một miếng điểm tâm đưa đến bên miệng hần, cười nói: “Người càng ngày càng lười biếng, cái gì cũng muốn ăn ở trên giường, rốt một mẩu vụn còn muốn chính mình thu dọn, kỳ thật đám nô tài nhiều như thế, tội gì phải để cho các nàng nhàn rỗi ung dung tự tại, hôm qua ta đến chỗ người, còn thấy 2 tiểu nha đầu cùng một con chim sáo chửi nhau [mẹ ơi rồi việc thế =))], có thể thấy là đều không có việc gì làm.”

Tiêu Ngữ cau mày nói: “Cái gì kêu lười biếng, đều không phải tại người cường ngạnh đem ta quăng lên giường sao? Cúng may giờ là ban ngày, bằng không lại như tối hôm qua cứ lăn qua lăn lại, cái mạng nhỏ của ta chẳng phải là không còn sao?” Nói xong thấy Hạ Vô Ưu nhin không được cười, không khỏi tức giận nói: “Có cái gì buồn cười? Ta còn so với người lớn hơn đây”. Nói xong lại bị phẫn lên án: “Từ khi Mai khi có thai, thị tẩm trọng trách đều rơi trên người ta, từ hôm đó ta ngày càng khó sống, người... người một chút cũng không thông cảm cho ta, cũng... cũng không biết bảo dưỡng thân thể, sớm muộn gì cũng vì chuyện này mà sinh bệnh”.

Hạ Vô Ưu ha ha cười nói: “Hoàng hậu của trẫm đúng là tri kỷ nha, thân thể trẫm bản thân còn không lo lắng, người trái ngược lại rất quan tâm, cho dù Mai phi có thời gian, cũng bất quá có thể chia sẻ việc này với người 2,3 ngày mà thôi, bây giờ chỉ có thêm 2,3 ngày mà thôi, người có gì mà chịu không được chứ?”

Tiêu Ngữ hung tợn kêu lên: “Phi, cái gì kêu thêm 2, 3 ngày, Lạc Cầm cùng ta nói, cho dù là hoàng hậu nhưng cũng có quy định về thị tẩm trong một tháng, không được vượt quá 10 ngày, thế mà người lại tự ý thay đổi quy củ trong hậu cung, ba mươi ngày mỗi ngày đều chạy đến đây, tức chết ta mà”. Nói xong lại tiếp cận Hạ Vô Ưu, thượng lượng với hần: “Không bằng người đem nay đến chỗ Tình phi đi...” Một câu chưa xong, chỉ thấy con sói bên người hung tợn nhả lại đôi mày kiếm, đôi mắt sói tròn tròn, âm trầm trầm từng chữ nói: “Người nói cái gì? Trẫm nghe không rõ lắm, chi bằng người lặp lại lần nữa”.

“Được rồi... Quên đi” Tiêu ngữ vội bỏ dịch chuyển thân thể, thối lui đến cự ly an toàn, ngực âm thầm nói: sau này nên cẩn thận một chút, gia hỏa này là siêu cấp thù dai. Nguyên lai là do Tình phi kia thừa dịp lộn xộn định giết Tiêu Ngữ, trong lúc hần ngất còn có chút vui mừng, Hạ Vô Ưu hận nhất này nữ nhân, hần không có trực tiếp tống Tình phi vào lãnh cung, mà để mật thám báo cáo sinh hoạt mỗi ngày của nàng, nơi nơi bối lông tìm vết, nói lần sau tái phạm sẽ tống vào lãnh cung, chỉ sợ là Tình phi ngày ngày đều lo sợ, hoảng loạn. Mà Mai phi lại may mắn hơn, người thông minh, trong chuyện Tiêu Ngữ lại có biểu hiện thiện lương, bởi vậy Hạ Vô Ưu mới vì sinh hoàng tử mà một tháng đến chỗ nàng 2,3 ngày, rốt cuộc cũng làm cho nàng hoài thai long tử.

“Người trốn ở đó làm gì a”. Đang dịch chuyển, lại bị nam nhân tóm lại: “Chúng ta khó có dịp hảo hảo ở cùng nhau thoải mái vui vẻ, trẫm thích người nằm trong lòng trẫm”. Hạ Vô Ưu vừa nói vừa lấy một khối

điểm tâm dứt cho Tiêu Ngữ, sau hần đột nhiên bị nghẹn, vội vàng lấy chén trà ở đầu giường cho hần, lại giúp hần nuốt lưng thuận khí, khẩn trương nói: “Người ăn chậm một chút, gấp cái gì, trầm lại không cùng người tranh”.

Tiêu Ngữ nâng chén trà lên uống một hơi cạn sạch, cuối cùng cũng lấy lại ngữ khí, một phát chụp được móng vuốt sói đang nhân cơ hội trêu ghẹo [em nó bị nghẹn mà anh cũng không tha], hần tức giận nói: “Ta gấp cái gì chứ? Ta là bị người dọa sợ. Người này ngày đêm đến chỗ ta 5,6 lần, thế mà nói cái gì khso có được cùng nhau, người lại còn có thể mở miệng được”.

Hạ Vô Ưu hì hì cười: “Tiêu Ngữ a, lẽ nào người một chút đều không hiểu tâm ý của trầm sao? Trầm một khắc không gặp người a, giống như là cách 3 thu vậy, 2 khắc là 6 thu, 3 khắc là 9 thu...” [Anh cút mẹ đi, sến quá ;)] Hần còn muốn nói tiếp, lại bị Tiêu Ngữ bịt chặt miệng: “Phải phải phải, người không cần nói nữa, đừng nói thêm gì nữa, người một ngày không gặp ta, chúng ta 2 người sẽ gặp lại nhau nơi cửu tuyền” [Em nói hay lắm] Nói xong nhin không được cười, Hạ Vô Ưu cũng cười ha hả: “Tiêu Ngữ người cũng học được pha trò, tốt lắm tốt lắm, đây là một hiện tượng tốt”

Bọn họ ở chỗ này liếc mắt đưa tình, bỗng nhiên ngoài cửa có người lặng lẽ bấm báo: “Hồi bẩm hoàng thượng, Mai phi nương nương cầu kiến...” Một câu chưa xong, Hạ Vô Ưu đã không hồn giận nói: “Nàng mỗi ngày chạy tới đây làm cái gì? Không gặp...” Nói xong lại thấy Tiêu Ngữ hung tợn trừng mình, lúc này mới như tới hai người là hảo bằng hữu, vội vàng sửa lời nói: “Cái kia... nga, làm khó nàng chiếu cố Tiêu Ngữ, cho vào đi, trầm... cũng nên đi phê duyệt tấu chương, ha hả, cũng nên đi...”

Vừa nghe những lời này, Y Đức ở cửa một hồi lệ nóng doanh tròng: Đây là lần đầu tiên a, từ lúc cùng Tiêu Ngữ người nông ta nông, chủ tử còn nhớ được ngự thư phòng bị vắng vẻ cùng với những tấu chương ca ngợi thiên hạ thái bình, không dễ dàng a, quá là không dễ dàng a.

“Người... còn tấu chương chưa phê duyệt?” Ngữ khí của Tiêu Ngữ càng phát ra lãnh liệt, Hạ Vô Ưu sợ đến “Chi lưu” một tiếng rơi xuống giường, lúc trước Tiêu Ngữ cùng hần thỏa thuận 3 điều kiện, một trong số đó là không được làm lỡ quốc sự, hôm nay chính mình lại không cẩn thận nói ra miệng, còn chưa chạy tới cửa, một cái gối lớn chuẩn xác ném trúng đầu hần, hần cố gắng không để cho thân thể nghiêng lệch: hình tượng hoàng đế a hình tượng hoàng đế a: “Khái khái, cái kia... Y Đức, bãi giá ngự thư phòng”

Đời hoàng đế đi xa rồi, Mai phi mới nhẹ nhàng tiến vào, cười nói: “Chỉ có người dám đối hoàng thượng như thế, sao thế? Đồ làm cho cục cưng tốt chưa? Cũng không biết người làm có mặc được hay không.” Nàng vừa mới dứt lời, Duyên Hỉ đang nghe trộm rầm một tiếng ngã ngồi trên mặt đất, ô ô ô, đúng là thật, Tiêu Ngữ thực sự có thai, một người nam nhân có thai, ô ô ô, đi đâu tìm bà mụ bây giờ.

Lạc Cẩm vô vô bừ vai của hần: “Chúng ta phải chấp nhận sự thực, thực sự mà nói, đây cũng không phải là chuyện xấu, mẫu bằng tử quý a”. [Dựa vào mẹ mà con được coi trọng]. Vừa mới nói xong, Tiêu Ngữ đã cầm một cái gì đó màu hồng đi ra, đưa tới tay Mai phi, sau Mai phi cầm lấy, Duyên Hỉ thấy nương nương luôn cao quý miệng hơi co quắp một chút, xấu hổ mở miệng nói: “Tiêu Ngữ... người xác định đây là giấy cho cục cưng đi sao?”

Tiêu Ngữ đỏ mặt: “Ta biết ta làm không đẹp, ta tiếp tục cố gắng là được a, mau cho ta nghe xem cục cưng, có đúng hay không đang ở trong bụng đá người?”. Nói xong đưa cái lỗ tai vào cái bụng nhỏ bằng phẳng của Mai phi.

Mai phi cũng đỏ mặt, cười lắc đầu ngồi xuống: “Cái gì chứ, mwois có 3 tháng, đâu đã đá người, Lý mụ mụ nói, phải 5 tháng mới được”. Nàng vừa nói xong, Duyên Hỉ vừa té ngã một phát còn có Lạc Cầm cùng mấy người nô tài, đều nằm úp sấp ở đằng kia: nguyên lai, nguyên lai là hài tử của Mai phi, thật là, chủ tử trước sau gì một chút ý tứ cũng chưa lộ. Lạc Cầm rút cuộc nhẫn không được hiếu kỳ, đứng lên vọt tới bên người Tiêu Ngữ nói: “Chủ tử, vậy... vậy bệnh nôn mửa của người, luôn luôn nôn a nôn, còn có... các ngự y ngày đêm tiến đến... Là có chuyện gì?”

Tiêu Ngữ sững sốt một chút, nửa ngày mới phục hồi lại tinh thần: “Lạc Cầm, người người người người người...thể mà lại cũng giống các nàng, cũng cho là ta sinh hài tử a? Ta van người, ta là nam nhân đó, dù là cái gì cũng có thể chỉ là không thể sinh con, trước đó là bởi vì ta tham uống rượu Cát Ly công tiến, kết quả là làm gan bị tổn thương, vì vậy không ăn được cái gì, còn nôn hết ra, thấy dầu mỡ là buồn nôn, hiện tại đã khỏi rồi, đều do tên hồ đản Hạ Vô Ưu kia, rõ ràng không có chuyện gì, hết lần này đến lần khác lại muốn ngự y đến nhiều lần, sao vậy? Ngự y không nói cho các người sự thật sao?”

Lạc Cầm le lưỡi, không dám nói cho Tiêu Ngữ biết là do các nàng ngay từ đầu cho rằng là ngự y nói lấy lệ, dù sao hoàng hậu có thai, chuyện này cần bảo mật, để ngừa kẻ có tâm hãm hại, sau lại nghĩ làm cho ngự y khó xử, cũng không dám đi hỏi, cứ như vậy lung tung suy đoán, dẫn đến trong cung hiện tại lời đồn bay đầy trời, phật tổ tha thứ nàng nha, dù sao nàng cũng không muốn đương lúc tuổi còn trẻ lại bị chủ tử bóp cổ chết.

Trải qua chuyện này, Duyên Hỉ tổng kết ra 2 kinh nghiệm: 3 người đã thành công bịa chuyện, người xem vốn là chuyện Tiêu Ngữ mang thai là không có khả năng, nhiều người nói, mọi người lại tin tưởng. 2 là lời đồn rất đáng sợ, nghĩ một chút may mà mình còn chưa trực tiếp hỏi Tiêu Ngữ, bằng không quyết không thể chỉ bị chối lỏng ga truy sát như bình thường.

Kỳ thực hẳn còn tổng kết ra một cái, đó chính là: lời đồn chỉ là giả. Bấ quá lại làm cho cả đám người bao gồm cả hẳn đều trở thành kẻ ngu ngốc, vì vậy hẳn rất là tư lợi mà loại bỏ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thai-giam>